

erat pernoctans in oratione Dei;
non ut pro se abscret;
Sed ut pro me impetret.

R. 182561 25899
CONSIDERATIONES

SPIRITVALES

248

ALOYSII

Al 7

De Sancto Seuerino,

PRINCIPIS BISINIANI, &c.

NEAPOLI,

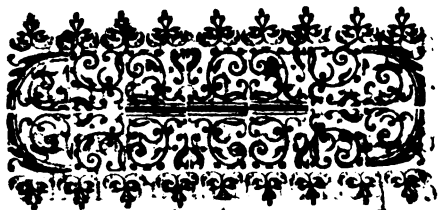
Apud Lazarum Scorigium 1629.

& iterū apud Nouellū de Bonis

Typogr. Archiepisc. 1664.

Superiorum Permissu.

Dono Authoris

ADMODVM REV.

D. THOMAE

PELLICCIONO

CLERICO REGVLARI,
suo a sacris Confessionibus Patti.

Aloysius de Sancto Senerio, Bistuntini Princeps.

QUAE cōuentio plu-
uiae ad escam? aut
que pars petre ad
aqua

aquas? & tamen Dominus populo suo ad manducandum pluit manna, & petram manare iussit aquas, ad eius explendam sitim, ut (ni fallor) misericordiam suam simul, & omnipotentiam ostenderet: Insuper docens homines in sua, quamquam inuisibili providentia cōfidere; unde exclamat Apostolus, Nolite amittere confidentiam vestrā, quæ magnam habet remunerationem; Sicq; nobis semper prospicit amās Deus.

Aruit

Aruiit tanquam testa, vir-
tus mea ; exiccatus est cor
meum ; anima mea imple-
ta illusionibus ; & tempo-
ralibus concupiscentijs ;
imò : potius pressus angus-
tijijs viuo, & nihilominus,
qui consolatur humiles
omnipotens, assumpsit me,
& de petra cordis mei
virga inspirationum sua-
rum percussus, has consi-
derationes effluere fecit,
vt qui hanc misericordiã
suam videt in peccatore,
non desperet, sed de eius
infinita bonitate cõfidat.

Vt

BENIGNO LECTORI

~~1688 1688 1688~~

Anima nostra, quatenus superioris bono vacat, spiritalis dicitur, dicens Domino, Spiritus est Deus, & eos, qui adorant, oportet in spiritu adorare; Paulus attestante, Caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus adversus carnem: tunc transit de statu anima, qua corpus vivificat in statum spiritus, cum à corpore separatur; pro huiusmodi lucta terminum cupiens, exclamabat Apostolus, Cupio dissolvi: dum verò in hac vita sumus, non metius Deo, quod est omne bonum, vacare possumus, quã orationi, unde ro-
bur

bur accipimus, nè succumbamus.
Ego miser inter mundi angustias,
undique deprehensus, furtim ali-
quando haec, quae vides, benevole
Lector, meditatus sum, scripsi velo-
citer, inspirante Domino, nullo stu-
dio comparata in lucem exeunt, ut
in omnibus honorificetur Deus,
cuius misericordia vallium ima,
peccatorum scilicet corda, penetrare
non desistit. Si ordo deficit, & lo-
quentium personae mutantur, nè
mireris; ita enim cogitare; ita
scribere valuit Dominus, cui sit glo-
ria, & laus in aeternum.

CONSIDERATIO

PRIMA

Considerans lubricitatem peccandi, sæpè eadem peccata repetendo, fletus Domini verba David Ps. *Superius repetijt: Fortitudinem meam ad te custodiam; quia susceptor meus es Deus. Quasi dicens: Tutelam meam, ac patrocinium tibi committo, tibi deferò, tu meus custos, & tutor, & protector esto, te cõstituam fortitudinem meam, custodiam, & auxilium à te sperabo, & expectabo, quasi pupillus tutorem; pupillo tu eris adiutor: quasi vagus custodem petit, carens viribus, protectorem: Dominus protectio tua super manũ dexterã tuã; ad manũ, quasi virga, & baculus, cui in lubricitate innitatur; si ego debilis, tu fortis, Dominus fortis, & potens quasi fortitudo mea eris ad meã debilitatem reparandã, ne te amplius offendam; inò laudem meam, & carmina tibi servabo, cum*

A

erutus

2 *Considerat. spiritualium*
erutus è potestate tenebrarum, meo-
rum scilicèt peccatorum, tibi laudes
canam; & gratias agam: Quia tu sus-
ceptor meus, & adiutor meus es. Et
Ps. 27. Dominus fortitudo plebis suæ,
& protector saluationum Christi sui
est.

CONSIDERATIO II.

Eiusdem lubricitatis, & peccandi fa-
cilitatis remedium Deum inuo-
cavit verbis Ps. 29. Firmamentum est
Dominus timentibus eum; quasi fun-
damentum firmum est Dominus ti-
mentibus se; neque enim illos labi, ac
ruere permittit, sed sustentat, & con-
tinet tanquàm ædificium, & colum-
nam, firmissima basis, consilium Do-
mini timentibus eum, quasi fundamē-
tum, & initium rerum agendarum:
opera mea omnia siue cogitationes, &
verba, siue opera sint, à tuis præcep-
tis, & consilijs sumant initium, illis in-
nitantur tanquàm muro firmissimo,
quia tam firmo iacto fundamento, sta-
bilis, & firma erit superextructa ædi-
ficatio, non tanquàm agitata arundo
tam facile huc, illucque voluntas mea
flectetur.

CON-

CONSIDERATIO III.

SÆpius verba Ps. 77. repetijt: Panem Angelorum manducauit homo. Non amplius manna, quæ non propriè de Cœlo, sed de aere defluebat, Angelorum ministerio, & virtute. Non quem Angeli ederent, sed ad quem dimittendum opera præstarent; sed te Domine Iesu, qui dixisti, ego sum panis, qui de cœlo descendi, Ioan. sexto. Te quidem pridem solùm Angeli, nūc autem & homines, & inter homines ego, qui non homo, sed opprobrium hominum rectè vocor. Non dicaris Domine Iesu amplius cibus fortium, cibus egregiorum hominum, ac principum, sed despicatorum, ac vilium, quia me admisisti ad te gustandum, & me tuo corpore, ac sanguine dulcitèr inebrias. Tu cibaria verè hodie mittis in abundantia, quia te ipsum nobis in itinere, & ad terram promissam tendentibus apertis ante ianuis, & confortatis earum seris pretioso tui sanguinis liquore te ipsum viaticum præstas, & præuia nostrorum peccatorum repetita indulgentia das viaticum: ve-

4 *Considerat. spiritualium*

rè dulcis: verè misericors: verè parasti
in dulcedine tua pauperi Deus. Ps. 67.
Quàm dulcia faucibus meis eloquia
tua, super mel ori meo. Eloquium tuū
verbum tuum repetam ego, Iesus
meus, dulcedo mea, quod est Verbum
Patris.

CONSIDERATIO IV.

CONSIDERANS verba David Ps. 56.
In me sunt Deus vota tua: quæ
reddam laudationes tibi; Si David fi-
guram solum huius sacrosancti Sacra-
menti Eucharistiæ, sacrificium lauda-
tionis appellat, quid nos dulcissime Ie-
su dicere oportet, quando te ipsū Do-
mine Iesu verè oblatum Deo Patri
pro nobis quotidie, incruentèr tamen,
sed reuera non in figuris hostiam, &
oblationem confidero, meumque pre-
tiosum cibum, & potum video, quæ
gratiarum actio huiusmodi æquabit
beneficium, quid tibi, Deus homo,
dulcis Saluator, ac Domine offeram?
Neque tamen omni munere vacuus
diffidam, si arca mei cordis repleta est
bona voluntate, quæ ante oculos tuos,
Deus meus, & Dominus meus, erit
pro

pro omni munere, quia tu honorum
nostrorum non eges. Sit ergo nomen
tuum benedictum in sæcula.

CONSIDERATIO V.

CVris, & tribulationibus, vndique
circumdatus, & pressus, nè in
meditatione earum ignis exardescer-
et, verba David sæpius repetebat Ps.
32. Tu es refugium meum à tribula-
tione, quæ circumdedit me, & nedùm
refugium, & adiutor in opportunita-
tibus in tribulatione, sed exultatio
mea, non quidem foris in circumda-
tione præssuræ, sed intùs carmina re-
sonabant de consolatione lætitiæ, ut
tota lætitiæ ratio ab eo procedat, qui
exultatio dicitur; hoc ut in me facias
Domine Iesu, humiliter deprecor, &
suppliciter exoro; quia tu das in nocte
carmina, gaudium scilicet in tribula-
tione, tu id operatus es in insigni illo
tuarum laudum præcone, qui dicebat
In laboribus, in vigilijs, in carceribus,
repletus sum consolatione, superabun-
do gaudio; sit in te dulcissime Iesu can-
tatio mea semper, & si prodigium fa-
ctus sum multis ex tribulationum mo-

6 *Considerat. spiritualium.*

le, litium scilicet & æris alieni, aduersariorum multitudine septus, sis tu adiutor fortis, vt cantem gloriam tuam, & magnitudinem misericordiarum tuarum tota die, quæ sæpius lacrymans repetebat.

CONSIDERATIO VI.

Verba Ezechiel repetijt: Vidi, & ecce similitudo, quasi species viri à lumbis eius, & sursum ignis, & à lumbis eius deorsum quasi visio auræ, vbi inquit Hieron. Dei refrigeria de supernis demonstrat; Hæc, inquit, à te Domine Iesu flammis litium exurens peto; quia Paraclitus diceris, & consolator, ministra mihi, qui magister, & Dominus non erubescis miserrimis nobis ministrare Saluator meus Deus, & Dominus meus, rorem saluificum, qui animam meam, & spiritum refrigeret, vt tristis gaudeam, egens multos locupletem, & nihil habens, omnia in te amor meus possideam; semperque repetam benedictum nomen Maiestatis tuæ in æternum.

CON-

CONSIDERATIO VII.

PEccatorum suorum timore exterritus, nihil boni in seipso inueniens, totus ad Deum conuersus verba Ieremiæ labijs suis pronuntiabat frequenter: Conturbata sunt viscera mea super Ephraim, miserans miserationem eius, ait, Dominus adjiciens illa Osee. Non faciam furorem iræ meæ: non conuertar, vt disperdam Ephraim, quoniam Deus ego. Commoueatur viscera tua Deus meus super filio quo, & si iniquus, & prodigus tu non respicis redeuntem ad te; commoueantur viscera tua, dominator Domine Deus misericors, & clemens, Deus commotus, misericordia nempe, vt matri viduæ filium restitueres: Tu Deus meus Saluator meus, vt propriè non solum effectu, sed etiam effectu pietatis, & misericordiæ potuisses mouere carnem meam assumpsisti, & melius, quàm Iob dicere potes; ab infantia creuit mecum miseratione, & de utero matris meæ egressa est mecum. Nè ergo in iracundia corripias me, nè in furore arguas; sed audiam vocem laudis

A 4

tuæ,

8 *Considerat. spiritualium*

tuæ, misericordiæ scilicet, & pietatis; enarrem vniuersa mirabilia tua, & dicam: Audiuit Dominus, & misertus est mei. Quæ sæpius dolens, & sperans die illa repetijt.

CONSIDERATIO VII:

Effuso corde, & spiritu ad Dominum suauissimi inter Redemptores, & Petrum dialogi verba repetijt: Tu es Christus filius Dei viuit, & Tu es Petrus Simon Bar iona; quare Domine, beatus? quia non caro, & sanguis reuelauit tibi, sed Pater meus, qui est in cælis: quid est hoc? nisi præuentio gratiæ Dei vocantis; misericordia eius præueniet me, & responsio obsequentis, & correspondentis, vnde peccatoris fit iustificatio; Reuelat Deus, credit homo, vnde iustus ex fide viuit; inde quia confiteris Simon, & aliud ex Diuina reuelatione, quam ex sensu percipiens me Deum dicis, quem solum hominem vides, Bar iona es, filius scilicet columbæ, nempè Spiritus sancti, qui in columbæ speciei visus est; tu qui Deum confiteris, introspiciens hominis, quam exhibeo formam eris

Pe-

Petra fortis, & firma; non sicut Adam, qui ut Deus fieret, Dei mandata contempsit, indeque cinis euasit, & pulvis tentationum ventis obnoxius; & aduersum te portæ inferi non præualebunt: ò Domine Iesu dulcissime, qui nostræ imbecillitate carnis assumptæ debiles ex Adam genitos, & natos, adamantinos, & fortes reddis, præsta mihi miserrimo, & cadenti fortitudinem tuam, & robur tuum ad custodienda mandata tua, ut possim dicere: Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum. Quæ sapiens repetiit in die illa clamans ad Dominum.

CONSIDERATIO IX.

EXcœcatum se considerans ad Dei præcepta consideranda; & ea, quæ sursum sunt, videnda, verba D. Pauli repetijt: Deus huius sæculi obcecauit mentes infidelium, ut non splendeat illis lumen Euangelij; & illa Saluatoris in Euangelio: Propterea in parabolis loquor, ut videntes non videant; huc me dolens, & tristis; non quod odisset illos, volebat, nè viderent: sed quod oculos suos ipsi obstruxissent, ubi enim

Spontanea prauitas, ibi & impedimentum gratiæ; hoc est, excæca cor populi huius, & aures eius aggraua; ego ipse gratiæ Dei impedimentum præsto; non sic tu Diue protector meus Paule; sed gratia eius in me vacua non fuit, dicebas tu; Te Dominus obcæcauit triduo, vt absque sensus impedimento, lumen interius reciperes, deinde exterius, hoc est Dominus mortificat, & viuificat: caro namque percutitur, vt anima sanetur; quia non sistit in morte, sed redundat in vitam. Non sic ego impius, non sic, qui proprij luminis excæcator sum; & nè lumen à diuina misericordia recipiam, impedimentum, fac me Domine Iesu quotidie ad te clamantem, vt lumen recipere mereat: esto mihi Diue Paule mediator ad mediatorem: reuela Domine oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua. Quæ fufis lacrymis timore, ac tremore plenus repetebat.

CONSIDERATIO X.

DE diuinæ gratiæ visitatione ad peccatoris animam aliqua considerans, verba sponsæ repetebat: Dilectus

Otus meus mihi, & ego illi; subaudi, ne
 pendeat, ut deficiat oratio, inquit Ber-
 nardus, intendit; quia vera sunt verba
 Euangelistæ: Non quasi nos dilexeri-
 mus eum, sed quoniam ipse prior di-
 lexit nos; sed quomodo alibi sponsa-
 met dicit: Ego dilecto meo, & cōuer-
 sio eius ad me: nunquid quæ sponso
 tribuit operis principium, denegat cō-
 plementum? nequaquam; quia ipse dat
 velle, & perficere pro bona voluntate
 sua, sed dicit, tua gratia, sponse dulcis,
 præuenit me, ut David ait, misericor-
 dia eius præueniet me, animam meam,
 & voluntatem ad opus bonum mouit,
 & auxilio efficacis gratiæ determina-
 uit, & non minus contemnitur; ecce
 enim Deus adiuvat me; sed & subse-
 quitur: & misericordia tua subsequetur
 me omnibus diebus vitæ meæ; ita
 ut operis perfectio, & consummatio non
 minus gratiæ tuæ opus sit, quàm ini-
 tium, quod est & conuersio eius ad
 me, quia tu das prout velle, &
 subsequendo perficere, gratia tua, &
 voluntas tua; quod ago bonum opus
 gratiæ tuæ est, siue spectes initium, si-
 ue medium, siue consummationem;
 & si ego miser non facio, mea culpa

12 *Considerat. spiritualium*

est, quia te vocante non despondeo, & inspirante dormio; nè discedas Domine, sed sustine peccatorem.

CONSIDERATIO XII.

Considerans, quæ in Evang. Dominic. 3. post Pent. legimus, exclamauit: O verè Deus misericors, & miserator; bene dixit Dauid: Lætabitur dominus in operibus suis, sibi gratulabitur, quasi lætior, hilatiorque dies tibi illuceat Domine, cum aliquid in nostrâ vilitatem operaris: id est, quod dixit Propheta: Et lætabor super eis, cum benè eis fecero, & plantabo eos in terra ista in veritate, in toto corde meo, & in tota anima mea: plene Domine hilarescis, cum operaris misericordiam; cum peccatores vocas, & recipis; non enim iustos venisti vocare, sed peccatores; & si vocati ad te veniunt, non sustines moram aduentus eorum, quia tu es paterfamilias, qui cum adhuc filius, longe es, in via; tamen ad ipsum misericordia motus est, & accurrens cecidit super collum eius, & oscularus est eum. Tu Domine Iesu manducas cum peccatoribus, & bibis,

ho-

horum cōuersio tibi est cōmissa; dies,
in domo Pharisei recumbis, qui ibi
saluas peccatricem: tu hodie facias me
peccatorem, & quotidie peccatorem.
pretioso corpore, & sanguine tuo, me
ociem errantem quæsiisti, draginam
perditam reperisti, neque mirum, quia
miserationes tue super omnia opera
tua. Hisq; considerationibus adductus,
erubescentiâ plenus, quia non corre-
spondebat, de diuina exultabat miseri-
cordia, sed de peccatis proprijs time-
bat, & lacrymas fundebat.

CONSIDERATIO XII.

R Epetens verba Elisabet: Ex quo
facta est vox salutationis tue in
auribus meis exultauit infans in utero
meo: Verè apparet sancta Mater, &
Virgo, quam plena erat lingua tua Spi-
ritu sancto, quam ardens cor tuum di-
uino igne non comburente, sed illu-
minante, inde cognatam tuam Elisa-
bet diuino implet ardore, & lumine
coelesti, inde repleta est Spiritu sancto;
inde filius exultat in utero; cū adhuc
filius tuus tuo utero cōtinetur, maior
venter tuus Domina, quam cœli, quia
isti

isti illum capere non possunt, tu autē
 tuo gremio cōtulisti. Verē sermo tuus,
 Cœli Regina, hominum advocata dar
 gram audientibus, igne corda ac
 cēdit, fac ut sentia, & dicam. Caritas
 Christi urget me, ut velociter curram
 ad dominum; detinet me, ne in inua
 denis defluam, impetra pro me beata
 matet, & Virgo. Quę sæpius repetijt.

CONSIDERATIO XIII.

PRonuncians primum psalmum,
 ex septē pœnitentialibus pluries
 rēpetijt: Misere mei Domine, quo
 niam infirmus sum: tu namque recor
 datus es, quoniam pulvis sumus: Tu
 dulcis Iesu, vñ adulteram tibi oblatam
 absolueres, digito scribebas in terra,
 Phariseis insinuans fragilitatem pec
 canis feminæ, ex qua pietatem, & in
 dulgentiam merebatur; terra namque
 erat, imò pulvis tentationum ventis
 obnoxia: testa patiens radebat saniem,
 memalè oleret vulnera, & plagæ cor
 poris; Recordare Domine, quod sicut
 lutum feceris me, ne tanquam vas fi
 guli confringas me. Memorare quę
 mea substantia; terra namque est: æ
 stæ

stæ memoria radat saniem, euitet, inquam; fætorem peccatorem meorũ, vt minus naribus tuis male oleat; odor thuris illum dissipet. Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo. Hæcque sæpius, dicens, & plorans diuinum implorabat auxilium, suisque peccatis indulgentiam.

CONSIDERATIO XIV.

VNdique tribulationibus circũdatus & septus, oculos firmiter ad figurã paruuli domini, quæ erat in cubiculo, tenens, verborum Dauid meminit: Quoniam in te Domine speraui, tu exaudies me Domine Deus meus, spei meæ effectus erit, domine, exauditio tua, vt me liberes à tribulatione malorum, & dolore, quæ circũdedit me, quia te volente afflictionũ mearũ vndæ procellosæ filebunt. Occurrit in meditatione translatio Caicetani; quoniam te Domine speraui, tu respondebis mihi; quia tu domine audis, quando ad te directis oculis tuum auxiliũ imploramus, qui per Prophetam dicis: Nõ taceat pupilla oculi tui, nedum plena lacrymis, quia exaudiuit do-

dominus vocem fletus mei; verum
etiam humiliter aspiciens, & amanter
ad te domine sunt oculi mei, suspiciē-
tes in excelsum, vim patior, responde
pro me; & si tu me domine respicies,
flebo ego iniquitates meas, quia tu re-
spexisti Petrum, & fleuit amarè: & ces-
sant afflicciones, & angustia, quæ
circumdant me. Adiuvā me Domine.

CONSIDERATIO XV.

SVam vitam ærumnosam, & tribu-
lationibus plenam animo revol-
vens, verborum meminit David: Læ-
tifica animam servi tui, quoniam ad
te Domine animam meā leuavi. Leua
animam servi tui, ærumnis afflictam,
& marentē, & consolatione tua deic-
ctam erige: in te enim speravi, & à te
auxilium expectavi, & dū vixero, ex-
pectabo; & proinde quod spero, acci-
pere vehementer spero, & æquissimū
puto, quod est cordis lætitia, ut tibi
lætus, hilarisque seruiam, in te enim
lætabitur cor nostrum, & in nomine
sancto eius speravimus: Tibi dico Do-
mine animā meam, vitamque meam
tāquam donariū, & munus tibi de-
dico,

dico, accipe munusculum voluntatis meae, ne à tribulationibus me proster-
ni permittas; sis tu adiutorium meum,
qui saluos facis sperantes in te; quia
respiciens sui ad adiutoriū hominum,
& non erat: & proinde memoratus sū
misericordiae tuae, & miserationis tuae,
quae à seculo sunt.

CONSIDERATIO. XVI.

Implorans suis peccatis, diuinam
misericordiā, videns eorū pondus,
& multitudinē, repetēbat saepius: Quid
opponam ad peccata mea tam magna,
& grania, nisi te Domine: tu Domine
Deus miserator, & misericors, qui vt
faceres misericordiā, avertis faciem
tuam à peccatis nostris, & te ipsum
respicis, vt pascas, te ipsum consideras,
vt deleas. Ego sum, qui deleo iniqui-
tates tuas propter me; quia in me Deus
meus quid vides nisi peccata, & abo-
minationes, quae irā tuam prouocant,
& accendunt? Dicis ergo Domine, de-
leo iniquitates tuas propter me: res-
piciens me: & dum te vides, quomodo
misericordiam tuā non videbis, si tam
habes ad manū, sic continē, vt mise-
ra-

18 *Considerat. spirituale.*

rationes tuæ sint super omnia opera tua: Misericordia tua ante oculos meos est, quocumque oculos verto, misericordiam tuam video Domine, videam eam in absolutionem peccatorum meorum; sit ipsa quasi nubes plurię in tempore siccitatis, non nubes sine aqua, quæ ventu circumfretur; fulgur iræ tuæ à peccatis meis continuis accessum sit in pluriā misericordiæ; quia tu fulgura in pluuiam facis. Quæ sæpius repetij; plorans, & flens.

CONSIDERATIO. XVII.

Recitans Psal. 7. pœnitentiæ in vers. illo: Et non intres in iudicium cū seruo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis viuens, dum timens fleret, meminit verborū Isaia: Stemus simul, & quis est aduocatus meus accedat ad me: vbi D. Bernardus, charitate, & amore erga Dominum Redemptorē sic inquit: Domine stemus simul, iudicemur simul, o fiducia: o amor! nescis Bernarde, quia Dominus Iesus constitutus est à Deo iudex viuentium, & mortuorū, & quomodo tu dicis; iudicemur simul? Mea sunt

sunt enim illa vulnera; humanitas Christi, vulnera Redemptoris, luviores, plagæ, angustia, tribulationes, pro passione Iesu mecum sint in iudicio, ubi enim talia merita pro me aduocati fungentur officio, tribunal erit misericordiae, & sic non intres in iudicio cum seruo tuo; non sit iustitiae tribunal, sed misericordiae, quæ superexaltat iudicium, quia eadem merita tua Domine mihi essent ad condemnationem; quia his malè usus sum, ut te offenderem, nimium confisus, ut te non timerem: Misericordia ergo tua Domine adiuuet me, quia tu es Deus. misericordia mea.

CONSIDERATIO. XVIII.

DUm facilitatē propriam cerneret in peccando, & causam inquireret, occurrerunt ei verba David: Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, & nedum conceptus, sed genitus: Ecce in iniquitatibus genuit me; quid ergo faciet conceptus, & genitus in peccatis: inuoluta est quasi pannis anima mea, & corpus meum peccatis; in iniquitatibus fouit me, calorem primum mi-

20 *Considerat. spiritualium*

mihī peccata præbuere; in iniquitatibus calefecit me, vestibus indutus non alijs, quàm peccatis in mūdū exiui; in peccatis peperit me. Quid mirum, exclamat Hieronymus, si cōceptus, genitus, inuolutus, calefactus, indutus peccatis; quotidie pecco, & proinde timor mortis conturbat me: Tu Domine, solus virtutem contra peccata conferre potes, à te peto: Quis potest facere mūdū de immūdo conceptum femine, nonne tu qui solus es? Hæcque dicens, & repetens, siluit.

CONSIDERATIO. XIX.

DUM afflictione torqueretur, etiā ex eo quod subtractæ fuerūt cōsiderationes præcedentes, & quod iacturam fecerit temporis in sublevando oculos, mentēque ad Deum tot diebus, tali occasione pressus, animo à Deo subleuatus, dum ad consuetudinē bonam redire deliberat, adhuc sperans in omnipotentia Dei, qua subtractas scripturas recuperet, verborum David meminit; Dominus soluit compeditos, vinculis constrictos resoluit, & quis magis vinculis, cathenisq; cōstri-

strictus, quàm ego peccator ; solve
ergo me Domine, vt ad te veniam;
Dominus illuminat cæcos, & qui ma-
gis cæcus, quàm peccator, qui non se-
quitur te lucem verã, Dñm Iesũ : cæ-
cus sum etiam Domine, quia malis, &
ærumnis afflictus, quasi in tenebris, &
cæcitate dego ; tu ergo Domine, qui
de tribulatione liberas quasi de cæci-
tate eripe me, cæcus careo lumine sa-
pientiæ, quia non intrat in animã ma-
leuolam : munda ergo me à peccato
meo, quia me reddes sapientem, & il-
luminatũ. Tu erigis elisos in carcere
vinctos, qui compedibus curuati sta-
re non possunt ; talis ego tribulationi-
bus, & peccatis constrictus, & deie-
ctus: Et incuruauerunt animam meã:
Erige me Domine, vt dicam, quòd sa-
nas contritos corde, & alligans con-
tritiones eorum; cor meũ, & anima
mea intimo dolore vulnerati sunt; sola
tua manus, medice clementissime, Ie-
su dulcis tractare, & curare potest alijs
manibus insanabilẽ plagam. Tu dixi-
sti: vt mederer contritis corde, & præ-
dicarem captiuis indulgentiã, & clau-
sis apertionẽ; tu alliga contritionem
cordis mei, vt dicam semper; Benedi-

22 *Considerat. spiritualium*
Etum nomen Maiestatis tuæ in eternū
fiat fiat.

CONSIDERATIO. XX.

DVm repeteret verba Iob : Peccā-
tē me quotidie, & non pœni-
tentem, timor mortis conturbat me,
expavescens, quia cōsuetudinibus ma-
lis obstrictus, & quasi vinctus æternā
mortem sibi debitā considerabat, eru-
bescens, quia tam sæpe eadem pecca-
ta repetebat, dixit: Non sum dignus vi-
dere altitudinem cœlis, quoniam irri-
taui iram tuā : tu Domine mitigasti
omnem iram tuam, & quomodo mi-
tigasti? ponens eam mediam inter mi-
sericordias tuas, Misericors Dominus,
& iustus, & Deus noster miseretur:
ego autem irritō, & accendo, quia
tuis nixus misericordijs te offendo sæ-
pe Domine, sæpe, ò pudor! ò verecū-
dia! dumque hæc diceret lacrymans,
ecce verè paraclitus Dominus, vere
consolator, verba David inspirat: Quia
prospexit de excelsō sancto suo, Do-
minus de cælo in terram aspexit. Quis
prospicit? Dominus cæli, & terræ; vn-
de prospicit? de excelsō sancto suo, de
subli-

sublimi sanctuario suo; sed quid prospicis Domine? alios fortè cœlos inferiores, sed tibi proximos? quid prospicis Solem, & Lunam, opera digitorū tuorum? nequaquam, sed terrā, quæ à loco sancto tuo longè distat, & in ea quid respicis? sanctos fortè, & amicos tuos? non, sed peccatores, & eos, qui sunt filij interemptorum, proximi, & hæredes mortis; quid respicis? quid audis? ut audiret gemitus compeditorum, qui compedibus occasionum alligati ad te nequaquam veniunt; tu ad illos venis ut liberes, ad illos ut solvas, ut soluti dicant; Laqueus cōtritus est, & nos liberati sumus.

CONSIDERATIO. XXI.

D Vin horas matutinas recitarem, versū oculis ad figuram B. Felicis Capucini, Religiosi laici, sic suspirās intra se dixit ad Dominū; Tu Deus omnipotens, qui infirma mundi eligis, ut confundas fortia. Ecce me omnibus infirmū, hoc erit mirificare misericordias tuas, si me eliges, tam vili instrumento utens, omnipotentiam tuam ostēdes: Ego .n. minimus, quia maior pecca-

24 *Considerat. spiritualium*
cator, minus tibi correspondens ; &
hæc dicens, humiliavit se sub potenti
manu Dei, memor verborū David: Ego
autem in misericordia tua speravi.

CONSIDERATIO. XXII.

Quā dulcis es Domine, verè pius,
verè misericors, quā liben-
tèr misericordiā operari, ve-
lox ad adiuuandū peccatores, & quasi
tardus ad vindictam, & si exigente tua
iustitia tam iusta, etiam irascens tem-
peras pœnam : Misericordia autē tua
plena est terra ; & quod misericordiæ
tuæ signum euidētius, nisi quod su-
stines me, & das mihi tēpus pœniten-
tiæ ; quā multi ad pœnitendum tem-
pus desiderabile non habuerunt ; ego
autem miser, & habeo, & nō perficio:
vigilas Domine, vt valde mane nobis-
cum exerceas misericordiam tuam ;
adituas nos Deus mane diluculo mo-
mento quo aurora respicit ; ad respi-
cere diluculi, misericordiam operaris
in nos ; imo expectas quasi anxius mi-
serendi horam ; aperi mihi, exclamas,
foror mea sponsa, quia caput meū ple-
nū est rore, & cincinni mei guttis ro-
tis.

Etis. Tu qui imples cœlum, & terrā, locum petis in anima creaturæ, & quasi sustines impatiens recipientis moram: quis tibi grates rependet debitas? quis te non amet? ad puniendum inobediētiā primi nostri parentis, quā tardus accedis ad auram post meridiē; & si punis, illuminas, ut etiam in ira, & furore tuo misericordiam exerceas; quia ad momentū est indignatio tua, & misericordia in voluntate tua. Quæ pluriēs repetens, circumdatus est lætitia, & benedixit Dominum lætus, & hilaris.

CONSIDERATIO. XXIII.

AVdiens verba Euangelij: Misericordiā motus, quia vidisset multitudinem magnam, exclamavit, & dixit; O bone Iesu, dulcis & rectus, quā bonus, quā bonus his, qui recto sunt corde! Isti affectus quid demonstrant Domine, nisi veritatem naturæ humanæ, quam assumpisti? debuit per omnia fratribus assimilari; hinc vidēs fructum Apostolicæ prædicationis, exultasti in Spiritu sancto, contra Iudaicā incredulitatem indignaris; contra Tē-

B

pli

26 *Considerat. spiritualium*

pli violatores exardescis; quia zelus domus tue comedeat te; desiderio patiendi pro me coarctaris: baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor, donec perficiam? quando Lazarus resuscitas, infremuisti spiritu, ingemuisti, & turbatus fuisti; omnes tales motus non perturbati animi sunt signa, sed docentis magistri; ego autem dico, amantis sunt. Sed quid faciam miser, quia non amo; tu videns famelicam turbam paupers, pascere etiam me esurientem, quid esurio, nisi te verum panem? quid sitio, nisi te vinum exultationis, & lætitiæ? sanguinem tuum, dico: satia me, & inebria gratia tua, quia bibens ex ea, non sitiet iterum; & sic pinguescent speciosa deserti, & exultatione colles accingentur. Sic dicens obmutuit.

CONSIDERATIO XXV.

DUM petijisset cælum orans, erubescens, & confusus, sic intra se dicebat; Quid miser peto; quomodo cælum intrabo, non habens vestem nuptialem charitatis? quomodo Deum aspicere valeam? quomodo frui? quomodo Matrem contempler? quomodo

do Angelorum, & Beatorum spirituum audeo conuersationem ? quomodo à terra in cælum saltem infans, & sine viribus ? Tunc conuersus ad Sacramentum, ibique mentis oculis aspiciens Dominum Iesum, recogitauit, & dixit; Tu es Domine gigas, qui exultasti ad currendam viam ; si tu ergo me pascis te ipso, & in me eris, & ego in te , super brachia tua feres me , vt ad cælum perueniam ; tibi Domine Deus secundum propriam naturam conuenit dare ; liberalitas tua est virtus propria, quia solus te communicas, sicut fons bonitatis ; & qui maior effectus bonitatis, & largitionis, quam te vescendum dare peccatori ? Si ergo te das , quare non dabis cælum, quod est opus manuum tuarum ? Verè totus mihi datus, & in meos vsus expensus, ò bone Saluator, quis mihi det te semper contemplari ? quis det, te semper fortius, & vehementius diligere ? quia non est qui similis sit tibi, munerator copiosissime, remunerator æquissime, gratis respicis humiles, & misericorditer saluas peccatores ; si tu ergo eris mecum, si consistant aduersum me castra, non timebit cor meum. Accepit sacramentum, & siluit.

CONSIDERATIO XXV.

SECUM hæc recogitabat : Tu domine ambulans vocas nos, sicut vocasti germanos piscatores : de te sponsa dixit, quòd Murenulas aureas facis nobis vermiculatas argento. Auribus ornamentum præstas, admonitiones scilicet, & inspirationes, sed facis nobis murenulas in punctis : quia vocationes tuæ vermibus, & punctis contextæ sunt, quia non respondentes in puncto vocationis à vermibus conscientie laniantur, laniatus, & ictus isti damnatos domine in æternum cruciant, quia vermis eorum non morietur : Quando ergo domine Deus misericors, & miserator plenè misericordiam, & pietatē tuā erga me exaltabo ? qui toties vocatus renui, & tempus das mihi, & iterum, atque iterum vocas. Tu vis me omnibus vigilare momentis, quia vis ianuam mentis meæ semper inuenire patentē : ego autem miser factus sum sicut homo non audiens. Quam magna est, Domine misericordia tua ; tu quando excitas, & inspiras licet transiens, illuminas, ut peccator videat, in quo

quo malo sit, & tenebras peccatorum cognoscat. Ego peccator, dum non correspondeo, & remaneo in peccatis, quasi spiritum extinguo, & in tenebris ambulo. Quando vocas, & inspiras, manū extendis, vt alleues. Vocauī, & renuistis, extendi manū meā, & non fuit, qui aspiceret. Extendis, Domine, manū, quia sēper paratus es hominē leuare à peccato, dum tamen faciat, quod in se est: heū me miserū, quid respondebo tibi domine in die mortis, & iudicij? Tu in cruce extēdis manū, vt me deducas ad gloriam; ego autem quasi cathenis vinctus, in peccatis remaneo: tu inspirans, & vocans domine, quasi pater admones prodigū filium: Aperi mihi sponsa, sed extraneis claude, claude sæculo, claude mundo; aperi mihi, noli aperire aduersario, nec des locum diabolo, noli coarctari, sed dilatare, & implebo te: Ego autem miser, tanquā surdus nō audio, & cor non aperio: vt te recipiam: Tu tandē vocans excitas, & reprehendis, crucias, vt sanes, corpus occidis, vt anima viuat: quid est homo, quia reputas eum, aut quid apponis erga eum cor tuum? & iuter homines

30 *Considerat. spiritualium*

quid sum ego vilis, & ingratus, sed ne
quæso vincant misericordiam tuam,
peruersitates meæ, ingratitude mea,
iterùm atque iterùm adiuna me, do-
nec respondeam, quia tu domine lon-
ganimis es, & multum misericors, &
præstabilis dominus Deus noster. Quæ
contrito, & humili corde repetijt, bo-
nitatem Dei admirans, & laudans, &
diligentiam diuinam in conuersione
peccatorum.

CONSIDERATIO XXVI.

EXstimulans corpus suum ad amā-
dum creatorem, sic intra se dice-
bat: Nonne vides? nonne consideras,
quàm brevis est hominum vita? & in
sepulcro nūquid narrabit aliquis mi-
sericordiam domini? & si anima per-
ueniet ad salutis locū ex infinita Dei
misericordia, corpus tuum in sepul-
chro erit vsque ad vniuersalem resur-
rectionem, & hoc tempore nec ama-
re, nec laudare poterit Creatorē: ama
ergo, & lauda, dūm potes; ardentè
ama, quia totum debes Creatori, Re-
demptori, Conseruatori; Ama, ama
saltē te amantē, quia ipse prior di-
le-

lexit nos, ipse Dominus, & Deus amat te, vt tu ipsum ames; & quid est ipsum amare, nisi eius mandata custodire? Si diligitis me, mandata mea seruate, & diligens custodies: custodiuit anima mea testimonia tua, & dilexit ea vehementer; effectus ergo amoris est legis obseruantia: & si anima tua soluta à corpore amabit Creatorem, & laudabit, non eris tu, qui ex anima, & corpore constas integraliter, & si totus Dei es, & totus in hac vita eris breuiter, dilata amorem tuum intensiue; vt breui extensione suppleas; nonne audis, quod punctus est vita præsens, & nunc quæ est expectatio mea: cunctis diebus quibus nunc milito? Cogita ergo instantem mortem, & punctum esse quod viuis, & adhuc puncto minus, & ex cogitatione exalta te, vt intensius ames, & fortius diligas; Tu Domine, qui vocaris Amor, fac vt te amem, te diligam, tibi seruiam, & mandata tua custodiam.

CONSIDERATIO XXVII.

I Nuehens in cor suum; quia adhuc terrena desiderabat, verba David

B 4

repe-

reperijt; Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas in omni tempore; applicare bono sua desideria cupiebat: quare anima mea tali non flagras desiderio: si desiderare & assequi idem est; Peruenerat (inquit Augustinus) ad id, quod concupierat; non enim aliquid impedit, quominus habeantur iustificationes Dei, nisi quia non desiderantur: Quis mihi det, ut rugiam à gemitu cordis mei, quia adhuc diligo vanitatem, & quæro mendacium, desiderijs, inquam, rerum terrenarum alligatus, & quasi compedibus pressus, Te ipsum domine Deus, Saluator meus desiderabas, quando duplicatis verbis dixisti; Desiderio desiderasti hoc Pascha manducare vobiscum; indicans sacrosanctæ Eucharistiæ Sacramentum, in quo tu realiter, & corporaliter eras; neque mirum, quia indignum erat, ut quid aliud concupisceres; quare ergo tam miserabilia sunt desideria mea domine, & aliud peto, aliud desidero, quam te: Desiderabilia mea versa sunt in ruinam, immuta bone Iesu cor meum, & desiderium meum; ut non aliud cupiam, non aliud desiderem, nisi te, repetam semper;

per ; Quid mihi est in cœlo, & à te
quid volui super terram ? Deus cordis
mei, & pas mea Deus in æternū. Quæ
sæpius dixit, oculis ad Deū eleuatis.

CONSIDERATIO XXVIII.

DVm recordaretur verborū felici Publicani, dū inquit: Deus propitiū esto mihi peccatori, ex intimo cordis tales exhibant cogitationes : Cui magis cōgruunt hæc verba, quàm mihi ? qui nihil in me inuenio, nisi peccata ; quò magis me considero, eò magis me inuenio peccatorem, quomodo ergo vocer, nisi peccator, & si talis, quare non sedeo, vt me iudicem, vt tu domine desinas iudicare ; Imò quid iudicem, si absque iudicio reus inuenior. Reminiscere Deus omnipotens, quòd tu, tanquam si fuisses reus, damnatus fuisti, & in cruce passus, & quare domine, nisi vt liberaretur reus, tecum domine : accuso peccata mea, vt à te corripiar, & correptus absoluar; benè video domine, quia non vehementè accuso, non confundor, nō erubescō, sed cognosco me peccatōrē; fac Domine, vt sic me humiliem, vt ad

B 5

me

me accedas, qui in altis habitas, & nihilominus ab erigentibus si fugis, & descendis ad humiliantes se? quis mihi tribuat, vt sic descendam ad accusationem meam, vt iustificatus descendam: iudicium, quod contra me facio, sic fiat domine, vt deleat iniquitates, & peccata mea, surgam, postquàm sedero; sed sic surgam, vt tibi ministrem, vt tibi seruiam, & sic seruiam, vt ad te perueniam; sic me domine diiudicem, vt à te non diiudicer; te domine iudicem expauesco, sed Saluatorem habere suspiro; da, mi domine dulcis Iesu, donum fletus, & lacrymarum, quæ abstergere valeant maculas peccatorum meorum; hæcque repetens, hisque immorans cæpit Rosarium.

CONSIDERATIO XXIX.

DVm sederet in cubiculo, maximo æstuans calore, mortis memor ad Deum versus, sic cogitabat; Tu domine; de quo dicitur; *Lætabitur dominus in operibus suis, super Lazarum mortuum fundis lacrymas, quia mortis non eras auctor; non enim de eo fletus, quod fecisses; inuidia enim diaboli*

boli mors introiuit; tu enim immortalē creaueras hominem, ille peccādo mortē sibi cōparauit. Adam vbi es? exclamas Creator, & misericors, quasi dicerēs, quō te peccatum perduxit? quō peruenisti miser? vbi est decor, in quo creauit te? vbi gratia, qua te ditaueram? vbi immortalitas, quā dederam; quā te diuersum reddidit peccatum tuum? vbi es? quō peruenisti? quō culpa tua te deiecit? quō te diaboli inuidia pertraxit? vbi manuum mearū artificii, vbi regni mei imago nuper depicta? Quando domine dixisti, Vbi posuisti eum: & sorores responderunt; Veni, vide: tunc lacrymatuse es; sanum enim Lazarum reliqueras, & inueneras mortuum; sic primū parentem immortalē, creatorarum dominum in paradiso voluptatis posueras, sed breui intervallo mortalem, peccati seruum, & paradiso indignum inuenis, inde ipsum vocas, quasi compatiens tuę creaturę ærumnis. Quis hæc considerans, non te benedicit æternum? tu enim mortem, quā nos nobis ipsis comparauimus, propria, morte vitalem reddisti; per eam enim venimus ad te, sic non mortem, sed

mortis causam, peccatū, inquam, lacrymabor, super meis peccatis fletum emittam, sed quomodo plangam vtiliter, nisi à te veniat fletus? concede mihi domine lacrymas, de quo dictū est; Cibabis nos pane lacrymarum, quia si bene lugeam, consolabor.

CONSIDERATIO XXX.

MAERORE pressus, quid faciam, inquit, vt alleuer. Et dum ad dominum oculos eleuat mentis, recordatus est verborum Dauid: Edent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt dominum, qui requirunt eum, viuent corda eorum in sæculum sæculi: Et quid edā, domine, nisi te, vt viuificet, & hilari sim animo, & corde? Tu dixisti; Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinē, non habebitis vitam in vobis. Neque solū de æterna vita loqueris, ò bone Iesu; verū etiam de gaudio, & lætitia, quo perfunditur, & repletur anima, dum te recipit: Gustate, & videte, quoniam suavis est dominus; sic namque mæsta corda, quæ quasi mortua sunt, quodammodo viuificantur, & re-

& reuiuiscunt, quia tu domine vita es,
& quare, cum esses vita, morti tradi-
disti te? nisi ut populum tuū vitæ red-
deres iam ex peccato mortuū. Quis
tanti beneficii memor non continuo
hilarescit? sed quales erunt edentes,
ut laudent, & uiuificentur? nisi pan-
peres, tui Domine similes, qui humi-
liasti temetipsum, factus obediens us-
que ad mortem: isti, domine, edent, &
saturabuntur, maxima lætitia tanquā
sagina repleti, laudabunt: quia hoc
est sacrificiū laudis, quo honorifica-
mus te, & ibi iter inuenient, quo per-
ueniant ad te, quia tu es via, o dulcis
Iesu, tu terminus desideriorū homi-
num, viam te facis, ut ad te peruenia-
mus, tu nos conducis, & pascis, & pro-
prio corpore, & sanguine tanquā dul-
ci viatico coagmentas. Quis hæc con-
siderans dulcedine non repleatur, &
induetur vestibus iucunditatis. Ad te,
domine, veniam, ut satier; sed ut ve-
niam, trabe me, ut dicā: in odorē vn-
guentorū tuorū curremus. Quibus
consideratis, capit Rosarium B.M.V.

CON-

CONSIDERATIO XXXI.

QUā benè, Domine, qui illuminas hominē, video, quòd tu es proprius animæ locus; extra te nō datur vivere, & si viuit homo prolixè, potius moritur, quàm viuit. In terrestri paradiso hominem post peccatum vocas, Adam vbi es? Non de loco, sed de statu interrogas, quia peccantem ipsum ita extra te vides, vt quasi non inuenias; rectè dicitur illi, vbi es? quia videlicet mouit pedem suum, & in loco suo non est: locus enim hominis Deus est, extra quem nusquam bene est: vbi es Adam? vbi es? quasi dicas, quòd te perduxit peccatum, extra locū tuum, extra scilicet statum iustitię originalis, & gratiæ, in quo creauī te; nec cognoscebat eum amplius locus eius, id est, tu Deus eius: super hoc domine super hoc expandit cor meum, quia amotum est de loco suo; turbatum est cor meum, auulsum est, subsiliit, quomodo dolet membrum, si à loco fuerit amotum, vbi natura posuit; abest quies, nisi reponatur, neque vllæ cōsolationes extra repositionem iuuant, quia

quia dum membrum patitur, condolere habet corpus vniuersum: qualis ergo dolor erit, dum anima à vi peccati à suo loco, qui es tu Deus, extrahitur, nisi reponatur; & quis reponet, nisi tu medice cælestis, & quomodo facis hoc? ad me venis Domine, & dū pascis me tuo corpore, & sanguine, in me manes, & ego in te; proprium tui corporis, & sanguinis est, sumentem in te manentem facere. Non expauescat ergo cor meum, quia repositum est in loco suo, scilicet in te Deus meus: ita Domine maneam, vt nunquā amouear; ita enim si consistent aduersum me castra, non timebit cor meū. Quæ dum recogitaret, cæpit Rosariū B.V.

CONSIDERATIO. XXXII.

Quam benè video Domine (corde exclamauit) quia lætantium habitatio est in te; tu es verè bone Iesu, nobis domus refugij; in templo tuo, quod est corpus tuum, quod assumpsisti, omnes dicent gloriam; in eo non solum tuti, sed & læti sumus, ab incur-su, & infestatione hostium erepti, ala-
cri

cri voce canimus tibi laudes ; sub vmbra tua, sicut dixit sponsa, sedimus, quæ desiderauimus, quia tu appellaris desideratus cunctis Gentibus, & in aduentu tuo repleta est gloria domus Domini, de fontibus tuis hauriemus aquas in gaudio; Laudabimus scilicet te perpetuo carmine pro accepta salute, cantabimus, & psallemus virtutes tuas. Vnde igitur lætitia? unde gaudium? nisi à te, quia tu es Deus Saluator meus: Abs te ergo, & sine te non erit gaudiū; quid mirū, si anima mea ad te sitijt fortem verum, ad te clamat, quanto veniam, & apparebo ante faciem tuam; sed ego venire non valeo, nisi tu venias ad me, discedere à te valeo miser, & pluriès discessi, nè fastidias domine accedere ad me, & si discessi à te, ne vincat ingratus misericordem: quære, quære seruum tuum, qui errauit sicut ouis, quæ periijt, sentiat Dominè anima mea virtutē misericordiæ tuæ; veni Domine ad me, & sic venias, vt ego te recipiam, & in te iucunder: & & gaudeam, sed exultem cum tremore, nè te iterum perdam. Quibus consideratis cepit Rosarium B. V.

CON-

CONSIDERATIO. XXXIII.

OCulis mentis ad Saluatorem Dominum conuersus sic dixit: Tu domine pascis nos, tu domine alis nos, & quomodo? nisi tuo corpore, & sanguine pretioso: amorem tuū homini demonstrat, dum creas, dum redimis, dum conseruas, dū prouides, dum cælum promittis, hæc Patris sunt: dum tamen alis, dum pascis, matrem te demonstras, quia sanguine tuo, quasi lacte pascis; vbera tua domum nostrā facis, & in hoc amoris excessum (si dici liceat) demonstras: Desideriū sponsæ adimplet; illa enim dicebat: Quis mihi det te fratrem meū sugentē vbera matris meæ, quia non datur charitatis maior effectus, nec deliciarum affluentior locus; Torrente namque deliciarum potas nos; tu enim es fluminis impetus, qui lætificas ciuitatē Dei. Tu domine mater, & nutritor es, quia propria nos carne pascis pro cibo, & tuum pro potu sanguinem propinas: ò felix anima, quæ ita recepit, vt digna sit pasci; sed quomodo pascar ego, qui temporaliū affectum accedo

42 *Considerat. spiritualium.*

do plenus; immuta Domine palatum
cordis mei; exhauri à corde meo quic-
quid non es tu; vacuum sit cor meum,
vt dignè impleatur; fiducialiter domi-
ne loquor, quia fortitudo mea tu es, &
& factus es mihi in salutem; & si mihi
non esses factus, quare factus? Hæc cō-
templans, cæpit inuocare auxiliū Bea-
tæ Virginis, recitans Rosarium.

CONSIDERATIO. XXXIV.

AD figuram Saluatoris infantis
versis oculis dixit. Verè Simon
senex te amplectens paruulum, agno-
scens magnum, exclamauit: Nunc di-
mittis seruum tuum in pace; quare Si-
meon? quia viderunt oculi mei saluta-
re tuum: In te, nomine sancte Eccle-
siae lætabatur Anna: quia lætata sū in
salutari tuo: Te antiqui Patres saluta-
re expectauerunt; Anxius de te Pro-
pheta Rex exclamabat: Redde mihi
læutiā salutaris tui: In Deo Iesu meo,
salutari meo, exultabat Habacuc: In
ortu tuo, canit Isaias, videbunt om-
nes fines terre salutare Dei; sic te ma-
ter tua appellauit in cātico; Et exulta-
uit spiritus meus in Deo salutari meo,
Ie-

Iesus meus, idem es, quod salutare; Viderunt omnes termini terræ salutare Dei nostri. Sis ergo mihi salutare, quia infirmus sū; nè ex candescas me-dice in infirmū, qui multa variarū fe-bre cupiditatum fræneticus contra te salutare meum insurrexi, à salutare fugiens, & mortē requirens; tolle febrem, tolle frænesim domine, vt à te salutem accipiam, sanus te amem, in te exultem, & canam lætus: Iesus omne bonum, quia tu es vita, resurrectio, lux vera, via, sapientia, & omniū bonorum inexhaustus thesaurus, ideo pulchros vocat pedes Isaias, annunciantis pacem annunciantis bonum, quod totum es tu. Quæ considerans, siluit.

CONSIDERATIO. XXXV.

AD Deū versus exclamanit: Tu es dominator dominus, Deus misericors, & clemens, patiens, & multæ miserationis; ac verax; si ergo tui propriū est misereri, & parcere; exerce erga me peccatorē misericordiam, quam tibi sicut propriā adscripsisti: benè video, domine, peccata mea; sed etiā scio, quò potens sis ea delere, neque
alius

44 *Considerat. spirituum*

alius potest extra te: tu enim dixisti, Ego sum; ego sū, qui deleo iniquitates tuas propter me, & peccatorum tuorū non recordabor: Exaratos peccatorū meorū apices tuæ miserationis asper- sione, velut aquæ infusione dilutos absterge, dele, domine, vt illius reatū, & memoriam aboleas: quæ peccata pro nihilo habui, magna fuerunt apud te, sed maior est misericordia tua, & potens es dimittere, tu aspicias domine quod præsens est, videas me pœnitentem, & tuæ miserationis auxilio dolentem, & sic cursus vitæ meæ plenę peccatorum sit ante oculos tuos tanquam dies hesternæ, quæ præterijt, & custodia in nocte, quia si tu obseruas iniquitates, quis sustinebit?

CONSIDERATIO XXXVI.

Quam dulcis, & suavis es Domine magne, & mirabilis; dominus enim vniuersorum cum sis, à nobis Pater potius, quàm dominus vocari desideras; quia patris appellatione magis, quàm domini delectaris; illud enim amoris nomen est, hoc timoris, & tu magis amari vis, quàm timeri:

ri: Tu domine Iesu dixisti; Pater manifestavi nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi, & hoc nomen Pater est: sed quomodo miser vocem te, Pater: si iam toties peccando non sum dignus vocari filius? sed non desinam inuocare, & dicere, Pater peccaui in te, quia si ego perdidici, quod erat filij; tu quod Patris est, non amisisti; in pectore tuo est affectus paternus, qui pro me exoret: Urgeantur viscera Patris, donec iterum me filium per veniam generes: Tu à synagoga præuaricatrice, quæ erat aduersatrix, & inimica, pater appellari desiderasti. Ergo saltè, amodò voca me, pater meus, dux virginitatis meæ tu es; nimirum quia etiam inirricos diligis, & eorum paternitatē profiteris: quare ergo diffidam ego? quare ad te non recurram? confisus accedo, patrem te inuoco, toto animo dico; Quo miseratur pater filiorum, miserere mei domine, quia tu cognoscis figmentum nostrum.

CON-

CONSIDERATIO XXXVII.

DVM afflictione torqueretur, animo defatigatus, & corpore versus ad figuram domini Iesu nascentis, sic mente exclamauit; Tu es domine, qui de Patre nasceris semel, quia æternus Pater ab æterno se intelligens, Filiū generat, qui es tu: In principio enim erat Verbum. De Matre Virgine nasceris semel in tempore, quia Verbum caro factum est; & sicut cum à Patre nasceris, intellectum diuinum, qui loco matris est, non corrumpis, sed virgo remanet; non tamen sine fœcunditate; vnde dicitur; Prima virgo Trias est; ita cum homo in tempore nasceris, fœcundas, sed non polluit matrem, quæ virgo remanet, sed non infœcunda: quare natus ab æterno eiusdem cum patre substantiæ, qui ex vtero ante Luciferum genui te; ex medullis diuinitatis suæ, iterum in tempore nasceris homo ex vtero matris, vt me redimeres ab omni iniquitate, & capacem me redderes, vt in me gratiā tuā

tuà nascereris, unde dicitur ; In mente nasceris sæpe. Videas domine, quàm sterilis, & infœcundus est spiritus meus sine te, quàm vilis, & abiectus, & sine fructu : video domine ficulneam. infructuosam animam meã flammis deputandam, sed tu domine Iesu sustines peccatorem ; aquà gratiæ tuæ vivifica me, nascatur gratia tua in me, veniat ros tuus vivificus, & ariditatē animæ meæ tollat ; sis tu puer Iesus in anima mea, videam æternum sine divinitatis præiudicio infantem, & positum in Præsepio pro me, & mecum sis domine, vt quietē merear adipisci, & dignè te laudare, & totis viribus, animo, & corde amare .

CONSIDERATIO XXXVIII.

VIdens se in peccata relabi, infirmitatem propriam recognoscens, & lugens, sic dominum precabatur ; Non me derelinquas usquequaque, quia si vir fortissimus, qui vrsos, & leones quasi agnos vincere solitus, ludens cum illis, proprio lapsu monitus, & veritus, nè iterum, ac sæpiùs pre-

laberetur, tuæ gratiæ assistentiam deprecabatur, sine qua etiā viri non habent in se statum roboris, sed lapsum infirmitatis, quia non in fortitudine sua roborabitur vir; Vnde dicebat Augustinus: Sperabam aliquando in virtute mea, quæ tamen non erat virtus: quid dicam ego miser, infirmus, ac debilis, quid faciam peccator, qui nō semel, & iterum, sed per totum vitæ cursū peccaui domine in te, & peccatorum pondere premor, & vinculis alligor; scio quid faciā, verba David repetā cum timore ex me, & fiducia, quia tu es multæ misericordiæ, & præstabilis super malitia: Ad te leuaui oculos meos, qui habitas in cælis; ecce, sicut oculi seruorū in manibus dominorū suorum, & sicut oculi ancillæ in manibus dominæ suæ; ita oculi mei ad dominum Deum meum, donec misereatur mei, & misertus mecum sis, & mecum labores, quia ad te gressus hominis diriguntur, & si ceciderit, non collidetur, quia tu domine supponis manum tuam, quoties enim interna nostra vestigia à te domine tenente deseruntur, illicita concupiscendo, labimur, nè ergo derelinquas me

do-

domine , sic rogo supplex , & humiliter exoro .

CONSIDERATIO XXXIX.

O Verè Beata Virgo, Dei Mater ,
cæli Regina, dum regnum tuū
ingrederis, obuiam tibi exeunt spiritus
Hyerarchiarum cælestium , & de terra
venientem te admirantur , & vnani-
mes dicunt; Nunquid homo? estne
hæc de illa propagine, quæ in primo
homine vitiata, tanquàm in radice ex
homine nascentis fœdat, & comma-
culat? vnde ergo tantus cumulus me-
ritorum? vnde tanta plenitudo delicia-
rum? sed nolite admirari, cælestes spi-
ritus, quia homo natus est in ea , &
hic erat Deus , eius conditor , & fun-
dator ; ipse fundauit eam Altissimus ,
fundamētis talium virtutum, qualibus
decebat eam , quæ Deum in sinu suo
erat susceptura ; amplitudo hæc ma-
ior omnibus cælis, & terra, quia quem
hæc capere non poterant, suo gremio
contulit : Adiunauit eam mane dilu-
culo , præuenit, nè ab infesta radice
humanæ naturæ peccatum traheret ,
quia ex eius carne , & non aliunde

C

car.

50 *Considerat. spiritualium.*

catnem traxit Deus, indeque nulla
erat labe inquinandum, sed purum
purissimā recipere animam à creatore,
quem in suis erat receptura visceribus:
Creatura est, sed quæ suscepit Creato-
rem, ei que ex suo sanguine præstitit
alimenta, & ex eius diuina præsentia
coalitus spiritus de torrente, de flumi-
ne, qui lætificat Ciuitatem Dei, abun-
dantèr bibit, torrente deliciarum sua-
rum potauit eam Deus; quid ergo mi-
rū, si illis affluat? sed quò percurro
ego peccator, & impurus, quò præsu-
mo accedere affectibus terrenis inqui-
natus? parce domine, parce domina,
impetra misericordiae mater à miseri-
cordiae filio puritatem mihi mentis, &
corporis, vt dignè te contemplari me-
rear, & plenè laudare.

CONSIDERATIO XL.

DVm peccata recogitaret, in se-
metipsum fremens, & inuehēs,
timore perculsus, sic dicebat: Nonnè
tu domine omnia vides? omnia nuda,
& aperta sunt oculis tuis. Vbi ergo me
abscondam à vultu iræ tuæ? Oculi tui
domine tanquam flamma ignis. Inde
etiam

etiam iustus Iob extimescebat ; oculi tui in me , & non subsistam . Nonne vultus tuus est super facientes mala , ut perdas de terra memoriam eorum , quid ergo faciam miser ? Tu es Domine supra sedem sedens , qui dignus inuentus es aperire librum , id est , facere iudicium , & iustitiam , sed quomodo iudicabis , nisi tanquam leo de tribu Iuda , quomodo ergo non timeam peccator ? Dixi : Reuelabo domino viam meam , voluam super dominum viam meam ; & quomodo ? Confitebor aduersum me iniustitiam meam domino ; Delictum meum cognitum tibi faciam ; Ante oculos misericordiarum tuarum peccata mea pandam , & reuelabo , quę satis erant nota oculis iustitię tuę , quia si isti flamma ignis sunt , illi sicut dulcis colubę super riuos aquarum , si ex intuitu oculorum iustitię tuę , non subsistebat Iob , oculis misericordiarum si respicis , ab humilitate , & vilitate erigis peccatorem ; si vultus iustitię tuę super peccatores est , ut perdas , misericordiarum oculi tui super iustos sunt , ut alleues , & tu facis iustos confitentes peccatores ; si ante oculos tuos erit mare vitreum simile crystallo , quia cor

32 Considerat. spiritualium
 impij, quod est mare feruens, puro cry-
 stallo assimilabitur, nuda peccatorum
 suorum patefactione; tu qui sedens
 domine, tãquam leo eras iudicaturus,
 in agnum tanquam occisum conuer-
 teris, ferocitas leonis in agni mansue-
 tudinem à pura peccatorum confes-
 sione transmutabitur; quàm facile do-
 mine erit, te iratum ad misericordiã
 reuocare, etiam dùm iudicas, si tibi
 patri misericordi, quæ sicut seuerus
 iudex scis, reuelabimus; sed quomodo
 hoc faciam domine sine te? illumina
 domine tenebras meas, veniat domi-
 ne gratia tua illuminatrix, vt aperian-
 tur tenebræ peccatorum meorum, vt
 ea lugeam, & dignè confitear. Quibus
 consideratis siluit, & cœpit Rosarium
 Beatæ Virginis.

CONSIDERATIO XLI.

DVm appropinquaret sacrosancto
 Eucharistię Sacramento, in ora-
 tione: Ad mensam dulcissimi cœnuij
 tui pie domine Iesu Christe ego pecca-
 tor, &c. sic contemplabatur: Quid ex
 me sum, Domine? peccator: quid ex
 me possum sine te? peccare; quod
 nihil

nihil est: extra peccatum, quod est nihil, si quid operor; in te operor domine, imò veriùs, tu mecum operaris: Non ego, sed gratia Dei mecum; tu enim vocas, & præuenis, tu concomitaris, & subsequeris; misericordia eius præueniet me; ecce enim Deus adiuuat me, & misericordia tua subsequetur me omnibus diebus vitæ meæ; & si desinis adiuuare, non erit vita, non dies; nō enim quis sine te poterit operari, & hoc nox est, sine rore tuæ gratiæ arefcit homo sicut fœnū, & priusquam euellatur, exaruit, quia antequam ex hac migret vita, sine te inutilis est creatura, neque proficere valet ad æternam vitam, quæ es tu domine Iesu: cum ergo ita sit, veni Domine, veni bone Iesu, veni Saluator, visita me, pasc me, viuifica me, illumina me, corrobora me, veni, vt in te sim; quia via es; visita, quia medicus es, vt visitatio tua custodiat spiritum meū; pascere, quia tu es pastor bonus, qui animam ponis pro ouibus tuis, vt nos oues pascuæ tuæ confiteamur tibi in sæculum; viuifica, quia vita es, & vitam æternam nobis das ouibus tuis; illumina, quia tu es lux vera, quæ illu-

54 *Considerat. spiritualium*
 minas omnem hominem, vt non ambulemus in tenebris; corrobora me, quia fortis es, omnia enim in te Saluator bone, facta sunt, quia tu Verbū eras apud Deum, & Deus erat Verbū; hisque dictis sperans, ac timens accepit sacramentum, & consolationis rore, vndique perfusus est: Sit nomen domini benedictum in sacula, fiat, fiat.

CONSIDERATIO LXII.

DVm diuinum officium recitaret, vesperi prosequēti die in Ps. 57. dūm legeret; Lætabitur iustus, cum viderit vindictam; hæc intra se dolens nimis cogitauit; Tu es ille iustus domine Iesu, & dūm Aduocati fungeris officio, iustus diceris; Aduocatum habemus apud Patrem Iesum Christum iustum: Ego nimis peccator quomodo rogem; lauabis ergo tu domine manus tuas in sanguine meo, & lætaberis, cum de me vindictam sumes: Quis ergo sustinebit? quis stabit ad videndū te in die illa? Etiam in te spero domine, quia tu propitiatio es pro totius mundi peccatis; & si ego amator fui mundi

di

ti in sanguine tuo ero mundus: confiteor domine peccata mea, vt ea tu deleas, sanguis tuus, meus sit intercessor, vt tu lateris in absolutione mea; gaudium est in cælo super vno peccatore pœnitentiam agente: sic fiat pœnitentia mea, vt ablutus peccatis ex hac vita discedam, & sic innocens inueniar in die iudicij, nequâquam regnet in me peccatum: & si quando, quod nolui, malum egi, illud detestor. Amplius laua me, Iesu bone, in sanguine tuo; sicque timens, & sperans, officij reliquum prosequutus est.

CONSIDERATIO XLIII.

Quid mihi domine est in cælo! & à te quid volumi super terram? Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum: Si daretur omnimoda gloria sine te, magis volo te Deum sine gloria, quàm omnem gloriam sine te: mundum, & omnem præteritum eius despicio sine te, & te solum sine mundo, sine diuitijs, honore, pompis, nedùm temporalibus, sed (& si essent) æternis, quero, & concupisco, quia tu es Deus cordis mei; tu imple cor meum vndequâque;

56 *Considerat. spiritualium*

in te confidit anima mea ; sine te non
datur bonum , & malum non est , vbi
tu es ; torrens voluptatis es tu ; tu es
mare deliciarum , non salfedine amarū ,
non procellis turbulentum , sicut mū-
das iste ; sed à te bona cuncta deriuant ,
& ad te reuertuntur , neque sine te
dantur , & si apparent , non sunt : sed ,
heu miser , quomodo discedo à te , nisi
superbiendo ? quia tu requiescis super
humiles corde , concupiscendo ; inor-
dinatè me amans , vnde fit , vt perdam ,
domine miserator , & misericors tu iu-
stus es , & iustitiam diligis ; vnde con-
tremisco ; sed æquitatem inter iustitias
det vultus tuus ; dulcedo tua , miseri-
cordia magnes est quodammodo ocu-
lorum tuorum ; antequàm iudicēs me ,
vide misericordiam tuam , vide Iesum
tuum , filium tuum , dominum meum ;
quia ipse misericordia est ; da mihi te
amare super me , diligam te domine ,
quia tu es fortitudo mea ; concede mi-
hi , vt te amem , & sic amem te , vt non
amem aliud extra te , amicos diligam
in te , & inimicos propter te , amoris
mei obiectum tu sis , gustet , gustet ani-
ma mea te , quoniam suavis es , non
timeat anima mea gustare te quia dul-
cedi-

cedinem tuam abscondis timentibus te, neque possum videre, quoniam suavis es, nisi gustem te, repleatur cor meum dulcedine, & os suauitate, quia tu implest totum hominem, qui venit ad te, sed nemo venit; nisi Pater trahat, sed in quo trahit nisi in te; & qui per te non intrat, non trahit illum pater; trahe ergo me Pater domine, & Deus, sed in Iesu filio trahe, ut dicam lætus; Trahe me post te, in odorem curtemus unguentorum tuorum.

CONSIDERATIO. XLIV.

QVis intellectus capere, vel quæ lingua dicere sufficit, sensu verborum: Deus in nomine tuo saluum me fac, & in virtute tua iudica me? Nomen tuum tibi Pater imposuit, antequam nascereris, & sic vocatus es Iesus, quod est Saluator; tu enim saluatorus eras populum tuum; sic saluum me fac in nomine Saluatoris, salutaris, & salutis: Viderunt oculi mei salutare tuum; nam & ipse Deus meus Saluator meus; ut sis salus mea usque ad extremum terræ. Tu es Deus saluos faciendi, ex hoc sumis nomen, quia ve-

nisti saluum facere, quod perierat; hoc est nomen dulcedinis, & satietatis, & in hoc salutem peto, qui sum vilis peccator, & ex me, æterno igni destinatus; ego zizania colligenda, & separanda de medio tritici ad comburendū, quia in medio Ecclesiæ tuæ natus, non vixi; vt credo, vt fidelem decet, sed tu saluū me fac, quoniam inuocaui te, in misericordia tua, quod est filius tuus, apud dominum misericordia, & in virtute tua iudica me; quæ est enim virtus Patris, nisi filius Patris? omnia enim per ipsum facta sunt; quæ est virtus Dei, nisi filius Dei? memorare Domine, quod virtus tua Filius tuus, coæqualis naturalis, & coæternus, infirmus factus est, vt adoptiuos filios saluos faceret; in hac virtute infirmata iudica me, seu in virtute tua, quæ est misericordia tua, quæ in cunctis operibus tuis elucescit magis, pietas tua, de qua magis gaudes, ad manum tuam quodammodo tenes eam, quia vix aliquid operaris, quod non sit pietate plenum, si in ea me iudices, quid timeam? dum hæc considero domine, conualeasco, dū hæc cogito, elisa mens mea non concidit, ad Sacramentum Saluatoris filij
tui

tui confidens venio, quod est ipsemet
filius tuus, & Salvator meus, sic acci-
piam domine, vt in eo sim, & ipse in
me, vt possim dicere: Non timebo ma-
la, quoniam tu mecum es.

CONSIDERATIO XLV.

AD dominum Iesum in cruce affi-
xum corde, & oculis conuersus
dixit: Valeam, Domine, extēsa brachia
tua, dum pro me pendes in cruce, in-
tensius considerare; quid enim deno-
tant Domine, nisi amorem tuum? qua-
si fortiter amans nos impleberis, ad te
nos vocas, vt reficias; vehementer am-
plexu amplexatus es, me bone Iesu, in
cruce, vbi sanguis de corde, aqua de
latere, anima de corpore exiit, è late-
re sanguis, vt me viuificet, aqua, vt
me recreet, anima, quæ sanctificet; ca-
put inclinas ad osculandum, brachia
tenes extensa ad amplexandum, ma-
nus perforatas ad largiendam, latus
apertum ad diligendum, quis te non
amet amantem? quis te non diligit di-
ligentem? quare mundus amatur, si
tot calamitatibus nos pulsat, tot angu-
stijs premit, tot defectibus agitat, &

apertè, ne diligatur, clamar, quid est hoc Domine, quod hic nihilominus diligitur, & tu negligaris? quid est hoc? nisi mea peruersa natura, quæ à concupiscentia opprimitur, nè videat spiritus, obiecta visibilia sensus trahunt, & isti insensibiliter intellectum ad ea trahunt, quæ ipsi vident, & ad inuisibilia non desinunt eleuari; subleua me domine, & pone super humeros tuos, illumina me, vt videam, excita, vt tibi seruiã, inflamma, vt te amem, auerte oculos, ne videant vanitatem, sensus mortifica, intellectum illustra; habeam te semper in oculis, & in corde meo; abscondam in corde meo sanguinem tuum, vt non peccem tibi.

CONSIDERATIO XLVI.

Quid est Domine, quod anima mea tam inualida est, & ad bene operandũ tam inepta? nonnè tu creasti eam manibus tuis, & aptè corpori in utero matris infudisti? Qui finxit singillatim corda eorum, & educit ventos de thesauris suis, de te dixit Regius Propheta; nonnè eam potentijs intellectus, voluntatis, & memoriæ valla-

sti,

fi, immortalitate decorasti, & spiri-
tualem quasi ex tuis visceribus habitū
creasti? vnde ergo ei tanta inualiditas?
ex corpore, quod est terra, ex corpore
ris imbecillitate, peruersis inclinatio-
nibus obnoxia mala deriuant, & ani-
mæ cōmunicantur. Tu verò Domine
vtriusque substantiæ meæ creator, Rex,
& dominus meus gratia tua conforta
me, da rationi potentiam, vt super sen-
sum exerceat eā, ne quasi regnet pec-
catū in meo mortali corpore, vt obe-
diam concupiscentijs eius, sed regnet
in me gratia tua, vt spiritus obediat ei,
& sensus spiritui: corpus hoc, quod
aggrauat animam, nè ita grauet, vt ne-
queat subleuari; sed à quo subleuabi-
mur nisi à te; à te domine, qui facis
ferrū super aquas natare, homines su-
per mare liquidū pedibus, quasi supra
terrā firmam ambulare; tu dabis graui
corpori meo leuitatem, vt valeat am-
bulare, & ad te festinare tua gratia fre-
tus, vt dicam: Beatus, quem elegisti, &
assumpsisti, inhabitabit in atrijs tuis.

CON.

CONSIDERATIO XLVII.

Dum peccata sua recogitaret, ante confessionem; sic contemplabatur; Quoties ad te domine Deus Rex cœli, & terræ, ego vilis creatura, & vix alicuius momenti inter homines venio, & misericordiam tuam imploro, dū eadem peccata reperō: quæ est audacia mea? quomodo non erubescō? quā sine proportionē est poenitentia mea ad peccata mea; parua illa, hæc magna, illa rara, hæc continua, ubi flexus est, & contritio? Benè video, sed confidero simul, quod tu es domine, multæ misericordiæ, miserator, & misericors, neque respicis peccatorem, & si pluries peccaui, tu nunquam desinis misereri: Pater es domini mei Iesu Christi, & ab æterno generas Verbum, nec vnquam desines generare; & pater es misericordiarum, nec vnquā misereri cessabis; quomodo non audeam venire ad te, si tu me vocas, & dicis; Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis; omnes domine laboramus, quia sumus fragiles, infirmi, lutea vasa portantes, quæ faciunt
inui-

inuicem angustias; sed ego miser laboro onustus; Tu scis, & vides, neque repetam; si ergo me non adiuuas, succumbam; & quæ erit utilitas, dum descendendo in corruptionem? opæi manuum tuarum porrige dexteram; ut dicam; Dextera domini fecit virtutē; exaltauit me, fecit virtutem; non moriar sed viuam, & narrabo opera Domini.

CONSIDERATIO XLVIII.

TRibulationes cordis mei Domine multiplicatae sunt; de necessitatibus meis erue me: Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus: statum meum tu scis, cogitationes cordis tu intelligis, quia tu corda nostra singulatim finxisti, & si oculum finxisti, quomodo non considerabis; Vocaris videns; videas ergo humilitatem meam, & labores, quibus angor, & premor: vocaris prouidens, prouide ergo creaturae tuae, quæ sine particulari prouidentia tua succumbet certè. Tu scis domine, quòd ultra necessitatem status mei non desidero, sed vires non
ha-

habeo, vt velim absolute, quæ tu disponis; ideoque afflictus sum nimis; dignitates, & gradus tu creasti, & à diuina prouidentia tua conceduntur, à te ergo expetam, quæ necessaria ad statum sunt, vt omnis, qui videt me, laudet te, & intelligat, quia tu solus laborem, & dolorem consideras: Vana est salus hominis, in te ergo faciã virtutem; & si hæc temporalia negabis domine, da constantiam, vt libenter feram, & in angustijs non deficiã; tu enim vides, quam particulari auxilio indigeam, hoc peto, & humiliter exoro; tu es Deus consolationis totius, nè desinas consolari lugentem, & afflictum nimis; vt dicam; Ad dominum cum tribularer, clamaui, & exaudivit me.

CONSIDERATIO XLIX.

Interdiu loquens de seueritate diuini iudicij, & quàm graue sit, & periculo plenum; hominem Deo rationem redditurum, non administrationis bonorum per breue tempus alteri homini patrifamilias, sed personarum, & talentorum tam temporalium, quàm

quam spiritualium, & non hominū;
sed Deo videnti, & totius vitæ nostræ
post rationis vsum, quam amarā est
hæc memoria; Reddere rationem
Deo, qui finxit corda nostra, & intel-
ligit omnia opera nostra; quis stabit ad
videndum eum? quando stabit quasi
ignis conflagrans, & quasi argentarius
emundans argentum! Si villicus ex-
mescēbat, quando dominus eius ra-
tionē ab eo expetijt villicationis eius,
quid facturus est homo, certus, quod
etiam totius eius vitæ examinabitur?
cogitationes eius, verba, opera à Deo
sedente oculis pleno trutinabuntur;
quis hæc recogitans viuet? & quare
vivimus, nisi quia non recogitamus
miseri, quæ essent recogitanda, non
ut elisa mens concidat, sed ut frequē-
ter ad Dei misericordiā recurramus,
quia superexaltat misericordia iudi-
cium. Dic ergo anima mea: Misere-
re mei Deus, miserere mei, quoniam
in te confidit anima mea, & in vmbra
alarum tuarum sperabo; iuste domi-
ne misericordiam tuam expeto; & im-
ploro, quia non in alia re, quam ipsa
confido, alius mihi non est locus tutus
à facie peccatorum meorum; si enim
ascen-

46 Considerat. spiritualium.

ascendero in cœlum, illic es, si descendero in infernum ades, si sumpsero penas meas diluculo, & habitauero in extremis maris, manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua, neque tenebræ conculcabunt me, vt tu domine non videas, quia tenebræ nō obscurabuntur à te, & nox sicut dies illuminabitur, ymbra alarum tuarum proteget me: & quæ sunt alæ tuæ, nisi brachia tua duris clauis in cruce affixa, extensa, vt ad ea recurrentes peccatores protegantur, & à facie iræ diuinæ abscondantur, donec pertranseat eius furor; da mihi domine Deus in die illa, vt misericordie tuæ, quæ est filius tuus: Apud dominum misericordia; eripiat animam meam de medio catulorum leonum, meorum scilicet peccatorum, nè ipsi freti demones inferni, qui circueunt, quem deuorēt, me ad baratra pertrahant, vt sim sine te in æternum; sed ipse Dominus meus, Saluator, & Redemptor meus Iesus Christus, ad Paradisum exultationis me perducatur, vbi te benedicam, & & laudam in æternum, & in sæculum sæculi.

CON-

CONSIDERATIO L.

TV es domine Deus salutarium nostrorum, prosperum nobis fac iter, quo ad te venimus, ut aliquando feliciter perueniamus; tu domine Iesu es iter, & via; in te ergo deduc me, semitas mandatorum tuorum, quis inueniet, nisi te duce, qui es lucerna pedibus sequentibus te, & lumen semitis; inuentas quis pertranfiet, nisi tu porrigas dexteram, & quæ est dextera tua, nisi misericordia tua, quæ fecit virtutem, & exaltauit me, & si cecidero, non collidat, quia tu supponis manum tuam, qua fretus, & cui innixus viam mandatorum tuorum nedum pertranseam, sed & percurram: hoc roga bat David, Deduc me in semitam mandatorum tuorum; tu es domine Deus salutis meæ, tu salutare meum: tu eleua caput meum, quia peccata mea incuruauerunt animam meam, sicut onus graue iniquitates meæ grauatae sunt super me; vnde oculi mei non ad te, sed ad terrena flecto, inde laqueis concupiscentiæ meæ capior, & quasi conglutinatus in terra, caelestia non

68. Considerat. spiritualium

non sapio ; intricatus laterintus est mundus ; quis non videt ? deduc ergo me, ad manum tuam trahere me, quia si solus incedam, viam inuenire nequeam, & ambulabo in circuitu, sicut impius ; sed quid dico miser ? nonne auxilium tuum experior, nonne misericordiam sentio, quoties vocas, quoties inspiras, & ego surdus permaneo, & in peccatis obuoluor, eadem reprensus ; & repetita non plorans ; sed quid domine ? forsan iniquitates meae vincant misericordiam tuam, vt repellas me de manibus tuis ; nequàquam domine, nequàquam ; sed à somno meo excita me, adde misericordiam, si apposui miser iniquitatem super iniquitatem, quia tu es Deus saluos facienti, & ego opus manuum tuarum ; operi ergo manuum tuarum porrigere dexteram ; dexteram tuam sic notam fac, vt omnes, qui viderint me, dicant ; verè Deus pius, verè misericors, & te laudent, & benedicant Saluatorem in æternum.

CON-

CONSIDERATIO LI.

V Erè domine Deus; Nihil tā ponderosum, & graue, quàm peccatum, hoc traxit sicut plumbum ad abyssum Luciferum, spiritum igne leuiorē, creaturā tā Deo proximā, & & in momento traxit. Videbam, inquit Propheta, Satanam sicut fulgur de cœlo cadentem, ò me miserum, quē carnis massa grauat, & toties peccauī: Grauabit eum iniquitas sua, & corruet, & non adiciat, vt resurgat. Quæ erit ergo spes mea, qui toties pecco? De te Domine misericors, & clemens dixit Apostolus, Sustinuit in multa patientia vasa apta in interitum: Ego, ego cognosco, quod pluries peccando, memetipsum ad mortem æternam destinavi, & adhuc me sustines, quia non secundum peccata nostra facis nobis, neque secundum iniquitates nostras retribuis nobis. Si Paulus, qui ad primam vocem tuam respondit, & cognouit, quòd Dominus eras, dum ibat nomen tuum deleturus, & tamen dicit; Ostendit in me omnem patientiam,

tiam, quia nisi Deus patiens ferre,
 non posses peccantem semel; quid di-
 cam miser, qui toties pecco, & voca-
 tus non respondeo? quæ erit mecum
 patientia tua, quia adhuc sustines me,
 & ad abyssum non proiecisti me pec-
 cantem quotidie, & non pœnitentē?
 Timor, & tremor venerunt super me;
 & contraxerunt me tenebræ, dum
 verborum flentis Hieremiæ recordor:
 Ascendit super cor eius, & non pote-
 rat dominus ultra portare propter ma-
 litiam studiorum vestrorum; quæ erit
 ergo peccati gravitas, quæ te lassum
 reddat, qui cuncta solus ordinans nō
 lassaris, benè scio Domine, quòd ma-
 ior est semper misericordia tua, quàm
 iniquitas peccatoris; sed vt ita dicā,
 pondus sentis, & tamen peccatum
 meum est, & ita castigas quasi ampliùs
 non valeas sustinere; quomodo ergo
 peccatum meum non sentio, qui cō-
 mitto, quomodo fero, & eius non ad-
 uerto grauedinem, quid est hoc do-
 mine? quid est hoc? nisi quia peccatū
 meum in loco suo, in centro suo ma-
 net; quod est deprauata mea volun-
 tas, concupiscentia mea, inordinatus
 affectus meus, decepta voluntas mea
 ter.

terrenis inquinata affectibus, & sordibus vsta; sed quando gratia tua ordinatur ad te voluntas mea, vt amē te, & in te proximum, tunc pondus peccatorū sentio, & exclamo; sicut onus graue grauata sunt super me iniquitates meae; sub hac ergo sarcina onustus ad te clamo, vt me alleues: Veni Domine ad me, quia ego ad te venire nequeo: nisi tua praeuentus gratia, nē repellas me, nē trahas cum peccatoribus, & cum operantibus iniquitatem nē perdas me; vt dicam; Saluum me fecit, quoniam voluit me.

CONSIDERATIO LI.

VT excitetur Domine negligentia mea, somnus meus ad amandum te, & repetam toto corde; Dilegam te Domine fortitudo mea, infixam in corde meo, & sine ante oculos meos die, ac nocte verba Apostoli ardentem amantis te; Dilexit me, & tradidit semetipsum pro me; sic Domine amasti me, vt traderes temetipsum pro me: Vnde Apostole fortitudo tua, qua dicis: Quis nos separabit à charitate Christi? tribulatio, an angustia,

an

an fames, an nuditas, an periculum,
 an persecutio, an gladius? Et subiun-
 gis constanter: Certus sum, quia
 neque mors, neque vita, neque An-
 geli, neque instantia, neque futura,
 neque creatura alia poterit nos sepa-
 rare à charitate Dei, quæ est in Chri-
 sto Iesu domino nostro. Vnde tam va-
 lidæ amoris flammæ? non ex me, sed
 in his omnibus superamus propter eū,
 qui dilexit nos; non quia nos ipsum,
 sed quia ipse nos, & prior dilexit nos,
 & tradidit semetipsum pro nobis. Tu
 amasti Domine, quia vis amari, inde
 exclamat Apostolus; Propter nimiam
 charitatem suam, qua dilexit nos,
 quia si nimium daretur in tuis opera-
 tionibus, hoc esset in operibus amo-
 ris; amor, quo nihil liberalius, & in
 te Domine nihil, ut ita dicam, vio-
 lentius; unde exclamat Bernardus,
 quid violentius? quid tamen tam non
 violentum? Amor est, quæ est ista
 vis, quæso, tam violenta ad victoriam?
 tam victa ad violentiam? fac me Do-
 mine amantem, ut sentiam quod dico;
 triumphet de me, sicut de te triumphauit
 amor: ita triumphet, ut cor immu-
 tet, affectus ad te subleuet, intentio-
 nem

nem ad te dirigat, vt dicam, & sentiam; Deus meus fortitudo mea.

CONSIDERATIO LIII.

TV vides Domine, quòd tribulationibus premor, & angor, afflictionibus circumdor, quasi duris spinis, & rhamnis, defectus bonorù temporalium in statu coniugali, & altitudo status, in quo tua dextera me collocavit, & misericorditer posuit, anxium, & afflictū me reddit; tu scis Domine, qui nostras dinumeras cogitationes, metiris, & vsque ad interiora penetras, discretor cogitationū Domine tu es, nemo te fallere potest & ego cor meū aperio tibi Deo meo, vulnera mea dulcissimo Medico; tibi enim haud difficile est; ex ipsis etiam densissimis ærumnarum tenebris lucē educere, & afflictis in te sperantium animis quasi lumen quoddam spei, consolationisque prætere; Hoc est enim & nox illuminatio mea in delicijs meis. Doce me Domine nulla de re æquè, quàm de tua offensa dolere, & de tua misericordia, & gratia latari, vt dixit Apostolus; In omnibus tri-

D bu-

74 *Considerat. spiritualium*
bulationem patimur, sed non angustiamur; Tu enim in latitudinē nos adducis, persecutionem patimur, sed non destituimur, deiecinus, sed non perimus, quia densissima tribulationum nox in lucē vertebatur, & quod mirum, si de petra aquam eduxisti, oleumque de saxo durissimo: & dum iustē Domine castigas me, ab ira defende cor, à verbis asperis, & duris custodi linguam, ut & in corde, & in ore te semper habeam, & à te nunquam discedam. Amen, amen.

CONSIDERATIO LIV.

R Epetens verba Psal. Gustate, & videte, quoniam suavis est Dominus; sic contemplabatur; Anima mea quando cibum diuinū sumis, ne edas solūm, sed gusta, adhibito sensu, ac iudicio animaduerte, ut sic percipias gustum diuinæ bonitatis, ac benignitatis, quia si verē gustas, proculdubio videbis, quā sit ille suavis; Delectare, delectare in domino, & dabit tibi petitiones cordis tui: Gusta, perpēde scilicet anima mea quid edas, quo conuiuiō fruaris, & oculis videbis, quā

quàm dulcis est dominus , qui: vt dulcedinem suam filiis demonstraret , se ipsū nobis offert in cibum : ne nauscas sicut antiquus ille populus in huius cibi figura , sed ad eū feruentior quotidie magis accede , & si sensibilem nō sentis dulcedinem , nē cesses tanquam indignus sis accedere ; sed perseuera fortiter , & alacriter , vt aliquando ad huiusmodi gustum merearis peruenire : considera (& hic fige affectus) quod ipse dominus est , qui dixit: Qui manducat hunc panem , viuet in æternum ; & panis , quem ego dabo , caro mea est pro mundi vita : dum ergo accedis , vt edas , ad vitam accedis ; quis ergo non accedet alacer , vt in æternum uiuat ; quis non dicet ; Gustavi , & vidi , quòd bona sit negotiatio mea ; tu qui accedis , quis es ? quid tecū trahis ? quasi non sit homo putredo , & filius hominis vermīs , & peccatis onustus ab infantia sua ; & tamen à domino celi , & terræ pascaris , & ipsomet domino pascaris ; quomodo ergo non dices ; Beatus vir , qui speret in eo ? quomodo ergo non exclames ; Quam magna multitudo dulcedinis tuę domine ? Reuolue sæpe sapius anima mea , super hoc

fixæ sint cogitationes tuæ, & cum affligeris, accede ad conuiuium, laua lachrymis peccata tua, præpara animam tuam, vt nihil offendat oculos domini intrantis, qui si vocat amicum, & verè amicus nominari desiderat; estis ciues sanctorum, & domestici Dei, quare domestici? nisi quia commensales: dic ergo anima mea, repete semper: Dulcis, & rectus dominus, verè dulcis, verè suavis in ætænum.

CONSIDERATIO LV.

Assiste mihi domine supplex, rogo, & exoro, vt, quæ mente concepi, dignè exprimam: O verè sacrum conuiuium, in quo tuæ recolitur memoria passionis: felix anima, quæ dignè recolet eam: verè vitulus saginatus, occisus, dum qui perierat, inuenitur, qui mortuus erat homo, reuixit; reconciliati Deo per mortem filij ipsius, sed vtrò se porrigit misericordia tua Deus, & te ipsum nobis das in escam, & potum, vt hoc sacramentum sit memoria mirabilium tuorum, quorum maximū, & omnem excedens capacitatem, est, vt Deus pro humano genere

re in cruce sit mortuus, imò tã pro me peccatore miserrimo, quã pro omnibus tu dixisti; Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis; et Apostolus; Quotiescumque enim manducabitis panem hunc, & calicem bibetis, mortẽ Domini annuntiabitis, donec veniat. Mereamur Dominũ nos serui tui, memores esse tam gloriosæ passionis, & filij tui beatę, qua nos reparasti, passionis. Felix (vt dicam) culpa, quæ talem meruit reparatorẽ; quis mihi det tecũ in cruce figi? quis mihi tribuat lachrymis recolere, & celebrare tuã passionem? quis mihi det intelligere sic in indulgentia peccatorum operari passionẽ tuam, quasi si tunc patereris, & in cruce penderes? quis mihi det continuẽ meditari, quã fui ingratus, qui quotiẽs peccaui, toties cruci affixi te: & tu pius, & misericors, quãdo absoluis, & indulges, sic operaris, quasi iterum pro me patereris; ò dulcis memoria, ò admirabile sacramentum!

CONSIDERATIO. LVI.

QVàm debemus Domine continuè passionem tuā meditari: Beatus homo, qui vigilat ad fores tuas quotidie, & obseruat ad postes ostij tui: quid est Domine Saluator meus, quod de te dixit æternus Pater: Figam illū in loco fideli: Quis est locus ille fidelis? nisi crux tua: Crux fidelis inter omnes, arbor vna nobilis; figam, non ponam, vt assideat, vel aliter maneat; figā, vt non descendat; & si petant multi, si filius Dei est, descendat de cruce: verè Domine video, quod mundus, & quicquid in mundo est, deficit: verè mendacium aquarum infidelium; tu autē dulcis Iesu fixus in loco fideli, semper extendis in cruce brachijs, vt in necessitatibus succurras peccatori, extendis brachia tua in cruce, & expandis manus tuas, paratus in amplexus peccatorum: felix, qui non extimescit crucis duritiam, cogitans, quia te inuenit in cruce, quis dicet amarum, vbi tu es dulcedo mea, quis mihi det recogitare te, qui talē sustinuisti à peccatoribus aduer-

uersus temetipsum contradictionem, non semel, & iterum, sed sæpe sæpius cogitare, vt inuoluatur anima mea amaritudine propter peccata mea, & in multitudine misericordiæ tuæ confisa non concidat: Timeam Domine peccata mea, quæ te fixerunt in cruce: sed lætetur cor meum, quia tu crucifixus es, vt redimeres me; sis semper in corde meo, & in anima mea dulcis Iesus crucifixus, quia si tu eris mecum, non timebo mala.

CONSIDERATIO LVII.

Quid retribuam Domino pro omnibus, quæ retribuit mihi? quomodo mihi, si pro omnibus passus es Domine Iesu: hic sanguis noui testamenti, quod pro multis effundetur: Si dicam mihi, quia tam pro omnibus, quam pro me, quia pro me effunderas libenter, si saluaret solus; ò benignitas, ò misericordia, quid retribuam? quid retribuam? Quid est homo, quod memores es eius, aut quid es obliuiosus, quòd sic de eo recogitas, sic suam salutem desideras, vt pro eo sanguinem tuum tam libenter funde.

80 *Considerat. spiritalium*

res, talia reciperes opprobria, tales plagas patereris; & quid dico? passus es; etiam dum resurgis, gloriosus cicatrices cœlo infers, quasi dulcem dolorū pro homine, imo pro me, passorū memoriam: quid sunt plagæ istæ (exclamant cælestes spiritus) in medio manuum tuarum? Nonnè manus tuæ Domine tornatæ aureæ, sunt hyacinthis plenæ? sed plus æstimas cicatrices illas, quia memor es eius, quem redemisti, hominis: ò homo quid cogitas, quomodo Saluatoris obliuisceris, & tuæ salutis. O me inter homines miserrimum, quid retribuam? quid retribuā? calicem tribulationū, quem mihi Domine propinas, libenter bibam; sed quomodo sine te hoc faciam Domine? quomodo miser corporis, & sensuum arctis compedibus præpeditus, occasionum ferreis manicis obuolutus tribulationes libenter feram? Tuū erit Domine opus, qui infirma eligis, ut confundas fortia: sit in passione tua Domine virtus mea, fortitudo mea, gaudium meum, lætitia mea, hilaritas mea; dicam semper; ego autē in Domino gaudebo, & exultabo in Deo Iesu meo; Deus Dominus fortitu-

tudo mea. O Augustine, te patronum inuoco, ut mihi impetres quod de te dicebas; In omnibus adversitatibus non inueni tam efficax remedium, quam vulnera Christi; in illis dormio securus, & requiesco intrepidus; Christus mortuus est pro nobis; nihil tam ad mortem amarum, quam morte Christi non sanetur. O dulcis memoria passionis; o salutifera mors, quæ mortuos ad vitam perducit; quis mihi det te patientem, morientem, passum, & mortuum quotidie cogitare?

CONSIDERATIO. LVIII.

Quotiescumque Domine considero verba tua, quæ tu ipse Apostolis tuis dixisti, defectio tenet me, timor conturbat, cor expauescit: Si diligitis me, mandata mea seruate; quia ego miser nequeo dicere; seruaui mandata tua, & testimonia tua, neque custodiuit anima mea testimonia tua, sed potius peccaui super numerum arenæ maris, & multiplicata sunt peccata mea; sed ego scio Domine; quia amo te, & si offendi te, memorare Domine, quæ mea

substantia; nonnè ex limo formasti me,
 nonnè in carne viuo? nonnè ex dam-
 nata massa, ex primi parentis peccato
 formasti me? quid mirū, si pecco; ne-
 quaquam autem Domine te non amē,
 vt si te Domine non amo, non viuam,
 veniat mors super me, & descendā in
 infernum viuens: verba tua vera sunt,
 quia tu veritas es; veritas tua in cir-
 cuitu tuo, quia tu Verbum veritatis
 vsquequaque eras apud Patrē, & Deus
 erat Verbum; sed dicis, si diligitis me,
 mādāta mea seruate, causa sit dilectio
 mea obseruationis mandatorū meo-
 rum, quia amor erga me, cū præcep-
 torum inobseruantia erit vobis inuti-
 lis; ò excessus amoris, ita vis Domine
 amari, vt detur diligentibus te perfrui
 te, ita amoris creaturæ tuæ præmiū
 te ipsum das, sed vide dulcis Iesu, quod
 anima mea corporis ergastulo detine-
 tur, & corporis sensibus percipit, inde
 premitur, ne ad te subleuetur: tu ergo
 Domine susceptor meus, gloria mea,
 & exaltans caput mecum; sint Domi-
 ne oculi mei suspicientes in excelsum
 ne statuas eos declinare in terrā, om-
 nes gressus vitæ meæ dirigantur, vt
 amem te, si exaltas me, amem te, si
 hu-

humilias me, amem te, quia tu in tua prouidentia non deciperis, repleatur semper os laude, vt cantem magnitudinem tuam, tota die laudem tuam.

CONSIDERATIO LIX.

Quid est Domine, saluator meus, dulcis, & bone Iesu, verè suavis, & misericors, quòd ante cœnam, in qua te ipsum dedisti in cibum; sic hilarescis, vt hymnum dicas, & hymno dicto exierunt in montem oliuarum: Verè propheta Rex de te prædixit, In medio Ecclesiæ laudabo te, hymnum dicam tibi: nisi quòd iubilas, cum mihi benefacis, nedùm amans, sed amor; Edent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt Dominum, qui requirunt eum, viuent corda eorum in sæculum sæculi; verè pauperes edunt, humiles nempè, quia super eos requiescit spiritus tuus, saturabuntur, quia tu solus satias, laudabunt Dominum, repleti, & saginati tuo corpore, & pretioso sanguine, & cantent in vijs domini, quoniam magna est gloria domini: Lauda anima mea dominum, qui adipe frumenti satiat

D 6

te,

84 *Considerat. spiritualium*

te, viuent corda eorum, & anima mea illi viuet: quomodo namq; erit mors, vbi tu es vita, si hæc ergo facit in nobis, quid mirum, si exultas, si canis, si hymnum dicis domine, quaudò hæc instituis, gratias agis, antequàm des, vt nos ab actione gratiarum inciperemus: gratias repetis, vbi dederas, & hymnum canis, vt & nos similiter faciamus: repleatur os meum laude, vt cantem gloriam tuam, tota die magnitudinem tuam; hymnum dic, & superexulta anima mea in sæculum: nonne vides vim amoris, dum Redemptor ad mortem properans exultat; quia te pascit non lacte, sed cruore, non aliunde pascit, sed se ipso; quis vnquã grates rependat debitas? quis dũ hæc cogitat, non exclamat: Benedictum nomen maiestatis tuæ in æternũ: sed beu me miserum; tu Domine, dum instituis cœnam, ad cælum eleuas oculos, vt me instruas, oculi autem mei quò tendunt? ò verecundia, in terram declinant, dum audent ad dominum accedere, cæli, & terræ; sed quid dico accedere? etiam dicam, prægustare sint ad te oculi mei suscipientes in excelsum; excita Domine cor meum, inflam-

flamma, vt dicam amore langue:ò Tu enim potes, si vis. Quibus dictis cæpit Rosarium B.M.V.

CONSIDERATIO LX.

TV dixisti Dñe: Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ, nedum lumen, sed vitale, quod est lumen nedum illuminans, sed viuificans, nisi tu bone Iesu, lumen ad illuminationem gētiū, in lumine videbimus lumen de lumine; quando autem viuificas, nisi quando sub speciebus panis, & vini te ipsum das in cibum, & potum? qui enim māducat hunc panem, viuet in æternum, hoc est viuifica me secundum verbum tuum, felix anima, quæ sic sequitur, vt videat, sic videt, vt gustet, sic gustat, vt in te maneat, & tu in ea: qui ergo te non sequitur, in tenebris ambulet, per necesse est; & quis sequitur, nisi tu trahas eum, & quem trahis, nisi quem prædestinas? quæ autem prædestinas, nisi quem vocas? quem autem vocas, nisi quem vis? & quis audeat tibi dicere, quare velis, si vas figulo non dicit, cur me sic finxisti? ne me tanquā vas figuli

86 *Considerat. spiritualium*

figuli cōfringas, ne me voces argentū
reprobū, & quasi de manu tua repel-
las me: sed trahe me, vt dicam in odo-
rem curremus vnguentorū tuorū: vo-
ca me, vt dicam, vocabis me, & ego re-
spondebo tibi: ita velis salutem meā,
vt sequatur; ne declines in ira à seruo
tuo; ne derelinquas me, neque despi-
cias me Deus salutaris meus.

*Deo gratias; & B. Maria semper Vir-
gini, & Angelo meo Custodi.*

L I B E R

S E C V N D V S.

Consideratio Prima.

PEccata propria considerans, & diuinam recogitās misericordiam, sic dicebat, & profusis lachrymis meditabatur: Verè tu Domine pius es, & misericors, & inter iustitias tuas æquitatē vides quasi tuæ voluntatis obiectum: iustus dominus, & iustitias dilexit, æquitatē vidit vultus eius; sed verè etiam ego miser quotidie pecco, & iram tuam incendio, oculis misericordiæ tuæ Domine vides me, & vocas me, ego autē quasi clavis infixus non venio ad te; aquā piscinæ moues, ut ego infirmus descendā, & in ea lotus saner; ad poenitentiam namque excitas me, vt eam munder, & lepra caream peccatorum meorum; inde ad te cum gaudio reuer-

uertar, & gratias agam, sed ego peccator motū aquæ video; gratiæ namque tuæ impulsus considero; sed victus maneo, non tamen Domine diffido, nec despero; quia tuā pietas, & misericordia mensuram non suscipit, meā autem malitia mensuram habet, qualiscunque fuerit malitia mea, humana est, tua autem pietas, & clemētia est incircumscripta. Momēto Domine potes ex peccatore facere iustū, peccata mea si ad mare perueniēt misericordiæ tuæ, in eo ita demergētur, vt amplius nec sint, nec appareant: cogita anima mea, recogita vehemēter, scintillā, si in mare ceciderit, nū stare poterit, aut apparere? ò felix Magdalena, quæ eras in Ciuitate peccatrix, & momento non es, & cum Pharisæus quasi eodem tempore dicit, quia peccatrix est, nō bene dicit, quia vim nescit pœnitentiæ, & dulcedinem domini, cuiusque in dimittendo peccata liberalitatem ignorat; ò dulcis Dominus, & saluator dilectus, ò diuina bonitas, oculis tuis considera necessitatem meā; vide, quòd nō triginta octo; sed quadraginta annos habeo in infirmitate mea, tota vita mea post rationis

nis vsum miierijs, & peccatis plena est; sed tu eternus es in misericordia tua, eaque in æternum ædificatur in cælis; veniant ego miserationes tuæ domine, vt viuam; in aquis pœnitentiæ merge me, vt dicam; Lauabis me, & super niuem dealbabor.

CONSIDERATIO II.

DUm de more peccata recogitaret, & quàm graua essent, & continua perpenderet, diuinā iram, & iustitiam extimescens, quia vultus domini super facientes mala, vt perdat de terra memoriā eorum, eleuās oculos ad cœlum, sic dicebat: Verè domine peccaui, & iram tuā merui, & si nō scirem magnitudinē, & multitudinem misericordiarū tuarum, deficerem in iniquitatibus meis: De te domine dixit spiritus tuus, Thecuius voce; Deus nō vult animā perire, sed retractat cogitans, ne penitus pereat, qui abiectus est: ira enim tua, cum quis te offendit, ad punitionē impellit; sed tu (vt nostro loquamur modo) dū recordaris, quia caro sunt, spiritus vadens, & non rediens: mitigas (vt ita dicam) iram tuā,
&

& attendens benignitatē tuam; quā benignitatem? nisi filium tuū, qui apparuit, vt me redimeret, quæ ad misericordiā vrget, dum vides, quòd pro hominū peccatis mortuus est, & quòd homo puluis est, quem quilibet ventus circumtrahit; attendens eius sanguinis clamorē, quo multò melius clamat quàm Abel, vindictam enim ille, hic remissionem petit, sententiā tuæ iustitiæ retractas, vt non pereat homo, & tempus pœnitentiæ concedis, vt conuertatur, & viuatur; quis ergo non clamabit: misericors dominus, & miserator? quis te non amet, qui non irasceris per singulos dies? verè longaminis, quoties domine infernum merui, & inferni pœnas, & adhuc sustines, vt non cōdemnes, & quid dicam miser, quando ante ero iudicandus, si tuis vocationibus surdesco, & te sequi non curo? nō sic domine, non sic; sed ita voca, vt te audiam, quia beatus homo, qui audit te, mortifica concupiscentiā meā, quam nimis me amo, vt amem te, vt voluntati tuæ subiaceam libenter, & dicam, sed in lege domini voluntas mea, & in lege tua meditatio mea sit nocte, & die, & dicā sēper, Deus meus misericordia mea.

CON

CONSIDERATIO III.

Quid est Domine; Et iusti epulentur, & exultent in conspectu Dei; nisi festum diem agant; & quæ erit festiuitas gloriosior; nisi quando epulantur, quibus epulis, nisi illis, in quibus facis Domine conuiuium pinguium, pinguium medullatorum, quando saginas nos trimenti adipe, quod est corpus tuum: superabundantia sunt conuiuia tua Domine, inde collegerunt post multitudinem satiatam, duodecim cophinos fragmentorum; inde dicitur, Aperiente te manū tuam, omnia implebuntur bonitate; inde pluit manna ad manducandum, & cibaria misisti in abundantia: quis non videt in huiusmodi figuratā mentem, ubi omnes te ipso satias, & bonitate reple; torrente voluptatis Beatos satias; hinc autem te ipso, quod es Patris delitiæ, satias etiam peccatores: ò dulcis Iesu, ò bone Saluator; inde dicis, Et delitiæ meæ esse cum filiis hominum; ò sacramentum verè magnū, & mirabile, & exaltans hominem, ut ipse Deo: & Deus ipsi misceatur; quis in-

intelligit misericordias Domini ? cui hæc consideranti non vilescit mūdus, & quæ sunt mundi ? Quare ergo Domine, miser ego, & vilis peccator non surgo, & infixus sum in limo sæculi huius, quando dignaris habere me, commentalem tuum ; nisi quia bene dispositus non accedo ; inde dicit ; iusti epulentur : sed qui facit de peccatoribus iustos, nisi tu qui iustificas impiū, & iustificatos glorificas, cuius gloriæ pignus das, quando iusto te ipsū præbes, iusto cōmunioas non solūm gratia spiritali, sed præbens corpus, & sanguinem propinans, vt saginatus, & ebrius diuino cibo, quasi Deus euadat, factus diuinæ consors naturæ : Ego autem, Domine, vermis hæc audeo cogitare, & non erubesco peccator vilis ; ostende Domine mihi abiectionem meam, videam me ipsum peccatorem, vt gratia tua, quæ denatat de tumoribus collis, perueniat ad me ; quia tu infima mundi eligis, vt confundas fortia ; ò Deus, & homo, qui tam libenter pro peccatoribus mortuus es, vt quia resurgens ex mortuis, iam non moreris, sacramentum, in quo repræsentatiuè morereris, institui-

tuisti, quasi exultans in qua pro me
sustinuisti morte; ò felix homo, qui
te semper mortuum habet in corde, ut
tecum in æternum vivat; & dum mor-
ritur, non moriatur, quia secum ha-
bet vitam, & sit mors transitus ad ve-
ram vitam, ad quam nos perducere
digneris tu; qui potes, Iesus Christus,
cibus noster, & vita.

CONSIDERATIO IV.

Confiteantur tibi Domine omnia
opera tua, & sancti tui, quos
tales gratia tua reddidit, benedicant
tibi; sed non solum ipsi, verum etiam
confiteantur tibi misericordiæ tuæ, &
miserabilia tua filijs hominum: & quæ
sunt Domine misericordiæ tuæ, nisi
quando sedentes in tenebris, & um-
bra mortis, vinctos in mendicitate, &
ferro, & qui exacerbauerunt eloquia
tua, & consilium Altissimi irritave-
runt, educis de tenebris, & umbram
mortis, & vincula eorum dirumpis,
ut dicant, Laqueus contritus est, &
nos liberati sumus; sed ultro se porri-
gant misericordiæ tuæ; tu enim edu-
cis vinctos in fortitudine, eos nempe,
quos

94 *Considerat spiritualium*

quos nodis firmissimis, atque arctissimis
 vinculis, atque compedibus ne-
 xos peccata tenent, facile soluis, vt
 ipsimet admirentur, & modum non
 intelligant, & nedùm eos, qui iussis
 tuis obtemperant, liberas, verum etiã
 eos, qui eorum cordis duritie man-
 datis, & vocationibus tuis resistunt,
 hoc est enim similiter eos, qui exaspe-
 rant; ò dulcis Dominus, ò verè pius,
 verè misericors, quoties me vocasti,
 & renui, quoties, quoties solutum à
 peccatis in viam mandatorum tuorũ
 deduxisti, multò felicius, quàm po-
 pulum tuum in manu Moyfis, & Aa-
 ron, & iterum, atque iterum ad pec-
 cata redij, & nihilominus non extin-
 guitur misericordia tua; nemo ergo
 exasperet, sed si exasperauerit, non
 desperet: tu enim soluis, qui habitant
 in sepulchris, liberas enim inclusos
 foueis, carceribusq; subterraneis eos,
 quos quasi in sepulchro inclusos, &
 repositos peccata tenent; imò contu-
 maces etiam, qui in arenti habitant
 siccitate, quasi ficulneæ infructuosæ,
 aqua gratiæ tuæ fluente fructuosos
 reddis, & corda eorũ arentia olim in
 lacrymas resoluis, vt dicant; Fuerunt
 mi-

mihilacrymæ næ panes die, ac nocte; laboravi in gemitu meo, lauabo per singulas noctes lectū meum, lacrymis meis stratum meum rigabo: Reperat ergo anima mea, confiteantur tibi Domine omnia opera tua, & benedictum sit nomen maiestatis tuæ in æternū, & in sæculū sæculi.

CONSIDERATIO V.

SVper verbis amantis sponsæ; Egre-
dimini filiæ Syon, & videte Regē
Salomonem in diademate, quo coro-
navit eū mater sua in die desponsatio-
nis illius, & in die lætitiæ cordis sui:
tu es Dominus Iesus verus Salomon
in primo Salomone figuratus, Rex
pacificus, qui magnificatus es super
omnes Reges ūniuersæ terræ: quæ est
autem hæc desponsatio, & qui dies læ-
titiæ? nisi dies Conceptionis tuæ,
quando in utero matris naturam hu-
manam vti sponsam cœlestis sponsus
perpetuò tibi copulasti, eamque donis
amplissimis exornasti; vnde David in
spiritu considerans diem Natiuitatis
tuæ, lætus, & hilaris cecinit; Domi-
nus procedens de thalamo suo, quod
ego

ego tamen Domine cogito, ut exaltē
 misericordiam tuam, hoc est; nonne
 tu es Verbum æternū Patris, ex eius
 mente fæcunda ab æterno nascens;
 unde dicitur, ex utero ante Luciferū
 in splendoribus sanctorū genui te: qua
 re ergo non ille æternitatis dies læti
 tiæ diē nominas, sed potius tempus
 Conceptionis tuæ, quando carnem
 meā assumis, & totum, quod est de
 bile meū absque peccato? hīc obstupe
 sco, hīc exclamo; ò misericors, & mi
 serator Dominus: exultas namq; quā
 do carnem induis, & quasi gigas ad
 currendam viam iubilas, quia supre
 ma confers homini beneficia, & te ip
 sum tormentis tradis, ut hominem
 redimas: non quia solum redimis;
 hoc enim facere poteras vnico volun
 tatis tuę actū, sed quia sanguine redi
 mis, sed quia conuicia suffers, acutissi
 mis spinis in capite vulneraris; corpus
 flagellis affligitur, latus lanceā con
 foditur, manus, & pedes clavis feriū
 tur, & à planta pedis vsque ad verti
 cem capitis non est in te sanitas, &
 hoc vocas coronam, & diadema. Qua
 re ergo mihi afflictionis dies non erit
 lætitiæ, & exultationis, ut dicam; *Di
 le-*

lectus meus mihi, & ego illi; & tamen tu pro me patiebaris; ego pro peccatis proprijs; & leuiter castigas me: sed vide Domine, & considera, quoniam caro sum; reminiscere, quod de luto fecisti me, vide, quia sensus mei vndique distrahūt me, & de te cogitare nō desinunt; imprime Domine cordi meo amorem tuū, quia si te amem, & mecum eris, & si ambulem in medio umbræ mortis, non timebo mala.

CONSIDERATIO VI.

Memorans verba Psal. 84. Deus tu conuersus viuificabis nos, & plebs tua lætabitur in te, sic meditabatur, & in diuina misericordia fortius sperabat: Ego Domine, dūm peccaui, à te auersus sum, vt autem plangam peccatum meū, eiusque me poeniteat, non ego primus ad te conuertor, sed prior tu conuerteris, & vocas, auxiliumque præbes, ò magna misericordia, ò infinita bonitas: Ego erraui, sicut ouis, quæ periit, sed tu quæris seruum, tanquā dispersam ouem, & ad gregem reducis; beatus, quem elegisti, & assumpsisti, inhabitabit in
E atrijs

98 *Considerat. spiritualium*

atrijs tuis ; tu vocas , tu eligis , tu assumis , & quasi geraldus brachijs tuis gestas, nedum errantem, sed errando infirmatam onem: inde nos oues pascuæ tuæ confitebimur tibi in sæculū , quia tu cruisti animam meā , vt non periret , & proiecisti post tergum tuū omnia peccata mea: ouis remanet in brachijs, peccata verò post tergum; inde viuificas nos, quando mortui eramus, peccatum enim cum consummatū fuerit, generat mortem , quid ergo est salus mea , nisi conuersio tua ad me , vt ego conuertar, sana domine , & sanabor , saluum me fac, & saluus ero ; tu eniam incipis , quæ salutis sunt , quia tu es Deus salutis meæ ; inde clamaui in die , & nocte coram te ; ego miser incipio, & perficio, quæ perditionis meæ sunt, quia ex te perditio tua Israel, Propheta tuus dixit. Sed ò dolor , ò gemitus , quorū Domine tu conuersus ad vitam reuocasti me, & iterum à te peccando auersus, vitam perdidi , & mortem inueni ? quæ autem utilitas est in morte mea , neque ad vitam reuocari possum, nisi à te, quia tu vita es ; conuersus ergo viuifica me, vt anima mea latetur in te , laudes tuas canat, hymnos-

nosque celebret, & exaltet misericordiam tuam.

CONSIDERATIO VII.

LOquebaris tu domine Deus Moy-
si seruo tuo, sicut solet homo ad
amicū suū, & corā te inuenit gratiā;
& nihilominus petit, vt ostēdas ei glo-
riam tuā Dauid seruus tuus, quem tu
hominem vocasti secundū cor tuum;
exclamat tamen; satiabor, cum appa-
ruerit gloria tua; quæ est ista gloria,
nisi passio tua, crux, & tormenta tua?
tu vocas mortem gloriam tuam, quia
sanguinem tuū fudisti non pro amicis
tantū, sed etiā pro inimicis, sic Moy-
si respondes; transire faciam omnem
gloriam meā ante faciem tuam, popu-
li scilicet Iudaici, cuius tu vices tenes;
quando autem transis gloriosus corā
populo, nisi quando venit hora, vt trā-
seas ex hoc mundo ad Patrē; nisi quā-
do coram populo moreris, & omnibus
parcis; hoc exclamabat Dauid; videbat
enim sacrificia illius temporis, sacra-
menta, & cērimonias nihil magis esse,
quā figuras, & vmbas, quæ non po-
terant perfectum facere seruientem;

100 *Considerat. spiritualium.*

te autem dominum Iesum esse corpus,
& veritatem in cruce morientem, &
sanguinem effundentem; vnde satia-
bor (dicebat) cū in cruce exaltatum te
videam; non enim vmbraē satiant; qua-
re ergo miser ego peccator fame pe-
reo, nisi quia te crucifixum non habeo
in corde meo; tu dilectus meus amari-
tudine plenus, quasi myrrhę fasciculus
inter vbera mea non commoraris; tu
gloria mea, & exaltans caput meum,
semper gloria, sed felicius pro me,
quando exaltationem tuā vocas cruci-
fixionem; tunc enim omnia trahis ad
te: ò crux felicior, ò Iesu amantior, tu
pro me opprobrijs satiaris, & ego qua-
re non satior memoria passionis tuæ:
gloriæ tuæ, & dicā, satior, cū appa-
ruerit gloria tua: quare non recogito
tam magnā misericordiā tuā? quare
tecū non configor clavis, & sepior spi-
nis; ò felix corona, quæ Deo infigitur
tanquā reo, vt ego liberer verus reus,
& coronam merear adipisci: quis hæc
intelliget? cuius cor non liquecet, cū
hæc considerat? sed heu me, intellectu
discerno, corde autem non percipio:
quid est hoc? nisi quia non amo: coa-
gulatum est, sicut lac cor meum, & in
pas-

passione tua non meditor die, ac nocte : quomodò ergo satier ? Tu Domine, qui dicis : venite comedite panem meum, & bibite vinum, quod miscui vobis, voca me ad te panem verum, ad vinum lætitiæ, quod est sanguis tuus : pane confirma me : vino lætifica me, redundet os meum, & cor meum sanguine tuo, inebria me amore tuo, in hoc enim recolitur memoria passionis tuæ, & gloriæ tuæ : inde dicam ; non satiabor, sed satiatus sum : inde amore plenus dicam : factum est cor meum tanquam cera liquefcens in medio ventris mei ; quia tu satiasti me ; repleatur os meum laude, ut cantem magnitudinem tuam, tota die laudem tuam .

CONSIDERATIO VIII.

VErè Domine benignus, & misericors es, quia creature tuæ misereris, non ex meritis illius, aut aliqua ratione impellente : sed ex mero, puroque amore eius, quem vides in necessitate constitutum, ò vera mater, quæ miseretur pueri uteri sui, verè misericors, & miserator affectu misericordiæ visceribus tuis in hærente, &

102 *Considerat. spiritualium*

in operibus misericordiæ continuus: inde diceris multus in misericordia, non quia in reliquis paucus: tu enim in sapientia magnus: & sapientiæ eius non est numerus: in potentia magnus, omnia quæcumque voluit, Dominus fecit in cælo, in terra, in mari, & in omnibus abyssis; in duratione magnus; à sæculo, & vsque in sæculum tu es Deus; magnus in maiestate, & gloria; pleni sunt enim cæli, & terra gloria tua: sed quia opera misericordiæ tuæ alijs operibus tuis longè maiora; miserationes eius super omnia opera eius: & inter hæc maximum opus patientia in sustinendo peccatorem, qui renuit, & iterum vocas, hoc est, dirigat corda nostra tuæ miserationis operatio, opus illud insigne, & occultum, quo dirigis peccatorem ad æternam salutem, neque cogis, sed illum intus accendis, & accensum cor, etsi ferreum iam ignitum molle reddis, & recipiendis inspirationum impressionibus aptum: vnde dicitur: ignitum eloquium vehementer, & feruus tuus dilexit illud, & carbones succensi sunt ab eo; denigrata est enim super carbones facies peccatoris; tu autem flatus misericordiæ tuæ

con-

confas, & emundas denigratam conscientiam, eamque illustras, & ita emundas, ut linceis oculis tuis, non appareat macula, neque ruga; quis intelligit? & quid intelligere opus est, dicat anima mea; opus tuum Domine est, & inter opera tua opus misericordiarum, in quibus te magis exerces, quod mea interest, o dulcis, & suavis Creator, & Redemptor meus, hoc est, ut mecum sis operator misericordiarum, neque peccata mea à tantum proprio opere tuo te auertant; hoc rogo, hoc supplex exoro, hoc à te in cruce pendente exopto, ut dicam: Deus meus, misericordia mea.

CONSIDERATIO IX.

QVis est, Domine, sponsus ille, qui moram facit? nisi tu dominus Iesus, quomodo autem tardas, qui es ignis, ardens, imò ideo moram facis, quia amas, quia charitate flagras; videbas enim quinque illas Virgines, creaturas scilicet tuas, vocatas ad nuptias, quas tuo illis sanguine præparaueras absque oleo charitatis, sine qua ad cenam agni, ad celestis nuptias non intratur;

tur; unde differs, & tempus das ad oleū
 charitatis, & amoris comparandū, &
 in corde tanquā vase reponendum, vt
 non sine amore quis in hora mortis
 inueniatur, olei defectum in nocte,
 non supples, aquam in vinum vertisti,
 panes in deserto multiplicasti; his
 enim in die vtimur, quæ est hæc vita,
 in nocte autem, quando nemo potest
 operari deficientem amorē non sup-
 ples, opera deficientia supples, si in
 charitate quis moritur; ideòque glo-
 riā, quasi denariū das venienti ad vi-
 neam in vltima hora, amore non mer-
 cede inuitatus, dicat bonus latro, quæ
 fuerunt opera sua, respondebit, certē
 mala, quare ergo audiuit, hodie mecū
 eris in Paradiso, nisi quia charitatis
 habebat oleū, nisi quia in hora mortis
 amore flagrauit; in corde eius scintille
 ignis, inde alæ eius ignitæ, quæ ipsum
 ad cœlum leuarunt; ò felix anima, quæ
 impetu amoris ducitur, & intensius
 te amat: tu es domine oleū effusum,
 quia charitate perpetua diligis nos;
 sed quare miser amoris materiam tra-
 cto, si frigidus maneo, & non in cha-
 ritate? sed tu dulcis Iesus, qui frigidos
 conuertis in amantes, & conuerte

me,

me, dicat Maria Magdalene, quàm frigida peccando remanserat, & quàm fortiter postmodum amando ardebat; quis hæc fecit domine, nisi tu, qui es misericordia Patris? An ergo obliuiscetur misereri Deus, aut continebit in ira sua misericordias suas? Ecce cor meum in manus tuas cōmendo, immuta illud, si est frigidum, accende: si immundū, laua: si aridum, saluifico: rore madefac illud; concede mihi amorem tuū, vt dicā semper; Introduxit me Rex in cellam vinariam, & vexillum eius super me amor, amen te semper, & in amore moriar. Amen, amen.

CONSIDERATIO X.

VErè Dominus, & Saluator meus Iesus Christus, filius Dei es, & filius hominis es, filius Dei propter formam Dei, filius hominis propter formam hominis, sed, ò pietas immensa, ò excedens amor, quando in forma Dei te demonstras in monte solitario, & paucis viris te demonstras, & pauci vocem audiunt Patris: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benè com-

E 5

pla-

106 *Considerat. spiritualium*

placui: quando verò in forma hominis, quasi id ostentans, multis ostendis, quid dignatus sis esse pro nobis, & sic clarè figuram hominis demonstras, ut quasi nil aliud in te videretur; non est species, neque decor, vnde nec reputauimus eum; hinc legimus; Homo est, & quis cognoscet illum? ò vera humilitas, quæ in charitate exaltatur; in te inhabitauit omnis plenitudo diuinitatis corporaliter, & tamen quando eam corpori communicasti; vnde dicitur; Non externè corpori gloria accessit, sed internè ex Dei Verbi Deitate modo quodam omnem sermonem excedente ipsi personaliter vnita, breui temporis interuallo communitas, ut te hominem exhibeas, & pro me pati posses, quis hæc rependens non amet? quis hæc recogitans propriam ingrati tudinem non destet? quare Domine cor meum sic arefcit, & non plāgit amarè? hic recogita, hinc fige cogitationes, considera Verbum, verum Deum de Deo vero; vnde dicitur; vidimus gloriam eius, gloriā quasi Vni-
geniti à Patre; pro te caro factum, ut te redimat; hinc audis; empti enim estis pretio magno, & quare anima
mea

mea non confunderis, & erubescis? si quando hæc credis, & bene factorem tuum infrunitè offendis? Verè Deus miserator, & misericors, & præstabilis super malitia tu es; nisi enim talis esses, me non sustineres, da mihi Domine fletum, da planctum. Quam benè de te domine Iesu eccinit David: Et tronus eius, sicut sol in cōspectu meo; sol enim materialis, qui tua dispensatione creaturis corporalibus præest, nihil ab eis recipit, benè autem illis beneficia sua confert; tu autem sol iustitiæ das omnibus affluenter, & cum sis totus in omnibus, cunctis provides, lapidibus das esse, plantis, & arboribus vegetare, brutis animalibus sentire, hominibus, & Angelis intelligere; ab eis autem nihil recipis, & si aliquando humanitatem, quasi de nostro assumpsisti, ut nobis dares, accepisti; inde dicis; caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus; & subsequeris; accipite, & comedite. Quis mihi det super hoc cogitare? ut te toto corde amem: quasi diceret; caro, quæ assumptionem Deum est effecta diuina, non pro me, sed pro vobis accepi, ut vester sit cibus, & sanguis potus: o Sapientia

diuina, quis intelliget opera tua; tu quasi fermentum; diuinitatem tuam, in farinæ satis tribus abscondisti, dùm nostram naturam assumis, & ità abscondis, vt dicatur; verè Deus absconditus in farinæ satis tribus, quia ex spiritu, anima, & corpore humana natura componitur: vnde Paulus; vt integer spiritus vester, & anima, & corpus seruetur; vel quia in tribus filiis Noe seruaſti eam, nè periret: Quàm magna, quā magna multitudo dulcedinis tuæ Domine; oleastrum inferis in bonam oliuam; nostram namque assumis naturam, & inferis diuinæ; parce Domine, si nescio, quid dicā, quia puer sum, & nescio loqui: ex hoc caro diuina euasit, & diuinæ plena virtutis, & pleno ore dicitur; In quo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter; inde humanitas à diuinitate, quasi à fermento cruda massa sic penetratur, & præparatur, vt fons perennis euaserit perfectionum, & dicitur; Vidimus gloriam eius, quasi Unigeniti à Patre; quare hoc? vt dicatur, namque & de plenitudine eius omnes accepimus; sic tronus tuus, sicut sol; sic mihi totum factum est; Ecce Rex tuus venit tibi;

No-

Nobis datus, nobis natus; sic Maria huius fermenti implet typum, dum de supernis suscipit fermentum Verbi, & humanam carnem in aluo Virginis, imò in alveo Virginis cœlestem totam conspergit in massam, ut tota fermentata, & perfecta reddatur, & effecta: diuina mihi detur in cibum, & sanguis in potum, ut me satiet, ut me reficiat, ut me recreet, ò bone Iesu, benè video, quod misericordiam, & iudicium diligas; sed misericordia tua plena est terra; da mihi Domine hæc contrito corde considerare, ut dignè te valeam degustare, & dicam; domine Deus meus in æternum confitebor tibi.

CONSIDERATIO XI.

Fiat manus tua, ut saluet me: Verbum tuum, quod apud te semper extitit, quod ex te generas, quod est semper tecum in diebus æternitatis tuæ, hoc nempe est manus tua; omnia enim per ipsum facta sunt, siuè quæ in cœlis, siuè quæ in terris sunt: verbum tuum genitum non factum, fiat Domine, ut saluet me; nisi enim Verbum caro fiat, ad mortem tenderet totius humani
ge-

generis massa damnata: fiat itaque, vt saluet, quando enim factum est; tunc dicitur, & vocabis nomen eius Iesus, ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum; prius factum est, deinde saluum faciet, ò felix fiat, vnde facta est salus; totum enim, quod factum est, in ipso vita est, in ipso enim factum est, qui semper erat: Verbum enim erat apud Deum, & Deus erat Verbum; vnde nimirum si quod in vita fit, vitale est, inde tribulationes vitales, imò eadem mors vitalis, quia non tendit ad mortem, sed vt fiat transitus ad veram vitam: visi sunt oculis insipientium, mori, illi autem sunt in pace: dū enim mors aggreditur vitam, quæ pendeat in cruce, inclinato capite, quasi assensum præstans morti petenti, exhalat spiritum, & præsentem mortem vitam reddit, hinc vitalis in conspectu Domini mors sanctorum eius, quia quod factum est in ipso vita erat, & nimirum quia vita erat, ò dulcis, ò bone Iesu, ò Saluator meus, ò dulcedo mea; salutare virtus mei, & Deus meus, & hoc est nomen, quod vocabunt eum, Dominus iustus noster, semper Deus, semper Dominus, semper iustus, quia
iustus

iustus dominus, & iustitiam dilexit;
quando autem noster? nisi in diebus,
quibus saluabitur Iuda, & Israel habi-
tabit confidenter; quando noster? nisi
quando facta est Domine manus tua,
factum est caro Verbum tuum, ut sal-
uet me, ut viuificet me, hoc est, saluum
me fecit dextera tua; quid est dextera
tua? nisi misericordia tua; & quid mi-
sericordia tua? nisi Verbum tuum; quia
apud Dominum misericordia; Deus
meus misericordia mea: quid est apud
dominum, nisi Verbum eternum; Ver-
bum erat apud Deum, quod erat apud
Patrem, & apparuit nobis; quomodo
autem saluum me fecit, nisi quando
dextera tua, quæ fecit, prius facta est;
fiat ergo manus tua, ut saluet me; nisi
enim ad meam salutem, ad quid fieri,
quod erat? o excedens misericordia, si
dici liceat, o anima mea quare non
amas, si vides Deum pro te factum, ut
te saluet; o cœcitas maxima, o cogita-
tiones meæ, quo tenditis? quare Ver-
bum caro factum per te non tenes in
corde, ut dicas fasciculus mirræ dile-
ctus meus inter vbera mea commore-
tur; passionibus enim dilecti sponsi vita-
les pro me sunt, quia pro mea salute
in

in Verbo factæ sunt, quod vita est; hinc surgat affectus; hinc deriuent lacrymæ, hinc sint amplexus, & gratiarum actiones, quia vita manifestata est, & vitam vidimus, & annuntiamus vobis, quæ erat apud Patrem; quare hoc, nisi vt. saluet me? Verè Saluator meus de inimicis meis iracundis, propterea confitebor tibi in populis Domine, & nomini tuo psalmum dicam.

CONSIDERATIO XII.

LAudate Dominum, quoniam bonus est dominus, & psallite nomini eius, quoniam suaue; semper dominus; & dominus bonus, ideò laude dignus; nomen autem eius, cui non Angelus, sed Pater nomen imposuit, quod est Iesus, suaue est, dulce est, ideòque dulci sono carmine psallere ei debemus in decachordo psalterio cū cantico in cythara; sed & lingua mea tota die modulabitur iustitiam tuam; ego autem dicam misericordiam tuā, Nedum autem voce exaltare oportet nomen illud, in quo omne genu flectitur; verum etiam in manu insonare, quod est obseruantia præceptorū tuorum

rum Domine : verè domine Iesu tuauis es vniuersis ; ad hoc enim venisti, vt scilicèt populi conuenirent in vnū; per te enim factum est, vt non sit distinctio Iudæi, & Græci, & diues, vt ità dicam, factus est Deus in omnes, qui inuocant illum ; quàm dulcia faucibus meis eloquia tua super mel ori meo, olim canebat Dauid ; per te autē canit hodie anima Christiana ; quàm dulce corpus tuū, & sanguis tuus super mel ori meo, hoc præuidens Regius Propheta exclamabat; Gustate, & videte, quoniam suavis est dominus; gustare proprium cibi est, & tu Iesu dulcis dicebas de te; caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus, ò cibus, ò potus, ò suavis dominus, & Saluator; Bonum est confiteri domino, & nomini tuo psallere; hinc dicitur; psallam tibi Deus meus; tu enim es causa nostræ exultationis, & salutis; Psalmus Deo nostro sit iucunda, decoraque iubilatio, qui sanat contritus corde, & alligat contritiones eorum; excita Domine cor meum, vt tibi psallam, vt te laudem, & dicam, exultabo in Deo Iesu meo, vt tu Psalmis me canentem deducas ad excelsa tua, ad
glo-

114 *Considerat. spiritualium*
gloriam tuam. Amen, Amen.

CONSIDERATIO. XIII.

QVis tibi, domine Iesu, verus Deus,
& homo decorem, & pulchritu-
dinem contulit? vnde dicitur specio-
sus forma præ filiis hominum, nisi ma-
ter tua, Beata mater, & Virgo, quæ
enixa est puerpera Regem, in ventre
enim suo, empireo cælo, puriore, imò
eadem Angelica natura candidiore,
ex virginali sanguine sancti Spiritus
virtute ineffabiliter superueniente car-
nem traxisti, & corpus aptasti, in cuius
membrorum congruentia, & coloris
suauitate consistit decor, hinc dicis, &
pulchritudo agri mecum est; antequam
enim caro fieres; & corpus assumeres;
quando Verbum eras apud Deum, &
Deus eras, hand propriè speciosus, &
pulcher dicebaris; & quis videre te
poterat, quando eras in latibulis æter-
nitatis tuæ; postea autem pleno ore di-
centem dilectum Apostolum audiui-
mus: quod vidimus, & manus nostræ
contrectauerunt de Verbo vitæ, quod
videtur, quod palpatur corpus est; hoc
autem corpus non aliunde, quàm ma-
ter.

terna traxisti ex carne; unde ventrem
te portantem, typo mulieris gestante
Ecclesia, beatum exclamavit. Et crux
tua unde sumpsit decorem, nisi ex mē-
bris tuis; hinc canit sancta mater Ec-
clesia; ò crux benedicta, quæ decorem
ex membris Domini suscepisti; ideò-
que sponsa canit; pulcher es dilectus
meus, & decorus, ut tu dicis: Beati
oculi, qui vident, quæ vos videtis: si
enim sola memoria pulchritudinis tuæ
cor accendit, & affectum excitat amo-
ris, quid fuit eam videre, eamque do-
mine (liceat dicere, contempsisti, &
pro me in cruce mori dignatus es: vn-
de audiuius: videmus eum, & non
erat ei species, neque decor, imò ne-
que erat aspectus: ò bone Iesu, quis
mihi det hæc cordi meo infigi, ut ex eo
nunquam decidant, quis mihi det, hæc
itè recogitare, ut cor meum amore ar-
deat, & te nunquam offendant: non
cessent oculi mei à lacrymis, dum te
Deum meū sic amantem offendi, &
sæpè sæpius ad peccata redij: ò erube-
scentia, ò confusio, quare non operi-
tis faciem meam, ut dicam: confusio
faciei meæ cooperuit me: ò Maria
mater misericordiæ, impetra pro me,
ut

116 *Considerat. spiritualium*

vt hæc merear cogitare, Deum meum
Iesum filium tuū totis amare visceri-
bus, vt grātia sua, & intercessione tua
ad eum valeam peruenire. Fiat, fiat.

CONSIDERATIO XIV.

Videbam te Domine extensis in
cruce brachijs, & clavis confi-
xis manibus vocantem me, audiebam
vocem: venite ad me, & ego reficiam,
exstimulabar inspirationibus tuis, &
adhuc venire recusō, adhuc sæculi cu-
piditatibus vinctus detineor, ò me mi-
serū: audacter autem dicam, Domine
parcat mihi excedens bonitas, & mise-
ricordia tua: voces tuæ non sufficiunt,
vt à somno exciter, & sequar te: trahe
me, & sic currā, non tractus, quasi in-
uitus veniā, sed si trahis, libenter eur-
rā, & currens exultabo: tu enim das
velle, & perficere: pro bona voluntate,
opus misericordiæ tuæ est, volun-
tatis humanæ perfectio, si enim velit
fine te, non perficiet: tu educis in for-
titudine, in congruentijs nempè facis,
vt quis velit, & legem tuā exequatur:
currā autem, si tu trahes domine in
odorem vnguentorum tuorum, quia
oleū

oleū effusum nomen tuum: quid est
oleū effusum, nisi exinaniuit semetip-
sum, sic occultando diuinitatem, vt
nihil extra hominem videretur, & pro
me pati posses, viam quasi gigas exul-
tans cucurristi prior, & senectas pedi-
bus tuis dilatasti: vnde dicitur: eduxit
me in latitudinem, saluū autem me fe-
cit, quoniam voluit me, voluntate au-
tem consequenti, si velis domine, sal-
uus ero, hoc te supplex rogo, & genu-
flexus in faciem procido, & dico, Me-
morare domine, quodd tu fecisti me,
& non ego me; nè ergo perdas me: vt
ergo me salues, disrumpe vincula, di-
cā animosè, parce mihi domine Deus,
sic me ligant peccata mea, vt nisi
frangas, nō soluentur, & quis disrum-
pet, nisi tu Deus fortis, nè dicas, solui-
te, & adducite mihi, sed vadam, &
frangam, inde dicam, tibi sacrificabo
hostiam laudis: hinc cor meum, & ca-
ro mea exultabunt in Deum viuum.
Sic fiat, sic fiat. Amen.

CON-

CONSIDERATIO XV.

Quid desidero, quid volo Domine Deus meus, nisi adhaerere tibi; ut dicam: mihi autem adhaerere Deo bonum est; ut autem hoc fiat, necesse est; ut suscipiat me dextera tua, alleuet me misericordia tua; inde lætus psallam, Adhæsit anima mea post te; quid est autem adhæsit anima mea post te, nisi te præeuntem sequutus sum, & ita sequutus, ut inter te præeuntem, meque sequentem nullum esset medium; sic erit studiū meum ardens sequendi te, nullo alterius rei, aut commodi respectu interiecto tibi obediam Domine, hoc autem fiet; si tu non alio aliquo medio iuueris, sed interiecta manu? quæ est misericordia tua, apprehensum tenens erexeris, atque sustinueris; vides enim Domine, quòd corpus hoc aggrauat animā, & impedit, quominus sequar te, tenet ergo me dextera tua, sit mihi baculus, quo sustentor, & virga impellens, ut sequar te; præeas Domine, ante me, quasi lucerna pedibus meis, & lumen semitis meis, quia si sequar te,

te, quid mihi mali accideret vnquam ? aut quid boni deficiet sequenti te, si tu dixisti, habebit lumen vitæ; quis mihi det hoc bono frui, vt te summum bonum inseparabiliter sequar; videam, semper ante me Dominum meum, lumen meum, adiutorium meum, accēderetur cor meum amore eius, qui pastor bonus oves suas præcedit, vt ducat ad ouile exultationis, & lætitiæ; amans præcedit, & vocat, & si quando sequi differunt, expectat, vt misereatur, respicit retro, vt oculis viuificet, & dulciter trahit, vt sequantur: sic sequatur Domine, vt tandem ad te perueniam, & dicam; *Dextera Domini fecit virtutem, exaltauit me; & benedicat caro mea nomini sancto tuo in sæculum, & in sæculum sæculi. Amen.*

CONSIDERATIO XXI.

E Leuans mentis oculos ad Diuum Paulum protectorem suum, sic orabat: ò sancte Apostole, vas electionis, quomodo non sperem in intercessionē tua, si in hac vita charitatē abundauit cor tuum, vt esses omnia omnibus,

120 *Considerat. spiritualium*
bus, & de te dicebas, Sapientibus, &
insipientibus debitor sum; quantò ma-
gis pro seruis tuis, & pro me, qui sub
protectione tua vivere profiteor per-
petuus cliens: ab anima tua beata ne-
quaquàm cessarunt iustæ dilectionis
causæ, charitatem tuam, ò sancte Apo-
stole, qua repletus nullis pepercisti la-
boribus, & quasi vitæ prodigus forti-
ter dicebas; nec facio animam meam
pretiosiores, quàm me, dùmmodo cō-
sumē cursum meum, & ministerium
verbi, quod accepi à Domino Iesu:
beata illa patria non immutauit, sed
augmentauit; imò quantò amplius,
quantò verius nostras miseras agno-
scis, tanto intensius te orare Deū pro
nobis credendum est, & cum ante fō-
tes misericordiæ existis, tantò potius
viscera misericordiæ indutus, ora pro
me, vt iam incipiam bene viuere, &
conuersationem tuam merear in cœ-
lis: valida erit, quis dubiret, interces-
sio tua, quia Dominus voluntatem ti-
mentium se faciet, & deprecationem
eorum exaudiet; tu es ille, qui statim
post conuersionem tuam orare cœpi-
sti, & in oratione Domino consentē
Dominus sanctum vocat, & Ananiam
red.

reddit securum, nè timeat accedere
ad te; ecce enim orat; iam cæperas
exercere charitatis officia, & persecu-
tor esse desieras: Quæ erit in cælo cha-
ritas tua erga proximum tuum, maior
autem erit erga eum, qui plus opus
habet eà; tu scis humilitatem meam,
& laborem meum; paucitatem virium
mearum ad bene operandum bene vi-
des, sicut vides paucitatem dierum
meorum? impetra mihi, ò amice dile-
cte, ò toto corde dilectus aduocatus,
immutationē cordis, & inclinationū,
impetra mihi, quod cupio; vt scilicet
oculi mei reuelentur, vt considerē di-
uina præcepta, cesset inordinata con-
cupiscentia mea, meritis intercessio-
nis tuæ mitescat ira, sufferentiam in
laboribus, & ærūnis à Deo, te orante,
Diue Paule expecto, vt nihil separet
me à charitate Dei, & amore Christi
Iesu: compatere sancte Apostole mihi
vilissimo peccatori, quia si impassibilis
es, non es effectus incompassibilis,
imò compatieris libentiùs, quia pro-
pius viuus Deo, qui bene scit compa-
ti infirmitatibus nostris; Ecce seruus
tuus infirmatur, refoue eum viribus
intercessionis tuæ, saluū me fac ora-
tio.

122 *Considerat. spiritualium*
tionē tua , ecce enim pereō .

CONSIDERATIO. XVII.

QVare Domine, Saluator bone,
dulcis Iesu, Magister, & Præ-
ceptor mundi, ut doceas, ascē-
dis in montem, nisi quia doctrina tua
satis singularis est, & à doctrina huius
mundi satis remota; hinc dixit David;
mirabilia testimonia tua, quod est, se-
parata, satis lex tua huius sæculi legi-
bus repugnat; quid enim docet mun-
dus, quod carnalis homo libenter au-
dit, nisi felices diuites, clamans; Bea-
tus populus, cui hæc sunt: amicos a-
mare, inimicos odisse, quietem in di-
uitijs ponit, unde impellit homines ad
earum acquisitionem, delectationes
magni facit, & ad earum hortatur se-
quelam: Tu verò mortificationem do-
ces carnis, felicitatem in paupertate,
spiritus iactas: amicos, & inimicos
diligi iubes: dimittere diuitias horta-
ris, & mandas, & spinas appellas, quæ
animum infligant, & vulnerent; ni-
mirum si separatam doctrinā, & mū-
do repugnantem in separato loco, &
se-

seorsum doces, ut à mundo separati
auditores intelligant, & proficiant,
doctrinam tuam vocat David, eloquia
casta, argentum igne examinatum,
probatum terræ, purgatum septuplū:
& alibi legitur; quæ desursum est sa-
pientia, primum quidem pudica, sin-
cera est, deinde pacifica, modesta, si-
ne simulatione: Quid est argentum
igne examinatum, & purgatum ter-
ræ, nisi argentum igne probatum abs-
que scoria, à terra separatū, non ter-
ram sapiens, sed cælum, & quid mi-
rum, si tu doces eam secundus homo
de cœlo cælestis; à terra ergo separen-
tur eam audituri, ut fructum afferat.
Sed heu me miserum, qui terræ con-
glutinator viuo, qui terrena sapio, &
ab ea separari non valeo, quid faciā,
auxilium tuum expeto Domine: tu
enim potes, si vis: imprime doctrinā
tuam cordi meo, reple documentis
tuis animam meam, dicam, & repe-
tam, quàm dulcia faucibus meis elo-
quia tua, stillet ut ros eloquium tuum
super cor meum, ut amplius non are-
scat, sed fructum afferat, ne tanquā
infructuosa ficulnea eradicetur, & in
ignem mittatur; sic fiat Domine, ut

124 *Considerat. spiritualium*
dicam; mīsericordia Domini plena
est terra.

CONSIDERATIO XVIII.

Quam magnificata sunt opera tua
Domine, nimis profunde factæ
sunt cogitationes tuæ; quis mi-
hi tribuat magnificare magnificentiam
tuam; dum esses à sæculo, & vsque
in sæculum Deus; & pro me naturam
hominis assumis, ut redimas me, cum
potior hominis pars sit anima, nihilo-
minus auditur, & dicitur; Verbum
caro factum est; non anima factum;
quid est hoc? nisi quia magis caro pro
nobis pati debebat, anima enim, quæ
in passione tua gloriosa erat, & diui-
na essentia fruebatur in superiori eius
parte erat passionis expers, & in infe-
riori tantum ex corporis patientis cõ-
municatione pœnarum erat particeps;
corpus verò totum atroces luit pœ-
nas; corporis verò pars, quæ sic passa
est, ut dicatur, à planta pedis vsque
ad verticem capitis non est in eo sani-
tas; caro fuit, non ossa, ut legitur; nõ
fregerunt eius crura, & os non com-
minuetis ex eo, ideò dicatur; Verum
caro

caro factum est, quasi plus æstimes humanitatis tuæ partem illam, quæ pro nobis duriores sustinuit pœnas, acriora tormenta: quis amor, quæ benevolentia huic potuerit comparari, ò caro sacrosancta, ò incomparabile pretium meæ redemptionis? Lauda anima mea Dominum, laudabo Dominum in vita mea, psallâ Deo meo, quandiu fuero; De te dicitur Domine, corpus meum dedi percutientibus; & de anima tu dixisti, Animam autem non possunt occidere; pleno igitur dicatur ore, Verbum caro factum, ò charitas, ò humilitas Saluatoris, verè profundæ factæ sūt cogitationes tuæ; infige cordi meo tui amoris opera, ut amem, ut amem.

CONSIDERATIO XIX.

Considerans internè se ipsum, & videns nihil agere boni, labentibus annis, & ad mortem festinans, Deum toto corde inuocauit, & dixit; Nemo Domine opus bonum operatur sine te, imò nec voluntas ad bonum mouetur, absque tuæ gratiæ auxilio efficaci; inde clamo, compelle Do-

126 *Considerat. spiritualium*

mine meam ad te rebellem voluntatē;
tu omnia opera nostra operatus es in
nobis Domine, de te dicitur, qui ope-
ratur in nobis velle, & perficere: nihil
nos sumus, nisi quod donasti, in nobis
ipse seruaueris, non enim est curren-
tis, & volentis, sed miserētis Dei, vel-
le, & currere meum est, sed ipsum
meum sine Dei semper auxilio non
erit meum; hinc dixisti; Pater meus
vsque modò operatur, & ego operor,
semper largitor, semperque donator
es, non sufficit mihi, quod semel do-
nasti, nisi semper donaueris; ò Domi-
ne saluum me fac; salutem expeto ò
Domine saluator meus; vias meas enū-
cio, vt exaudias me; tibi reuelo volū-
tatem meam, & hæc voluntas, vt agā
bonum, à te dirigitur, à te mouetur,
determina eam, vt firma, & stabilis
perseueret, & iam incipiam à malo de-
clinans facere bonum, & dicam; Hæc
mutatio dexteræ excelsi. Amen.

CONSIDERATIO. XX.

Vacate, & videte, quoniam sua-
uis est Dominus; vt videat Do-
mine anima suauitatem tuam, vacet,
ne-

neceſſe eſt, à curis ſcilicet ſecularibus, quæ animum implicant, & cor obvolunt, oculos excæcant, aures obturant, ne videant oculis, & auribus audiant; vacet, inquam, non torpente otio, & vita deſidioſa; ſed abiectis mundi curis, & ab eis ſoluto animo, vt liber ad Deum eleuatus, & quaſi illecebris, catenisq; conſractis, Dei dulcedinem præguſtet; & dicat; ò quàm ſuauiſ eſt Domine ſpiritus tuus, qui vt dulcedinem tuam in filios demonſtrares, pane ſuauiſſimo de cælo præſtito eſuriētes replet bonis, ſatidiſcos diuites dimittens inanes; tunc exclamabit, beatus vir, qui ſperat in eo, O me miſerum, & indignum peccatorem, quid mirum ſi Dei ineffabilē bonitatem, & pietatem non guſto; ſi non vaco, ſed ſecularibus negotijs nedum inuolutus, ſed quaſi graui ſarcina preſſus, minimè eleuor ad diuina. Sed nec deſpero; tu enim Domine Deus omnia vides, nec te quicquam latet, & occultiores hominum cogitationes tibi patent euidenter; quod ego facio, mea eſt deſenſio, ante te eſt omne deſiderium meum, ſtatum: in quo poſuiſti me, ſubſtinere nitor, & nihilo-

128 *Considerat. spiritualium*
minus si excedo, indulgentiam exoro
peccatori: tu potes facere mundum
de immundo, sic ad te accedo, vt la-
uer, & ligatus soluar; inde dicā, sua-
uis Domine es, & mitis, & multæ mi-
sericordiæ omnibus inuocantibus te.
Amen.

CONSIDERATIO XXI.

DE torrente voluptatis tuæ pota-
bis eos. Quid est torrente volup-
tatis, nisi vt dixit Apostolus, & torré-
te deliciarum tuarū potabis eos; quid
suauius, quid iucundius sitienti, quā
frigida aquæ potus, ita tamen, vt sitim
expleat, non tamen qui ex hac aqua
biberit, effugiet satietatis onus, quis
ergo intelligat beatitudinis magnitu-
dinem, vbi beati, qui esurierunt, & si-
tierunt iustitiam, non torrente aqua-
rum, sed voluptatis, & deliciarum po-
tabuntur, absque satietatis grauedine,
& nimirum quia fluminis impetus læ-
tificat ciuitatem Dei, & apud te est
fons vitæ, fons vitalis explens sitim:
Anima mea, quæ sitis, & esuris tempo-
ralia, quando oculos aperies, & vide-
bis, quòd frustra in eis requiem quæ-
ris,

ris, & quò magis potas, eò magis sities, & onere onustus grauaris, & ad ima pertraheris: ò dulcis Iesu, ò bone Saluator immuta palatum cordis mei, vt nauseet super temporalium ciborū leuitate, & te solum esuriant verū animæ cibum, & potum, verum Beatorū scopum, in quem desiderant prospicere, & prospicientes gloria replentur, & beatitudine. Sic fiat Domine, supplex rogo, & exoro. Amen.

CONSIDERATIO XXII.

NONNE tu Domine es, qui salutem hominum expetens, & audias sitiens, vnde dicebas; cucurri in siti; clamabas; si quis sitit, veniat ad me, & sedens docebas turbas; quare ergo in morte tua, quando te interrogant, vt dicas, quis esses, & clarè te filium Dei asseras, tu nihilominus taces, & dicitur; Iesus verò tacebat; nonne tunc maiores amoris tui demonstras effectus, vt dicatur, cum dilexisset suos, in finem dilexit eos; quare ergo populo tuo non loqueris? An forsitan charitatem tuam extinxit generis illius ingratitude? nequaquam, quia

et si pretium tuum cogitauerunt repellere; tu tamē in fūci cucurristi; & aquæ multæ non potuerunt extinguere charitatem: non enim attendebas quod ab ipsis, sed quia ab ipsis patiebaris; cur ergo taces? nisi quia videbas nihil verba tua profutura in morte genti illi, quibus reiterata toties in vita miraculis confirmata nihil profuerant; hinc dicebas; Laboraui clamans rauca factę sunt fauces meę; ò ergo me miserum, cui toties loqueris misericorditer, toties inspiras, & nihil proficio; nè taceas, nè taceas, neque compescaris Deus, nè vincant peccata mea misericordiam tuam; tu enim es miserator, & misericors, & multæ misericordiæ, & verax; respice ergo in me, & miserere mei.

CONSIDERATIO XXIII.

Quid est Domine; Venite, exultemus domino, iubilemus Deo salutari nostro; deindē dicitur: ploremus coram domino; eodem tempore ad fletum, & lætitiā nos inuitas, hilaritatem expetis, & amaritudinem, dum te video oculis mentis, & cordis
in

in cruce pendētem, hilarescat, & exultet anima mea, memor salutis, iustificationis, gratiæ, & gloriæ, quæ nobis morte tua dulcis Iesu quæristi, quomodo non exultet; & gliscat in hac die homo, si exul patriæ captivus libertati restituitur; hinc exclamat Apostolus; Empti enim estis pretio magno; inde exultat Abraham, dum videt in spiritu diem tuū, ò inexplicabilis misericordia, ò intensus amor, diem mortis vocas diem tuum, & in eo exultas, sicut gigas ad currendam viam, & exultare vis creaturas; ad fletum autem inuitat vis compassionis, quando video caput spinis confixum, faciem sputis, & alapis afflictam, oculos ingratitude populi tui videntes, aures iniurias audientes, confixas manus, & pedes acutis clavis, latus lancea vulneratum, lividum corpus, flagellis attritum, os amaritudine plenum, & dominum vitæ in agoniâ mortis pro me factum; quare non plangam, videns maximè causam tormentorum tuorum Domine fuisse peccata mea, quæ tam infructuè commisi; intè ergo amor meus ad lacrymas, & fletum me inuitas, & adhuc video animæ meæ ariditatem,

tem, sed tu Domine fecisti aridam in stagnum, & sitientem in fontes aquarum, & eduxisti aquam de petra, & deduxisti tanquàm flumina aquas; nè ergo deseras in sua siccitate animam meam, sed lacrymas educ ex ea, ut plangam die, ac nocte amaritudinem passionis tuæ, dolorum, & vulnerum tuorum, quæ tibi peccata mea magna inflixerunt; sic lugens cōsolabor, flens gaudebo, & pro immenso redemptionis beneficio grates rependam, & dicam semper: Confitebor tibi, quoniam factus es mihi in salutem. Amen.

CONSIDERATIO XXIV.

REcogitans lētitiam magnam, qua Beatus Andreas Apostolus ad crucis patibulum accessit, & quasi eā inuitans, hilaris cecinit; ò bona crux diū desiderata, & iam concupiscenti animo præparata; sic intra se dicebat, Quid est hoc? nonnè mortis amara memoria est? nonnè eam extimuerūt Sancti Patres antiqui, Elias, & David, vnus fortis, alter zelotes? quomodò tu sancte Apostole, nedùm non times, sed concupiscis eam? nisi quia dulcis Iesus pro

pro omnibus gustauit mortē, & quasi deglutiuit; vt per te me recipiat, qui per te me redemit, dūm per te mors Domine transijt, dulcis effecta est, & vitalis; hinc aquæ illæ amaritudinis, quæ intrauerunt vsque ad animam tuam, quando venisti in altitudinem maris, & tempestas demersit te, dulciores effectæ sunt ex te; & dicitur; inundationes maris quasi lac sugent, quasi famelici infantes lac nutricis; nonnè audis anima mea, imò nonnè vides Andræ affectum, & quasi sitiens crucem anxius eam quærit, & lætior peruenit quasi ad thesauros; ò omnipotentia Redemptoris, quare ego miser quamlibet extimesco tribulationem, & crucem, quam mihi Domine tribuis, non amo, nisi quia tu salus æterna longè es à peccatoribus: si autem propter bonitatem, & misericordiam tuam accedes ad me, dulces erunt tribulationes, & amaritudines, si te mihi reddent. Tu cæpisti, imò accepisti tædere, pauere, & mæstus esse; minus enim nobis contuleras, nisi nostros suscepisses affectus; nimirum si lætus accedit seruus tuus ad crucem; quando dolens accessit dominus; unde

134 *Considerat. spirazmilium*
 de dicitur: Ergo pro me doluit, qui
 pro se nihil habuit, quod doleret, &
 sequestrata delectatione diuinitatis æ-
 ternæ, tædio meæ infirmitatis affici-
 tur; suscepis enim tristitiam meam,
 vt mihi suauitatem largiretur, &
 vestigijs nostris descendit vsq; ad mor-
 tis ruinam, vt nos suis vestigijs re-
 uocaret ad vitam: Inde audis, ò crux
 sollicitè amata, diu desiderata, anxios
 facis crucis amatores domine Iesu, ho-
 mines, quia tu Deus, & homo pro ho-
 mine passus es in cruce, dulcis crux,
 quæ ex mēbris tuis traxit dulcedinē,
 illa tibi amaritudines, tu illi commu-
 nicasti dulcedinem, & suauitatem: ò
 felix homo, qui crucem, & crucifixū
 habebit semper in corde, felicia visce-
 ra, quæ nihil aliud sapient, nisi crucē;
 ò bona crux, quæ bonos homines fa-
 cis memoria tua; in te enim Deus pe-
 pendit, & homo: quis mihi det cum
 Apostolo Andrea crucem desiderare,
 crucem amare, nisi tu Dominus Deus,
 & Saluator meus, & memorare domi-
 ne, supplex exoro, quòd peccata mea
 pertulisti in corpore tuo super lignū;
 hinc mori lacrum; hinc crux amantiss:
 infige hanc cordi meo, vt memoria
 cru-

crucis præoccupatum temporalibus non tribuat locum. Sic fiat. Amen. Amen.

CONSIDERATIO XXV.

EXpurgate vetus fermētū, vt sitis noua conspersio, exclamat Apostolus; quid est hoc domine, nisi quāuis sitis, id enim dicit, vt sitis, sanguine domini nostri Iesu Christi in Sacramento pœnitentiæ loti, & conspersi, iterum expurgate, nouiter purgate conscientiam vestrā, etenim Christus nostrum Pasca, immolatus est, & quotidie in cruentum immolatur, & Deo offertur Patri in Eucharistiæ Sacramento; transimus enim in eū ex pœnitentia, & sacramentis, vt in eo viuamus, ad ipsum Deum permanentē transimus, ne cum mundo transiente transeamus: ne cesset igitur anima pœnitere; ne cesset flere, & si conspersa sanguine Christi appareat, quia non cessat Christus se offerre pro peccatis omnium Patri, totum præsentis vitæ tempus pœnitentiæ tribuitur; quare ergo miser, qui tam iniquē peccauit, tam iniquē egi, non ploro? non doleo? & quasi

quasi obtupefactus pœnitere non recordor? & si quando me pœnitet, quā levis, & sine proportionē ad grāvia, & ponderosa peccata mea est pœnitentia; quid ergo erit mihi, quando temporis ratio, & meorū operū requiretur à seверо Iudice? quid dicam? quid dicam? operibus repugnant tenebræ, dies autem suffragatur; si ergo non operor: in tenebris ambulo: effunde domine super cordis mei tenebras lucem tuā; adueni domine, qui es lux, quæ illuminat omnē hominē: si enim sequar te, non ero in tenebris, sed habens lumen vitæ operari incipiam, & dicam, hæc mutatio deteræ excelsi: videns peccata mea detestabor illa; benè merui domine mortē, quia peccaui, sed tu Dñe Pater, & Deus vitæ meę indulxisti vitam, & pœnitentiæ locum; primis parentibus dixisti, in quacunq; hora comederis, morte morieris, non tamē mortui sunt, quia tu bonus Deus occasionem confitendi, & pœnitendi tribuisti, hęc confiteor domine peccata mea, hęc me pœnitet, & si non sufficienter pœnitet, suppleat bonitas, & misericordia tua; supple tu, qui pro me crucis ascendisti patibulum; supple tu, qui

qui cognoscis infirmitatem meam.
Amen.

CONSIDERATIO. XXVI.

Apprehende arma, & scutum, & exurge in adiutorium mihi, dic anime meæ, salus tua ego sum: Nondum videam te Domine Deus meus quasi bellator fortis in auxiliū meū, armis potentiaē tuæ indutus, sed continuē audiam vocem suauem, sonet vox tua in auribus meis: quæ repetat; salus tua ego sum, vox enim tua dulcis: & quæ maior dulcedo cor meum implere potest, quā meminisse, quod tu es saluator meus, & salus mea; tu dixisti salus populi ego sum, de quacūque tribulatione clamauerint ad me exaudiam eos, & ero illorū Dominus in perpetuum; tu factus es mihi Domine in salutem, & vt saluares me, nullum penarū, & tribulationū genus subterfugisti; & quare ego, qui iuste pro peccatis meis affligor, & premor, rebellis voluntati tuæ viuo inacquiescens illi, & te reputans quasi rigorosum; nimia concupiscentia, & amore pro-

proprio abstrahor, & illicitior, & anima mea ad temporalia attendens, quasi ad plura diuisa in se non acquiescit, & non consistens tecum non cupit vni-
 ri extra te egreditur anima mea, illam enim fugat immunda conscientia mea: ego sum miser, de quibus dicitur, segregant semetipsos animales, spiritum non habentes, inde profuga diaboli, mundi, & carnis vulneribus aperit locum, sed tu domine ne repellas me: memor esto, quod sicut lutum feceris me, Amplius lava me, & à peccato meo munda me; conuertatur tandem anima mea intra me, & voluntati tuæ acquiescat, quare confusio non operuit me, qui hæc scribo, hæc confit-
 dero, & dum intellectus à te recepit lumen, cor non accenditur, & non amat, inde temptationibus resistere non valeo, & quotidie cado, in amando frigesco, & te salutem, salutare, Salvatorem inuoco, credo, video, & adhuc offendendo, ò vercundia, ò dolor: ecce ego confiteor peccata mea, quæ me constituunt reum mortis, inualidus ad bonum ego sum, præbe mihi domine dexteram tuam, alleua me, ne ostendas contra solium potentiam tuam, quod vento rapi-
 tur,

tur, ne stipulam siccā persequaris, sed magnanimitate tua obliuiscere peccatorum meorū, & recordare creaturæ tuæ, sonet semper illa vox in auribus meis, salus tua ego sum. Tu dixisti domine; propter miseriam inopū, & gemitum pauperum nūc exurgam: quid est exurgā, nisi quia tu æternum Verbum Patris quasi in eius sinu gloriosus sedebas, & exurgis, vt populū tuū saluum facias; hinc Propheta quasi memoriale porrigens dicit, tu exurgēs misereberis Syōn, quia venit tempus miserendi eius, hoc est ergo exurgere, carnem sumere, & nostris mederi languoribus, iacebat enim humanum genus à te expectans remedium; etiā domine audeo dicere, quòd dum carnem assumis factus homo, & de te dicitur: exinanivit semetipsum: exurgis tamē, & Patrē, & in te Patre magnificas, qui ante non cognoscebatur, per te in hominum notitiam venit, vnde & Verbū Patris, & splendor diceris, quia per te, & voluntas Dei cognoscitur, & diuinitatis essentia declaratur: vti Verbum loqueris, vti splendor illuminas, & vtroque modo manifestas patrem, & dum Patrem ostendis, te demonstras, quia

quia tu in Patre, & Pater in te est : ò
verè tempus miserendi, quando ipsa-
met misericordia excitante se ipsam,
quòd es tu, qui eras quasi dormiēs do-
minus, nomen tibi dedit: accelera fe-
stina, prædare, exurge tibi dixit Dauid:
quare obdormis domine? quasi dor-
mienti, qui diu subuenire distulerat:
exurge tibi dicit anima mea: & cor
meum, quare differs venire ad me, vt
viscera mea, quæ te esuriunt, saginen-
tur, tu Sol iustitiæ venisti ad me in fini-
ta misericordia tua, impellente te, vt
illuminaret me, qui in tenebris sedeo:
sed ego miser animæ meæ potentias,
quasi fenestras clausi, sed veni iterum
quia tempus miserendi est, tecum ve-
niat, vti cum Sole spiritus tuus; vêtus
vehemens gratiæ tuæ, qui fenestras a-
periat, vt sol intret: tunc dicam, erui-
sti animam meā ex inferno inferiori,
& excitatus est dominus, non vt ca-
stiget, sed vt misereatur. Sic fiat.
Amen.

CON-

CONSIDERATIO. XXII

EXurge, quare obdormis domine? Qui sedes super Cherubim, manifestare coram Ephraim, Benjamin, & Manasse. Quid est domine; exurge, qui obdormis, manifestare, qui sedes: Tu sedebas Deus ante tempora etiam purioribus, & assistentibus illis spiritibus, qui sublimitatem quidem, naturam scilicet diuinam videbant, sed non integrè, & quasi sedentis: hominibus autè quasi in lecto dormiens nihil, aut satis modicum innotescebas, sed manifestare domine, ut videant chorus Angelorum etià inferiorem partem, humanitatem scilicet uti stantem integrum agnoscant, & sic manifestare, ut etiam homines agnoscant te tanquam ceteros eiusdem tribus, & familiæ: quod audiuius, quod vidimus, & manus nostræ contrectauerunt de verbo vitæ, & vita manifestata est: inde tu dicis, ut cognoscatis, palpate, & videte, quia ego ipse sum, ipse, qui de me dixi; Ego sum, qui sum: ecce apparui, & sic apparui, ut me videant homines, & tangant me, non amplius quasi in lecto degēs,
iq

142 *Considerat spiritualium*
 in sinu Patris, & in latibulis æternita-
 tis, vix in figuris, breui temporis inter-
 uallo, & paucissimis innotesco viris,
 & vera assumpta carne mundo appa-
 reo, & in terris visus sum, & cum ho-
 minibus conuersatus sum, ò summa
 bonitas, ò erga homines amor, & be-
 nignitas: hunc diē Incarnationis tuæ
 expetebant Patres, & ardentioribus la-
 chrymis efflagitabant, laborabant à
 summo mane expectantes mercedem
 denariū, vitam illam perennem, quā
 tu dominus Iesus illis eras cōparatu-
 rus, quid ergo dicemus nos miseri,
 qui vltima hora vocati, & eadē merce-
 de promissa, sanguine tuo in Sacramē-
 tis recreati, & subleuati, & tamen hoc
 modico tēpore in vinea laborare nos
 piget; vbi sunt sulci illi, quos Dauid in
 anima sua reiterabat, vt emittente te
 semina verbi tui super eā, vberiores
 redderet fructus; exercitabar, inquit,
 & satiebam spiritum meū; hinc lamē-
 tabaris amans, sed minimè amatus do-
 minus, & dicebas, supra dorsū meum
 arauerunt peccatores, & nimis auda-
 cter prolongauerunt iniquitatē suam:
 quid dicā infelix ego homo, et pecca-
 tor, quando tu hæc inspiras, et excita-
 tus,

rus, excitas me, et adhuc dormio? Ne dereliquas dominum, & me repellas me, memorare sanguinis tui ubertim mihi pro me, & ne declines in ira à seruo tuo, ut dicam; adiutor, et protector factus est mihi Dominus in salutem.

CONSIDERATIO XXVIII.

DEscendet sicut pluvia in vellus. Placidum descensum tuum Domine Iesu, et insensibilem de Cælo in terram in his verbis video: perficitur namque sine ullo sonitu, ac strepitu, summo silentio, ac quiete, ex inanimatione tuâ Unigenite Dei in Deiparam Virginem hac considero, vellusque, eius ventrem iure voco, quandoquidē aduentum tuum, quod es Dei Verbum, silenter, et sine sono, quemadmodum vellus pluviā excepit: nonne audis anima mea: dum mediū silentiū tenerent omnia, omnipotens sermo tuus domine à regalibus sedibus venit. Tu super cœlestis Virginem in vellus placido te fudisti illapsus, et diuinitatis vnda bibulo se nostræ carnis cœlauit in vellere, donec per patibulum crucis expremum terris omnibus in pluviā salutis effundere. Non so-

solū autem dicā, sicut pluuia in vellus,
quia silenter aduenisti, sed quia terrā
illā, Mariam nāque Beatissimam sēper
Virginem te ipso tanquam rore vber-
rimē perfudisti: tunc venter illius cœ-
lum efficitur; imò cœlo longē perfe-
ctius, quia te cœli cœlorū capere non
possunt, Maria autem suo te gremio
contulit, ò fœlix descensus Dei vt ho-
mo ascenderet te descendente, et hu-
manā assumente carnē orta fuit abun-
dantia pacis; sanguis enim tuus in
cruce fusus pacificauit, quæ in cœlis
sunt, et quæ in terris: ò Maria semper
felix, sēperque Beata, ex te enim beati-
tudinis fons exiuit, in te permansit, et
qui creauit te, requieuit in tabernacu-
lo tuo: tu Luna perfecta in æternum,
quæ à Sole iustitiæ lumen recipis; dum
in tuis commemoratur visceribus; luce
redundas, & gloria, ò Virgo intacta,
sed mater fœcunda; dignare me, ne-
dum laudare te, sed continue contem-
plari, lucidissimā te video, quia con-
tines veram lucem, quæ lucis suæ ra-
dios diffusē tibi cōmunicat, & indefi-
nenter: ille venit illuminare eos, qui in
tenebris sedent, & dirigere creaturas
in viam pacis; per te autem venit; in-
ter-

tercede ergo pro me, vt videam lumē,
nē amplius in tenebris sedeam, sed se-
quar lumen.

CONSIDERATIO. XXIX.

CUm apparuerit Domine gloria
tua, tunc omne animæ recepta-
culum largitas diuina replebit, pote-
state, & dignitate irascibilem, delicijs
concupiscibilem, sapientia rationalē,
vt sit in ea potestas sine contradic-
tione, dignitas sine comparatione, deli-
ciæ sine intermissione, sapientia sine
limitatione; imperabitur, & nullus cō-
tradictet, honorabitur, & nullus inui-
debit, deliciabitur sine tadio, sciet pro
suæ voluntatis desiderio, & tunc ve-
raciter adimplebitur illud psalmi; Val-
les abundabunt frumento; ibi enim
valles, id est, omnes animæ vites, secū-
dum omne capacitatis suæ receptacu-
lum, abundabunt fruge desideriorum,
& exuberantium voluptatum; hinc
Apostolus flagrans dicebat; cupio dis-
solui, & esse cum Christo; vbi enim
quis tecum est, vnde quaque gloria
perfunderetur, o felix anima, quæ hoc
vehementer cupit, ardentem sitit, & as-

G

fidue

fiduè meditatur; siquidem desiderium
 cordis eius tribuetur ei, & Deum pro-
 fectò suscipiet, & si adhuc peregrine-
 tur in corpore, ex parte tamen ad tē-
 pus, & tempus modicū, & æternæ glo-
 riæ pignus recipiet; sed quomodo, mi-
 ser peccatis obuolutus, & eorum pō-
 dere aggrauatus hæc sublimia tractare
 audeo; reposita est mihi corona iusti-
 tiæ, dicebat Paulus; quia bonum cer-
 tamen certavi, cursum consummavi,
 ego autem qui peccaui, qui iniquè egi,
 quid expecto, nisi pœnas. & æternam
 mortem: confido autem, quando ro-
 cogito misericordiam tuam, qua, ut ita
 dicam, impulsus carnem meam assump-
 sisti, & in crucem eleuari, ibique pro
 peccatoribus mori dignatus es, & si
 ego peccare non obliuiscor, tu non
 obliuisceris misereri, proprium tuum
 Domine parcere est, & facere miseri-
 cordiam, sicut humanæ naturæ proprij
 sunt lapsus, & ad peccata reditus, ante
 oculos pietatis tuæ sint peccata mea,
 ut ea diluas, pietate, & misericordia
 tua forte reddatur cor meum, & in
 amando te validum, & ardens: hoc
 enim erit in hac vita gloria mea; desi-
 derium meum, & si te amem, quod es
 omnia.

omne bonum, satiabitur anima mea,
& viscera mea dulcedine redundabūt.
Amen.

CONSIDERATIO XXX.

Ignis ante ipsum præcedet, & inflā-
mabit in circuitu inimicos eius,
quàm diuersus Domine Iesu hic secū-
dus aduentus tuus à primo describi-
tur; & nimirum, quia iste fuit ad saluā-
das gentes, non enim misit Deus filiū
suum in mundum, vt iudicaret mundū,
sed vt saluetur mundus per ipsum, ille
erit ad iudicandum, Pater enim omne
iudicium dedit filio: & tu constitutus
es iudex viuorum, & mortuorum in-
de primus aduentus in secreto noctis,
quasi imber super herbam; & quasi stil-
læ super gramina. Angeli canunt Deo
gloriam, & hominibus pacem annun-
tiant, & tu in præsepe collocaris, nu-
dus nasceris, infantilibus pannis ob-
uolueris, in medio duorum animalium
iaces, verè humilis, verè pius, verè mi-
sericors: In secundo autem aduentu
in sede venies maiestatis tuę in die no-
ta tibi Domino Deo, hominibus autē
incognita, & ex improviso quasi fur

148 *Considerat. spiritalium*

in nocte aduenies, vt terreas magis ,
 Angelicis Hierarchijs omnibus comi-
 tantibus, quia iudex aduenis , qui ve-
 nisti Saluator; Quare autem tam ab-
 sconditus erit dies ille? vt, dum certa
 futuri iudicij momenta nescimus , sē-
 per tanquam in exubijs constituti: &
 in quadam virtutis speculā collocati,
 peccandi consuetudinem declinemus,
 ne nos inter vitia dies Domini depre-
 hendat; o me miserum, qui sic viuo ,
 quasi non esset iudex , in conspectu
 meo non est iudicium , & inquinatae
 sunt viae meae in omni tempore , & ta-
 men iuxta est dies Domini magnus ,
 iuxta est, veloxque nimis: quare ergo
 mihi longius videtur abesse , nisi quia
 caecus corde sum: terrent me Domine
 valde verba , quae seruus tuus loquu-
 tus est; sicut impossibile est, vt qui esu-
 rit, non recordetur panis, ita fieri nō
 potest, vt qui saluari cupit, extremi iu-
 dicij obliuiscatur , & si hoc dicebat iu-
 stus, quid dicam ego peccator? quomodo
 in illa hora terribili, ac formidā-
 da inueniar? quomodo ego corā tri-
 bualibus tunc tremendi iudicis astabo? quomodo
 ego elatus , & superbus cū
 iustis, atq; perfectis cōsistā? quomodo
 ego

ego hædus cum ouibus à dextris Christi statuar? aut quomodo ego arbor infructuosa cum iustis, ac sanctis illis; qui in hac vita iustitiæ fructum tulērunt, collocari potero? quis me tunc cognoscer? Tu Domine dixisti: Cognosco oues meas; hædis autem, & reptobis dixisti: Amen dico vobis nescio vos; hinc oculos eleuans ad crucifixum, timore perterritus, & inerte confusa cessauit scribere, remanens obstupefactus, & post pusillum mente, & corde verba Iob repetebat: Commissa mea pauesco, & ante te erubescō, dū veneris iudicare, noli me condemnare.

De consideratione crucifixi.

CONSIDERATIO XXXI.

De consideratione crucifixi.

Recogitabam, & memoriare uolebam (Domine tu scis) argumentum magnum habitationis tuæ in anima, si illi vilescunt temporalia bona, quæ æstimantur magis, hoc signū potissimum est diuinæ charitatis, & amoris: inde raptus Isaias dum contēplaretur bona, quæ acquirit anima; situ Domine inhabites in ea, exclamauit: Utinam dirumperes cœlos, & de-

scenderes, à facie tua montes defluerent, aquæ arderent igni, quasi diceret; sis tu Domine mecum, & cœli pereant, eorumque cessent influentia, & motus, quia hæc vita illi dono, quod tu es comparata nihil est; si destruantur montes, & valles, quæ frumento abundant, & desinant illi producere herbam seruituti hominum, dummodò sis tu Deus nobiscum, nihil obest; dummodò tu descendas, defluant montes; mihi sitienti, in ignem aquæ vertantur, dummodò habeam te in corde meo, quia bibens ex hac aqua, non sitia iterum, ò ignis diuini amoris, quàm fortis, & validus es, ò felix, & beatus, qui illo comburitur; & sic accendetur, vt à terrenis suspendatur, & erigatur ad cœlestia, ò Augustine protector, & Advocatus meus, tu accensus, & quasi vltus exclamabas; Igne tuo bono accendimur, & sursum ferimur, inardescimus, & imus: quò imus Augustine? sursùm; quò ferimur, & subleuamur? amore, amore; & nimirum quia fortiter agit ignis, & materiam in naturam suam conuertit; & sic trahit sursum; & Deus noster quid est? nisi ignis consumens, vnde accensa corda amore sui ad cœlestia.

stia trahit, & eleuat; sed quare misce hæc audeo tractare, qui frigidus maneo, & terrena concupisco? confusio faciei meę cooperiat me, quia dum tu Domine inspiras, & vocas, quasi surdus non audio, & non exaudio vocātem, & nē spiritus tuus intret in cor meū, aures obturo, & cor impleo temporalibus cogitationibus, & desiderijs ne desinas Domine vocare me, vt vocem tuam exaudiam, & amore tuo accendar, & vrar, quia si mecum eris, non timebo mala. Amen.

CONSIDERATIO XXXII.

A Vferes spiritum eorum; Emitte spiritum tuum; qui sunt Domine hi spiritus, quorum eijciendus est alter, vt alter ingrediatur, & viuificet, nisi spiritus, quorum eijciendus est alter, vt alter ingrediatur, & viuificet, nisi spiritus ille superbię, quem in primi parentis cor insufflauit diabolus, & ex ea, quasi ex vitiata propagine in omnes homines deriuatur: & Spiritus sanctus, qui Deus est, & requiescit super humilem corde: vnde tu præcep-

tor bone dulcis Iesu dixisti ; Beati pauperes spiritu , non habentes scilicet inflantem spiritum, non ex alio beati, nisi quia spiritu Dei replebuntur ; spiritus enim huius mundi , superbia namque contraria est spiritui diuino ; inde humiles , qui vanitatis spiritum eiecerunt, spiritu Dei aguntur : ò verè beata semper Virgo Maria, quæ humilitate tua dignum Spiritus sancti habitaculum fieri meruisti ; inde dicis Beatam me dicent omnes generationes ; infecta radix illa in primo parente vitiatate non inquinauit, quia tu es radix illa, ex qua exijt flos, qui dixit ; Ego flos campi, & lilium conuallium ; semper enim in manu Dei, ex qua erat gignendus Deus, semper humilis, semperque beata, prout decebat eam, quæ in sinu suo Dominum erat habitura : Ego autem miser, quare superbio pulvis , & cinis ? quomodo non eiecto superbiae spiritu, sanctum Spiritum recipere audeam ? hinc prostratus Domine ante te suppliciter exoro, vt auferas à me spiritum extollentiae, infige cordi meo, quia pulvis sum, repleatur caput meum cineris memoria, vt eiiciatur ex eo superbiae spiritus, & humilitate plenum aper-

aperto ore inhiat spiritum tuum, si vis Domine, potes, vetus plaga est ista in me dira, & crudelis superbiæ concupiscentia inflixit, non alia manus, quā tua dulcis Iesu sanare eam poterit memoria humilitatis tuæ, qua temetipsū humiliasti, ut superbiæ meæ vulnera sanares, huius exinanitionis memoriā accende, & abiectionis meæ memor superbiam abijciam, & spiritu humili replear, & te habere merear in corde meo. Sic fiat. Amen.

CONSIDERATIO XXXIII.

QUare turbaris Maria, dum ab Archangelo salutaris, & gratia plenaria diceris, Mater Dei annuntiaris? quid times in aduentu cælestis Spiritus, Angeli, Omnipotentis? ille feruus, tu domina, quia Mater Dei, & Domini; assistunt illi ante thronum, facientes verbum illius ad audiendam vocem sermonum eius; qui facit Angelos spiritus; tu autem Mater es, & Dominum suscipis: unde ergo turbatio? unde timor? Nisi ex humilitate tua, verè enim humilis, dum laudem suam audit præconia, turbatur, &

timet; tu in humilitate excellens, quia illum in sinu susceptura eras, qui de se ipso dicit, videte, quia mitis sum, & humilis corde, ad humilitatem cor meum tendit; unde audis; exinanivit semetipsum; tu verè humilis, quæ ad maximam exaltata dignitatem remanes humilis, & laudes tuas, quas cælestis spiritus intonat, tremens audis, & pauida; non enim magnum est esse humilem in abiectione, vera est virtus humilitas honorata; inde felix, & inde beata, quia humilis es, non quia in utero Verbum caro factum est, audeo dicere, quod sine humilitate neque Virginitas tua Deo placuisset: ò vera humilitas, quæ ex charitate nascebatur, quæ voluntatem inflammabat, non enim humiliaris excogitatione defectuū, quia tu tota pulcra es, & macula non est in te; sed voluntatis filia humilitas est ista, quæ igne charitatis ardebat; venter tuus est nubes illa, quam ignis innoluit, de cuius medio exibat electrū, quod est Christus Dominus, Deus ante sæcula, homo in tempore: aurum optimum caput eius, quod est diuinitas, argentū igne examinatum; quod est humanitas; si ergo Deus est

in

in vtero tuo, quod est ignis, & charitas; quid mirū, si charitate ferues, & humilitate excellis; sed ego miser peccatis inuolutus, & defectibus circumdatus, & adhuc superbio; quæ maior insania, & phrenesis excogitari potest? quid faciam, ad te festino sanandus, quæ verè humilis peccatorem non abhorres; intercede pro me in tempore isto, in quo recolitur memoria Incarnationis filij tui, qui semetipsum humiliavit, ut nos exaltaret: verè tempus opportunum ad miserationes, & misericordias. Amen.

CONSIDERATIO. XXXIV.

IN Deo sperari, non timebo, quid faciat mihi caro; quis enim absque particulari tuæ gratiæ auxilio resistet carni, quæ semper est nobiscum; colluctatio nostra est aduersus principes, & potestates, aduersus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitie in cælestibus; horum autem principum milites, quibus nos præcipuè impugnant, & bellum inducunt, passionibus sunt, & affectus carnis nostræ; inde dicitur: Obsecro vos ab-

156 *Considerat. spiritualium*

finire à carnalibus desiderijs, quæ mi-
 litant aduersus animam; quid est Do-
 mine, sentio aliam legem in membris
 meis repugnantem legi mentis meæ,
 & captiuantem, id est, captiuare conan-
 tem in seruitutem peccati, nisi quia
 princeps huius mundi tenebrarum ha-
 rum, hominem captiuare intendit, &
 sibi subditum facere, idque procurat
 per desideria carnis, per ipsius concu-
 piscentiam, & motus, illis vtens tan-
 quàm militibus ad hanc captiuitatem
 assequendam; O carnis vires, quis eas
 recenseat, tam fortis aduersarius, quàm
 vicinus, imò eadem hominis pars, &
 robustior, quia natu maior; nam non
 priùs, quod spirituale est, sed quod ani-
 male; à sensu ortum habet nostra cõ-
 gnitio, & si sensus decipiunt, quæ erit
 pugnae difficultas ad superandas sen-
 sum nostrorum deceptiones, ò vetus
 iuxta carnis concupiscentis aduersus
 spiritum, & spiritus aduersus carnem;
 veteranum ergo agmen militum con-
 cupiscentiæ carnis sunt; hinc dicitur,
 post concupiscentias tuas non eas, si
 enim præstes animæ tuæ concupiscen-
 tias eius, faciet te in gaudium inimicis
 tuis; concupiscentiæ ergo milites dia-
 boli

boli sunt, quæ sunt intrà nos non ad auxilium, sed ad ruinam, tu Domine si eris nobiscū, conteres in brachio tuo fortitudinem istā; fortis est caro, quando autem obtemperat spiritui, imbecillius, quia sibi repugnantia operatur: ò lucta, ò bellum, quod intrà nos est; in te oportet sperare, & effundere coram te corda nostra, quia tu adiutor noster es in æternū, & tunc dicemus: In Deo speravi, non timebimus, quid faciat nobis caro. Amen.

CONSIDERATIO XXXV.

A Deamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ, vt misericordiam consequamur in auxilio opportuno. Quis est iste thronus gratiæ, nisi tu Virgo Maria Dei Mater, quia ipse dominus Iesus exijt ab utero tuo tanquàm sponsus de thalamo suo; de filio tuo dicitur; Homines, & iumenta saluabis domine; ità & tu mater iustis pariter, & iniustis patrocinare. Admirantur Angeli, comparantes te aurore, Lunæ, & Soli, vt magnam tuam erga omnes nos misericordiam prædicarent; Luna namque lucet in nocte, aurora in-

in diluculo, Sol in die : nox autem, est culpa; diluculum pœnitentia; dies, gratia; qui ergo iacet in nocte culpæ, respiciat Lunam, deprecetur Mariam; qui ad diluculū pœnitentiæ surgit, respiciat Auroram, deprecetur Mariam; qui cōmoratur in die gratiæ, Mariam, quæ est Sol, humiliter amplexetur, nè tentetur, & cadat, fiducialitèr dicat anima mea (benignissime enim Paren-
 ti loquitur) Matri viventium Deiparæ Virgini, quæ Dei Mater effecta est, qui pro omnibus in cruce pependit, & sanguinem fudit copiosè; verè apud Deū misericordia, & copiosa redemptio; illic omnibus omnia facta est, sapientibus, & insipientibus copiosa charitate debitoricem se fecit, omnibus misericordiæ sinum aperit, vt de plenitudine eius accipiant, vniuersi; captiuus redemptionem; æger curationem; tristis consolationem; peccator veniam; iustus gratiam, Angelus læticiam, denique tota Trinitas gloriam; filij persona carnis humanæ substantiam, vt non sit, qui se abscondat à calore eius: ò verè gratiæ Thronus, & gloriæ Mater eius, qui thronum suum posuit, sicut Solem, gratias conferens creaturis in
 ple-

plenitudine absque retributione; ipse enim dixit; si esuriero, non dicam tibi: meus est enim orbis terræ, & plenitudo eius; sic tu Mater, quæ humanam filio communicas naturam, vberes, sicut Sol, gratias nobis debes, quis desperet; & si peccator sit, si tu es mater eius, qui peccatores venit vocare, si tu es Regina spirituum illorum, quibus gaudium in cœlo est super vno peccatore pœnitentiam agente; verè ego miser, & peccator vilis ad te festino, vt saner, impetra, melius dicam, impera, quia tu ad filium recurris, non vt ancilla, sed vt domina, non vt impetres, sed vt imperes, salutem infirmo, consolationem afflicto, indulgentiam peccatori. Amen.

CONSIDERATIO XXXVI.

Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam: Spiritus sanctus nempe, qui à Patre; Filioque procedit, cuius propria bonitas est, deducat me, doceat me omnia, quæcumque ad salutem sunt necessaria, humana enim cōsilia salutem expedire mihi, nullatenus possunt, & docens manum præbeat, quod

160. *Considerat: spirituum*

quod est auxiliantis, ut sciens, quæ necessaria sunt, fortiter exequar, & iter salutis arripiam; sed quid faciã domine, si sancti Spiritus accessus, & recessus secretissimi sunt, & periculosissimi ignorantur; redit namque dignanter, ut consolentur, unde dignè pro sua maiestate non suscipitur, si nec adesse sentitur; recedit, ut avidius requiratur; quoniam ergo modo requiritur, si abesse nescitur, unde mens, quæ ignorat abscessum, patet seductioni, & quæ reditum non obseruat, erit ingrata visitationi. Instrue me domine interno diuino affatu, quo voluntatem tuam cognoscam, hoc avidius peto, hoc supplex rogo; Dic animæ meæ, salus tuæ ego sum; Bonitatem, & disciplinam, & scientiam doce me, doce me facere voluntatem tuam indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie in terra domine desuper voce grandi, & forti in interiorem aurem cordis mei, ut à somno exciter, & ad exequenda mandata tua vigilare incipiam; benignius miserere domine Deus, in saluatione mea mirificabitur misericordia tua, & longanimitas cognosceris; si tuam personam

con-

consideres; te conuenit exaudire, quia Deus salutis es, in me petente nihil inuenies; quia maximus peccator sum, & quotidie pecco; unde si me exaudies, misericors eris, & miserator: veni domine, veni in spiritu vehementi, vt audiaris; & aperiantur portæ animæ meæ; si enim intellectus cognoscer aduentum tuū, accendetur voluntas, & feruore replebitur, & cor amore exarsuabit, & te amante Deo plenum ardentem amabit; tunc sequetur te præcedentem, comitantem, & sequentem in vijs, & semitis mandatorum tuorum. Amen.

CONSIDERATIO XXXVII.

Pluuiam voluntariam segregabis Deus hæreditati tuæ. Quæ est ista pluuia domine Deus meus? quam hæreditati tuæ, hoc est animabus illis, quibus hæreditas æterna promissa est, vberius infundis, & copiosius stillas; pluuia grata est, & suauis, non aquarum, sed liberalitatum, vel voluntatum; vt enim anima, quæ mater tua mystica est, te concipiat, & affectuum, & desideriorum flammantiū pluuia madefacis

cis eas ; inde in ea formatur Christus, & accensa corde in eo, quasi molli cera liquefacta imprimitur ad eius iustificationem ; ô felix anima, quæ ad huiusmodi pluuiam recipiendam præparatur, ut te desideret, ad te suspiret, & torrente deliciarum tuarum repleatur, amore tuo redundet, & affectuosis desiderijs, quasi aquis irrigata afferat fructus, ut tu Domine nasceris in ea : timentibus enim te, filiali timore, & charitatis superpleno nasceris tu Sol iustitiæ, iustificans eos, qui te credendo, obediendoque admittunt. Hoc est tempus opportunum, quia his diebus nasceris in utero Virginis, quasi pluvia in vellus, & qui ex mente fecunda Patris nascebaris æternus Deus de Deo, in tempore natus es homo de Virgine; utramque natiuitatem tibi Iesu Christe commemoro, ut qui libenter æternus Deus in tempore nasci dignatus es, ut perditum hominem ad cœlestia regna reuocares, & salutem præberes, non dedigneris concipi, & nasci in mente; & corde peccatoris; parce domine, si audeo nimis; veni domine, veni; ecce cor meum, & anima mea suspirant, & expectant te; tu deside-

fide.

desideria excitas, tu cor inflammas, tu ad me veni, ut flagrantia desideria à te excitata, te, quasi rore, repleantur. Sic fiat.

CONSIDERATIO XXXVIII.

Desiderium peccatorum peribit: illi namque peccatores, qui dicebant; venite mittamus lignum in patrem eius, & eradamus eum de terra viventium, & nomen eius non memoretur amplius, & dentibus fremebant occidendi desiderio; unde gladio lingue occidunt, quando erumpunt in voces, Crucifige, crucifige, tabescunt invidiae liuore, & undique torquentur; donec volente te, Domine, malitiam perfecerunt, & te cruci affixerunt; sed nunquid nomen tuum deletum est? nequaquam, quia exaltauit te Deus, & dedit tibi nomen, quod est super omne nomen; hoc nomen omne, quod in celo, quod in inferno est, tremens genuflexu, summisso vertice confitetur; in memoria aeterna eris, & perpetuo homines, & Angeli psallent, & diem festum agent tibi; hilaris fidelium coetus in hac nocte canit tibi, & in recorda-

164 *Considerat. spiritualium.*

natione natiuitatis tuæ lætitia perfusa
 dicitur, & gaudio repletur, nomen tuū
 exaltat, & in eo exultat in tympano,
 & choro, in chordis, & organo laudat
 te, & prostrati corde, & corpore glori-
 ficiunt te; vnde gaudent? vnde gau-
 dent? vnde exultant? vnde glorificāt?
 nisi quia tu pro nobis opprobrium fa-
 ctus es hominum, & abiectio plebis:
 tibi dixit cor meū exquisiuit te facies
 mea; o felix anima, quia sic te querit,
 vt inueniat; hac nocte apparuisti Do-
 mine, quod exoptabat Dauid; osten-
 de nobis domine misericordiam tuam,
 & salutare tuum da nobis; apparuisti
 Dei misericordia, qui sēper eras, quia
 apud Dominum misericordia; appa-
 ruisti amor, qui eras semper cum Pa-
 tre, & Spiritu sancto, quia Deus cha-
 ritas est, appares, vt inueniaris; inde
 Angeli aduentum tuum in carne pa-
 storibus annunciant, & te exquirunt:
 erant autem illi vigilantes; vnde facile
 ad primas Angelorum voces surgunt,
 & Saluatorem inquirunt, ego autem
 oppressus somno, post multiplices mi-
 sericordiæ tuæ voces adhuc dormio,
 & te non inquirō; exalta Domine vo-
 cem, & mihi te non inquenti appare
 cle-

clementer; tu qui præsepe non horruisti, nè horreas cordis mei habitaculū; veni domine, vt dicam, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum.

CONSIDERATIO XXXIX.

ET tu domine Iesu Christe Rex gloriæ gloriosus ab instanti conceptionis, semperque beatus; adhuc tamen dicis, & primam vocem similiter omnibus emissi plorans, & nimirum, quoniam ab infantia creuit tecum miseratio, & de utero matris tuæ egressa est tecum; ò misericordiæ pelagus inexhaustum, ò pietatis abyssus impetrabilis; præmaturè Domine tecum fuit rationis vſus, sed misericordiam non præuenit, nec pietate præcucurrit; statim enim cum nasceris, & corpus vides, illud Patri obrulisti pro mundi redemptione ingrediens mundum dixisti; sacrificium, & oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi; quis intelliget misericordias tuas, verè Dei benignitas, verè amor; nonnè tu es ille, de quo dicitur, speciosus formæ præ filiis hominum? & tamen de pulchritudine nil loqueris, & solùm Patri pro
 apti-

166 *Considerat. spiritualium*

aptitudine corporis ad patiendum pro homine gratias agis; videbas tunc, caput spinis confixum, manus, & pedes clavis confixum, latus lancea vulneratum, totūque corpus Virginis percussum, & lacerum, & aptum dicis, quia eo me redimis; ergo si fuisset impossibile, ineptum æstimares, vagitu tuo laboriosæ vitæ testaris exordia; venisti enim, ut peccatores saluos faceres, & nihil, quod ad hominum salutem non confert, æstimas, & quasi parui facis, ab ipsis infantie primordiis, quasi crucis affixionem præueniens, luges, & lacrymas pro peccatis nostris offers Patri ad impetrandā indulgentiam; ò felix anima, quæ lacrymas istas colligit, & in corde habet repositas, ut eas die, nocteque meditetur, felix, qui lugeat super peccatis proprijs, quando tu Domine lacrymatus es pro alienis: heu me miserum, qui sitio, & ad aquas non accedo, occasionibus huius mundi, quasi laqueis teneor, & exardescit contra me sitis; veni Domine, veni, solue vincula, quia tuus sum, saluum me fac, aqua tuæ gratiæ satia me.

CON-

CONSIDERATIO XL.

Rubus, qui ardet, & non comburi-
tur, Mariam, quæ mater fecun-
da est, & intacta Virgo, figuraliter ex-
primit; dùm in Rubo Domine descen-
dis, sic dicis; Descendi, ut liberem po-
pulum meum de manibus Ægyptiorũ;
quando autem venis in uterum Virgi-
nis, dicitur: Inclinauit cœlos, & descē-
dit; versasti namque cœlos, & inuerti-
sti, ut dùm te humilias, & de cœlo de-
scendis, ut carnem assumes in utero
Virginis, quicquid boni erat in cœlo,
deflueret, & daretur nobis, neque mi-
rum, quia dùm tradis te ipsum; nonne
tecum omnia nobis donas? liberas au-
tem hominem nō de manibus Ægyp-
tiorum, sed de potestate tenebrarum,
non populum Hebræorum, sed huma-
num genus vniuersum; tunc adimple-
tur; In cōueniēdo populos in vnum,
& Reges, ut seruiant Domino; Maria
autem reclinat te in præsepio, quasi
iterum inclinans te humiliaueras Do-
mine temetipsum de cœlo ad ima de-
scendens, & carnem nostram induis,
nascens homo, illa autem in præsepio
po-

168 Considerat. spiritualium

ponit te in medio duorum animalium, .vt qui ascendere non pōteras vlteriùs Deus, & Dominus, inferius non posses descendere factus homo; humilias te dulcis Iesu, dūm nasceris, iterū humiliat te humilitatis mater, vt altius eleuetur homo, humilis filius matrem docet humilitatem, vt humilitatem doceamur; discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, exclamat filius; respexit Deus humilitatem meam, canit mater: & adhuc superbumus homines: descendisti Domine, & humiliasti te, amoris pondere tractus, vt dūm ascendis, hominem eleuares, & adhuc frigidus homo remanet, & in terra conglutinator: pręsepe recepit te, quia humilitatis locus est, quomodo recipiet te cor meum superbia plenum, redde Domine cor meum humile, introduce in eo lumen tuum, videam numerum, & pondus peccatorum meorum, sicque humilior, & tibi disponam locum. Amen.

CON-

CONSIDERATIO XLI.

Recogitabā, Domine, tuarū abyf-
 ſum miſericordiarum erga ho-
 mines, & recordabar verborum Da-
 uid: Qui replet in bonis deſideriū tuū,
 Non enim adimples, ſi quæ ſint deſide-
 ria mala, ſed tantū in bonis; maxi-
 mum bonum ſalus, & vita eſt, & tu
 Domine, ad quid veniſti, niſi vt vitam
 habeant, & abundantius habeant, &
 vt viuant in æternum, corpus in eſcā,
 & ſanguinem tuum das in potum; qui
 enim manducat hunc panem, viuet in
 æternum: morte tua vitam, quā ami-
 ſeramur, redemiſti, maximum bonū,
 & deſiderabile honor eſt, & tu docui-
 ſti ea, quæ ad ſupremum honorem
 aſſequendum nos conducunt, dum di-
 cis, ſi quis mihi miniſtrauerit, honori-
 ficabit eum Pater meus; qui eſt in cœ-
 lis, quo honore, niſi, vt ſit tecum, qui
 es filius Dei; æqualis ei, à quo miſſus
 es, neque vltà datur, quod maius ſit;
 qui enim tecum eſt, cum Patre eſt,
 quia tu, & Pater eſtis vnum; ſi tu er-
 go adimples noſtra deſideria, vt bonis
 affluamus, quid eſt, quod adhuc eſuri-
 H mus,

170 *Considerat. spiritualium*

mus, & sitimus, nisi quia temporali-
bus inuoluimur desiderijs, & huius-
modi affectamus bona, quæ talia non
sunt; vita namque ab anima procedit,
non à corpore, & quæ corpori con-
gruunt, animæ repugnant; quomodo
ergo viuet homo, si tantum corpora-
les sequitur delicias, quæ ad mortem
ducunt: desumus ergo gratiæ tuæ, quæ
vocat nos, & nos ipsi impedimento su-
mus, quo minùs nostra repleantur de-
sideria; sed recordare Domine, quia
caro sumus, quæ spiritum conculcat,
& opprimit: hoc est, conculcauit me
homo, voluntas illa inferior, sed in
nobis fortior; tota die impugnans cõ-
culcat nos; vnde Domine clamamus
vehementer; Miserere nobis Domine,
miserere nobis,

CONSIDERATIO XLII.

O Felix anima, quæ præ amoris
magnitudine, omni exuta ti-
more, confidenter ait: Osculetur me
osculo oris sui, & ne de audacia redar-
guatur, sic subnectit; accepi, fateor,
meritis potiora, sed prorsus inferiora
votis; desiderio feror, non ratione: ne
quæ.

quæso causæmini præsumptionem, vbi affectus vrget: pudor sanè reclamationat, sed superat amor; nec ignoro, quod honor Regis iudicium diligit; sed præceps amor, nec iudicium præstolatur, nec consilio temperatur, nec pudore frænatur, nec rationi subijcitur; rogo, supplico, flagito, osculetur me osculo oris sui; quia tu Domine dulcis Iesu: qui libēs de te loquentibus appropriare soles, & discipulis euntibus in Emmaus de te inter se conferentibus iucundus, & fæcundus factus es comes; vnde dicitur: Antequam clament, ego exaudiam, adhuc loquentibus illis dicam; ecce adsum; etiam solis cogitationibus aduocarīs; vnde qui inuentus est homo secundum cor tuum, dixit: Desiderium pauperum exaudivit Dominus, præparationem cordis eorum audiuit auris tua; dum te das præsentem, quantum tibi in sponsa complaceas, statim asseuerans dicis: meliora sunt vbera tua vino, fragrantia vnguentis optimis; ingentiū enim donorum copia, quæ ex tua exoriūtur præsentia, exornas eam, spirituum charismatum vnctione adimplet illam; & ex his, quæ ex te veniunt vir-

172 *Considerat. spiritualium*
tutes, eam laudas, vnde illa, ne sibi vn-
guentorum suaueolentiam arrogaret,
in te referens, illicò subdit; vnguentū
effusum nomen tuum; in caput tuū,
quod es tu Domine, vnctionis oleum,
quod acceperat, reducens; ò beata ani-
ma, quæ sic de te recogitat, sic de te
loquitur, tantūm te desiderat, & amat,
vt beata præsentia tua frui mereatur;
ò anima mea arida, quæ temporalia
cupit, ad temporalia inhiat: pro tem-
poralibus laborat, semper frigida affe-
ctu, & amore carens, neque hæc spi-
ritualia intelligit, nec pro illis suspirat,
& nihilominus verè amans Dominus
meus Iesus Christus, imò verè amor
mihi miserrimo peccatori hæc inspi-
ras, eaque cogitare sinis, ad ea me su-
bleuas, neque frigidum reijcis, & ex-
terres, flexis genibus tibi gratias ago,
supplex exoro te, vt immutes me, &
cor meum ad amandum, & concupi-
scendum te, erigas. Sic fiat. Amen.

CONSIDERATIO. XLIII.

Dilatatum est os meum super ini-
micos meos, quia lætata sum in
salutari tuo; speravi, inquit, in salu-
tari

rari tuo; inde mihi omnia prouenerūt bona, victoriam reportare de inimicis meis facile mihi fuit, hac spe munitus, & confirmatus; hoc autem salutare quid est, nisi Dominus Iesus, satis expectatum ab exordio mundi; unde dicitur, salutare tuum Domine expectabo; lætitiā appellat Dauid: Redde mihi lætitiā salutaris tui; viderūt omnes fines terræ salutare Dei; Et quid mirum, si legitur; Vocabis nobis nomen eius Iesum; ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorū: salutare ergo Christus est ipse Iesus, quem Simeon, sicut in Euangelio legitur, senex amplectens puerum, agnoscens magnum: Nunc dimittis, inquit, seruum tuū Domine secundum verbum tuū in pace, quia viderunt oculi mei salutare tuū; Iesus nostro eloquio salutare dicitur; ab hac enim radice omnium bonorū pullulant fructus, & mala fugantur: quàm pulchri ergo super montes pedes euangelizantium bona, vel potius Iesum; nec mireris, multa enim bona Iesus est; vita bonū est, Iesus est vita; resurrectio bonum est, Iesus est resurrectio: lux mundi bonum est, Iesus lux vera est: veritas de-

nique, via, sapientia, potentia, bonorū
 omniū thesaurus Iesus est; pulchri pe-
 des annūtiantis pacem, annuntiantis
 salutem: annuntiantis Iesum, quod
 est pax, & salus, & interna pax, ipse
 nascente tuba canit Angelica: ipse sa-
 luū faciet populū suū à peccatis eorū,
 loquitur in circumcissione Angelus: ò
 sacrum nomen, ò piū, ò glorificandū:
 verè thesaurus omniū desiderabilium,
 requiescat in corde meo, & à medita-
 tione mea nunquā discēdat: verè co-
 gnosco Domine, quod sim obliuiosus,
 salus mea, tibi dedit nomē, & adhuc
 salutis, & Salluatoris immemor uiuo;
 non sic Domine, non sic: sed pone te,
 vt signaculum super cor meū, impi-
 matur dulci sono nomen tuum vi-
 sceribus meis, nomen tuū oleum effu-
 sum sit in præcordijs meis, redoleant
 cor meum, viscera, & præcordia mea
 fragranti odore nominis tui; nomini
 tuo psallam semper, quoniam suauis
 est; Iesus semper sit in corde, & in ore
 meo; repetam semper, Iesus meus Sal-
 uator, & salutare meum.

*Deo gratias, & B. Mariae semper Vir-
 gini, & Angelo meo Custodi.*

LI.

LIBER TERTIVS.

Consideratio Prima.

Antate Domino canticū nouū, quia mirabilia fecit; non vetus canticū, tanquā de beneficio consueto, atque communi; sed tanquā de singulari, atque præcipuo nouū, & non aliās auditum canite, nouū, atque mirabile est, vt dies numerentur ei, qui est ante sæcula æternus, temporū conditor temporī subiicitur, fundit sanguinem Deus, quis non obstupescet? pro salute hominis funditur, quis non laudet? & grates referat? Deus exercitū Iesus dicitur, quod est Saluator,

H 4

ò inef-

176. *Considerat. spiritualium*

ò ineffabile nomen, quis te laudet? educ
Domine de custodia animam meam
ad confitendū nomini tuo; solue me
de ergastulo carnis huius, deduc me
ad gloriam tuā, vt laudē te, & nomini
tuo psalmū dicam: verē desideras pati
pro me, charitas tua vrget te, & cir-
cumcisionis legem adimplēs, vt san-
guinem fundas; quid tibi Domine
cum legibus peccatorū? verē sanctus,
quia Saluator nunquā deferis officiū
Saluatoris, quā mibi det sanguinem
hunc in corde meo semper seruare, vt
non peccem tibi: video in sanguine
isto tuæ passionis insignia, video ardē-
tissimę fructus charitatis, statim na-
tus nostris compateris gremiis; & vo-
luntate præuenis passionem, verē sa-
ctus est principatus super humerū tuū
infans enim pro eis obnoxius esse vis,
& pœnas luere; sed, ò me miserū, si tu
innocens mundum intras statim, non
tua, sed aliena plangis peccata; quare
ergo post tot annos propria non de-
ploro? quare pœnitentiam differo? præ-
properus nimis es ad salutem meam,
ac nimirū, quia seruidus, quia amans,
ferus ego, ac lentus, quia frigidus, quia
non amo; excita Domine in me amo-
rem,

rem, quia si te amem, timeam, ne te offendam; præceptum tuum sit ante oculos meos, quod est vnum in radice amoris, & dilectionis, tunc videam, quia lucidum, quia illuminans oculos. Sic fiat. Amen.

CONSIDERATIO II.

Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret; beneficium longè maximum, quo Christus Dominus non solum sua, sed etiam se ipsum tradidit, ut nos redimeret, & mundaret sibi populum acceptabile: tu Domine fecisti, vel potius factus es, ut amareris, te dedisti in meritum, te servas in præmium, te apposuisti in refectione animarum sanctarum, te in redemptione distrahis captivatum; o amor, o bonitas, neque segnis, & inuitus, sed promptus, & velox, ut tuæ te traderes sponsæ, festinasti; verè nomen tuum accelera, festina, ecce iste venit, (dicitur de te.) saliens in montibus, transiliens colles; transilisti enim Gabrielem, & peruenisti ad Virginem, eodem Arcangelo testante; Ave gratia plena, Dominus tecum; Quid! quem

modo reliquisti in cælo, nunc in vtero reperis; quonam modo? volauit, & præuolauit super pennas vëtorum; victus es ò Archangele, transiijt te, qui præmisit te; ò vis, & imperus amoris, ad quid domine venis? quòd curris? quòd volas? vt meam assumas naturã venis, vt pro me patiaris, aduenis, & & festinas, quis hoc facit? Amor, amor dignitatis nescius, dignatione diues, affectu potens, suasu efficax: Verbum caro diceris, & es, vt nobis perfectè adhæreas, & verè inter Deum, & hominem cognatio cõrraheretur, ò dulcis Deus, & dominus, quare hoc? nisi vt causam hominum acturus, nō alienam, sed propriam rem agere videreris, meam induis formam, vt suscipias causam, quid vltrà facturus es domine pro me, quod non feceris, & tamen sic viuo, quasi non fecisses, verè confusio cooperuit me, qui dum hæc cogito, adhuc peccando remaneo frigidus, & ad te non accedo, vt calefiam: ignem venisti domine mittere in terrã, & quid voluisti, nisi vt accendatur, insufflata spiritu tuo, sed vehementer, vt ardeat, in corde meo sedeant spiritus tuus, quod est ignis, vt inflammetur. Amen.

CON-

CONSIDERATIO III.

BEnigne fac domine in bona voluntate tua, ut ædificetur muri Hierusalem: quid enim habes in voluntate tua, nisi vitam, & vita in voluntate eius, vitam enim desideras peccatori, hæc voluntas dat nobis velle, & perficere, & nimirum quia tu es Deus salutis meæ: te volente ædificabuntur muri Hierusalem, tua enim voluntate beatos facis, quos vis, & cælestis patriæ ciues reddit, si tu eligis me, & assumis, inhabitabo in atrijs tuis: nō enim enim acceptas sacrificia, quibus de iustitia debeat merces æternæ vitæ, de quibus dicitur, in reliquo reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi dominus in illa die iustus iudex, nisi ædificata prius civitate animæ per gratiam tuam, benefica ergo domine in bona voluntate tua Syon: & quod erit domine futuræ gloriæ pignus, nisi filij tui, & Salvatoris mei Iesu Christi corpus, & sanguis, reuela domine te ipsum, detege te, velamenta ista, sacra nempe accidentia, quæ te contingunt tolle, & ero beatus, quia beati

oculi, qui te videbunt, ò magnus amoris effectus, fac domine; vt dicam; tenui eum, nec dimittā; perseveret anima mea in diuino amore, intuitus mē-
tis meæ à te alio non diuertatur, nec amplius cor meum diuersarum cogitationum varium se exhibeat, sed ad te inuariabiliter dirigatur; instans, & perseverans sit oratio mea ad te, dicam, semper; respice in me, & miserere mei, quia vnicus, & pauper sum ego, non per diuersa distractus, sed te solū Deū quærens adiutorem; quis autem faciet hæc? nisi tu, qui te ipso satiasti animā meam, & pinguedine saporis tui viscera eius replesti; ò satietas, ò plenitudo gratiarum; non me perfudisti confusione, sed dulcedine; mel, & lac sub lingua mea, sed & dulcedo mellis in visceribus meis; verè fauus distillans labia tua, non quasi gurges transit, sed perfundit suauiter, vt anima mea quæ-
rebat, quasi rore perfundatur, & fructus faciat; per te ò spiritalis esca spiritaliter viuimus, & spiritu ambulamus vt factis carnis mortificatis viuamus, & tibi, non mundo viuamus; vilescāt mihi domine omnia, quod non es tu; bonum enim non datur sine te, & te-
cum

cum non timeo mala, quia tu es adiutor fortis.

CONSIDERATIO IV.

QUæ habitas in hortis, amici auscultant, fac me audire vocē tuam : inuitantis vox. Ecclesiæ triumphantis est, quæ pœnitentis vocem audire exoptat; gaudium enim est in cœlo super vno peccatore pœnitentiam agente : sed quare, ò semper Beati Spiritus, qui Angelorum dulcisonas voces auditis, qui Cherubim, & Seraphim choros laudantium Deū, & dicentium, Sāctus, Sanctus, Sāctus dominus Deus Sabbaot, aure percipitis, adhuc nos miseros audite cupitis? Magna vestra charitas est, vt nimirū pro nobis intercedatis, quando nostras petitiones, & orationes expectatis: si vos, ò Apostoli, ò Martyres, in corpore cōstituti, quando pro vobis ipsis debebatis esse solliciti, pro nobis orabatis, quanto magis post palmas, victorias, et triumphos; sed ò hominum cœcitas, & mea præcipuè, quomodo orationis obliuiscor, & quàm rarò ad arma tam fortia recurro; quare hoc domine? nisi quia

quia si aliquando oro, fructum non video, nec aduerto, quod tunc tibi dulcis est vox orantis, quando facies, quæ est conscientia, est decorâ, munda scilicet, & à sanguinibus peccatorum lora; hoc tu domine nos doces; dum dicis, & faciem tuâ laua; tunc enim ad te possumus fiduciam habere; quia, quicquid petierimus, obtinebimus, si cor nostrum non reprehenderit nos; sed audi domine Deus meus, vocē fletus mei, vocem peccatoris tuâ gratiâ, & misericordiâ intenso desiderio expectantis; ad te sunt oculi mei, ne peream; non subsistâ, nisi tu adiuues me; inclina aurem tuâ, & exaudi me, quoniâ inops, & pauper sum ego: Intercedite sancti Dei pro me, ut vestra charitas fulgeat in impetrâda salute peccatoris; mutetur vestris intercessionibus hæc ferrea voluntas mea, & ad bonû dirigatur; nisi enim Stephanus pro Saulo rogasset, non habuisset eum in cœlis cōsortem, quem in terris habuerat persecutorem; magna est vestrę vis intercessionis, hanc indigens cupio nimis; hoc impetrate mihi, ut feruenter, & sæpe orem, & repetam domino sēper; Peccaui, impiè gessi, iniquitatem feci

feci, sed miserere mei, & nè facias consumptionem.

CONSIDERATIO V.

QVoniã si voluisses sacrificium, dedissem utique; Sacrificium Deo spiritus contritulus, cor contritũ, & humiliatum Deus non despicias: Quid est hoc domine, quod dũ non vis sacrificiũ, sacrificium non spernis, & exoptas? nisi quia externa opera, aut sacrificia exposcis, in quantum signa sunt internæ deuotionis, & cordis, animique oblationes, ut discamus, quæ à nobis exposcis, nobis prodesse, non tibi: inde dicitur? Dixi domino Deus meus es tu, quoniam bonorum nostrorũ non egēs; inde cor à nobis requiris, quo te diligamus, & clamas; Fili præbe mihi cor tuum; ab Abraham filiũ petis in holocaustũ, sed non effectum postulas, sed affectum, ideoque dum præstò esset, clamas, ne extendas manũ super puerũ, voluntatẽ enim videras, & obedientiam, quã volebas; mihi domine vtilia petis, proficua exoptas, neque nostra egēs iustitia, neque totum, quo rectè coleris, tibi

bi prodest, sed mihi, neque enim fontem se quisquā dixerit profuisse, si biberit, aut luci, si viderit: ò bonitas, ò misericordia; non pensas censum, sed affectū non quantū, sed ex quanto; Deus omnipotens, & dominus omnium, voluntatem hominis æstimas, & cor postulas; voluntatē coronare soles, & propter mentē præmia præstas: Quæ est ergo dementia mea, quæ maior insania, denego tibi, quod tuū est, & petis à me, ut salues me; inimicus valde est mihi cor meū, dum in manu mea est, cor meū fons concupiscentiæ meæ; unde dicitur; malū non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatū, si autem in manu tua erit, illud accipies in holocaustum, & erit mundū; accipe domine illud, ut in volūtate tua deducas me; & teneat me dextera tua, & dicā; nunc cepi, hæc mutatio dexterę excelsi. Sic fiat, sic fiat.

CONSIDERATIO. VI.

Iustus dominus in omnibus vijs suis: Tu iustus, ego peccator, iuste ergo patior, & affligor; iustus dominus, & iustitiam dilexit, æquitatem vidit

dit vultus eius; oculi tui ad iustitiam,
& rectum diriguntur; si ergo tribu-
lor; satis iuste facis, ut tuæ iustitiæ do-
mine perfecte satisfaceret mors filij tui
domini mei Iesu Christi, de quo dici-
tur; qui peccatum non fecit, nec do-
lus inuentus est in ore eius, grata tibi
fuit, & accepta, ita diligis iustitiam,
ut ei preponas vni geniti tui vitam, po-
teras omne debitum homini dimitte-
re, alijsque modis eius reparare salu-
tem; sed haud iustitiæ tuæ satis fiebat
plenè, nisi filij tui morte intercedente,
mortem ergo admittis filij ad offèn-
sionem iustitiæ tuæ, dum ergo voluntati
meæ contraria quotidie experior, qua-
re non dico; Deus est, qui facit, qui est
iudex iustus; quare non sustineo, sed
irascor nimis; recordare domine, quod
sicut lutū feceris me; quæ erit ergo for-
titudo mea? tu scis domine, quàm for-
tis est irascibilis motus, & concupisci-
bilis, quàm violentus, vides antiquam
luctā carnis, & spiritus, vides in adiu-
toriū illius spiritum nequitiae, & tene-
brarum, mundique laqueos, vnde spi-
ritus debilitatur, & succumbit; in te
solo spes mea est, quia tu adiutor for-
tis, patiens, & qui nō irasceris per sin-

gu-

gulos dies; circumdet lex amoris medullas, & viscera animæ meæ, ignitum eloquium tuū animam meam inflammet, ut amicos diligam in te, & inimicos propter te; obmutescam, & non aperiam os meū, cum consistunt quotidie peccatores aduersum me, considerem illos ministros iustitiæ tuæ, ante me sint peccata mea, pro quibus patior iustè defleam domine peccata mea, quæ tribulationes infligunt, qui autè faciet valida hæc, cum sit infirmus nisi tu; gigas fortis alleues, nisi tu medicus sanes; non ego hæc faciam, sed gratia tua mecum sic rogo; & supplex oro. Amen.

CONSIDERATIO VII.

Pone domine custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labijs meis; vides domine lubricitatē linguæ meæ, & quas mihi præbēt maligni homines occasiones, ut detrahā illis; chamo ergo, aut fræno aliquo coerce illam, pone claustrum ori meo, ne in verba mala profiliam; quis dabit ori meo custodiam, & super labia mea signaculū certum, ut non cadam ab ipsis, & lin-
gua

gua mea ne perdat me; Pone os tuum
circūstantiæ labijs meis, ostium firmis-
simū, quale solet arcibus, quæ præsidio
sunt Urbibus, imponi, non enim mi-
nor custodia requiritur; ne lingua
mea labatur, & corruat anima mea,
ori meo ostia fac, & seras; tu enim
potes domine; quia ego infirmus sū,
& minus valens: gratia tua, tuumque
auxiliū summoperè necessarium est, vt
linguam quis hominum domet; inde
illud imploro vehementer, quis enim
poterit in loquendo cohibere spiritum
suū inflantem illū spiritum superbiæ,
& tumoris, qui cor accēdit; vnde os a-
peritur, ne in meditatione ignis exar-
descat; intelligo domine, quia nullus
hominū linguā domare potest, vnde
ad te confugio, vt domes meā, cum
consistunt aduersū me peccatores; po-
ne tu custodiam ori meo, excitatā irā
in corde meo frange virtute tua, accē-
sum igne iracundiæ cor extingue tuæ
charitatis, et amoris igne, validior ignis
es, & illuminans, dum cor meum ira-
scitur, excæcatur, & non videt, veniat
ignis tuus, quod es tu, qui es dominus
pacis, & illuminās oculos, vt extingua-
tur ira, & videam, ignis vertatur in
ignem

188 *Considerat. spiritualium*
igné, ira in charitatē, & tunc soluatur
vinculum linguæ meæ, & loquatur re-
cta: tunc meditabitur, modulabitur
lingua mea iustitiā tuam, tota die lau-
dem tuam. Amen.

CONSIDERATIO VIII.

Posuerunt super caput eius causā
ipsius scriptam: Iesus Nazarenus
Rex Iudæorum, ò sacramentum ad-
mirabile, ò profundū mysteriū, tu ò Pi-
late dicebas, & rectē: Nullam inuenio
causam in homine isto, quomodo er-
go inuenis eam, & scriptā ponis, vt to-
ti mundo pateret, nullum inuenis ex
ijs, in quibus eum accusabant, quia
peccatū non fecit, nec dolus inuentus
est in ore eius, sed benè adest causa,
quā tu non intelligēs, dicis; Iesus enim
est, quod est Saluator, venit vt saluetur
mundus per ipsū; venit, nō vt pugnet
vicius, sed vt triumphet occisus, mori-
tur, vt homines reconciliaret Deo, &
hominibus aperiret cælum, hominum
maculas cruore suo lauaret, mortem
occideret occisus, vitam repararet, &
Dei iram extingueret; ò gloriosa mors
cunctis celebranda sæculis, si eius cau-
sam

sam discamus, & quamobrem passus fuerit vnigenitus Dei filius, consideremus, mirabitur bonitatem, humanitatemque eius, & gloriabimur, quemmodum Paulus, in cruce; exclamet anima mea, & toto corde dicat; Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce domini nostri Iesu Christi, neque attendas pœnam, in qua est opprobrium, sed causam, in quo est salus, vita, & resurrectio nostra, per quem saluati, & & liberati sumus: tu solus Dominus meus Iesus à peccato liber inter filios Adam pro omnibus filiis illius libens moreris, vt à peccatis eruas eos, pro omnibus exoluis pœnas, & liberos reddis captiuos, erutosque è mortis faucibus, Paradiso restituis, & regno cœlesti; passus es domine pro gloria Patris, eiusque obedientia; sic enim dicitur, factus obediens vsque ad mortem, humiliasti te ipsum, vt meam eleuares naturam; ò misericordia, ò amor, ò gloria, quis hæc recogitans, se continere poterit, ne exclamet; sit gloria domini in sæculū; quis non erubescet, cū sic amante Deū offendit ingratus; crucifixū pro me iterū affigo cruci; vocantem me extensis in cruce brachijs
pecc

190 *Considerat. spiritualium*
peccatorum meorum acutis clauis forti-
us figo, ne amplexetur me; sed tu Do-
mine, qui Patrem pro crucifixoribus
exorasti: non attendens, quod ab ipsis
sed quia pro ipsis moriebaris, ora pro
me, audacter dixi; Misere mei, ne
derelinquas me.

CONSIDERATIO IX.

Avdiam, quid loquatur in me do-
minus, quoniam loquetur pa-
cem in eos, qui conuertuntur ad cor:
in eos, qui non reuertuntur ad stulti-
tiam, quæ est ista pax domine, quam pro-
mittis verè se conuertentibus ad te, &
ita conuertuntur, vt amplius ad pec-
cata non redeant, pax illa gloria tua
est, status omnium bonorum aggrega-
tione perfectus; ibi enim quies est, quæ
sine te non datur, quid enim deficere
potest, vbi tu es, & quod potest esse
bonum sine te; ego autem verè stultus,
& insipiens præcordia mea, quasi fa-
tui, rota curri, axis versatilis cogita-
tus meus, semitæ gressuum meorum
inuolutæ sunt, & in circuitu impius
ambulo, quam brevis est pœnitentia
mea, & iterum ad peccata recurro, nō
mi-

milito fortiter, & carnis illecebris, & temporalium bonorum desiderijs constringor, & grauior, ijsque vestitus citius deijciar, & terræ addictus, & cōglutinatus teneor, ne resurgam; quæ erit igitur spes mea ad gloriam, si datur ijs, qui spiritu facta carnis mortificant, & ad terram prostrata carne spiritu victores viuunt, quomodo reddetur mihi pax, quies, & gloria si bonum certamen non certo, & viriliter nō pugno; nihilominus tu es spes mea, misericordia tua domine circumdabit me, pœniteat me domine peccatorum meorū, plangam ex toto corde eorum pondus, sentiam, & videam deformitatem, sic lugeam, vt ad ea non reuertar, & tandem perueniam ad te, quod es omne gaudium, & bonum. Amen.

CONSIDERATIO. X.

COr meum, & caro mea exultauerunt in Deum viuū; in quem enim cor humanum, quod est principium vitæ naturalis, nisi in Deum viuū, qui est ipsa vita, & totius vitæ fons, exultaret? non in hoc mundo eiusque bonis cito cū omni suo amore
mo.

morituris, sed in Deum viuum; illud enim verum; & solum gaudium est, quod non de creatura, sed de creatore concipitur; quod cum possederis, nemo tollet à te; de quocumque enim alio bono gaudeas, transitorium est, amissionem times; si autè de Deo gaudeas, quid times? Deum nemo tibi auferet, si tu eum non amiseris; dies, qui diuinis impenduntur gaudis, dicas lätos, dicas cum Propheta; per singulos dies benedicam te; ego autem miser quare in temporalia, vel exulto, vel exultare contendo, fugientem umbram sequor, & in vanum laboro? nisi quia caro sum, eiusque premor pondere, ne subleuer ad caelestia, & in Deum exultem, quem non video; auxilium est à te, ut ascensiones disponantur in corde meo in valle lachrymarum, in qua viuimus; tu dabis benedictionem, ut eam de virtute in virtutem, & videam te Deum deorum, & dominum dominorum in finem: quis alius præter te domine eleuet animam meam, quæ est quasi plumbum in aquis multis, & ad tuam dirigat contemplationem? sis solus tu obiectum voluntatis meæ, fixum sit in te omne desiderium meum

meum, quærat te semper tot meum,
& ita quærat, vt inueniat; si te inue-
nerit, lætetur, & quiescat; anxium sit
cor meum, donec intueniar te: cuncta
temporalia percurrat, nullis immore-
tur bonis; sed semper ad te currat se-
stinus, vt gratia tua tandem perueniat,
& quiescat; quis autem hæc faciet, ni-
si tu, qui in voluntate tua deducis nos,
vt cum gloria suscipias nos, gloria mea
tu es, & exaltans caput Deum, eleuās,
& dirigens, vt tandem perueniamus
ad te: sic fiat. Amen.

CONSIDERATIO XI.

Quia ecce, qui elongant se à te,
peribūt: Quid ergo mirum, si
ventus appetitus mei trahit
me, impetus concupiscentiæ meæ per
varia bonorum temporalium deside-
ria impellit me, nec me cōsistere finit;
à longè te sequebatur regni cælestis
clauicularius, Apostolorum primus, in-
de paulo post formidolosus, & timi-
dus, quia à salute, quod tu es, aberat,
negat te, neque enim negare potuisset,
si tibi proximus adhæsisset; quia tibi
adhærere bonū est; sic illa, quæ lethali

I

vul-

neri suo à te superno medico require-
 bat, stans retrò secùs pedes tuos, dici-
 tur, quia iam cadere non potest, qui ad
 tuos pedes meruit peruenire; ò felix
 anima, quæ sic propè te viuit, vt audiat
 te vocantem eam, proximam tuam,
 amicam tuâ: quod est idem, qui autem
 longè à te est, non viuit, quia tu es vi-
 ta, sed ad mortem currit, & quantò
 est à te longior, tanto morti proxi-
 mior, non illi morti, quæ iustis, & im-
 pijs est communis, sed æternæ morti,
 in qua damnati viuunt æternis manci-
 patis pœnis sine fine victuri, ò vita
 mortalis, vbi quis viuit, vt crucietur,
 & mortem non inuenit, nè quiescat;
 tu ab illis Domine longè es, quia illi lō-
 gè abfuerunt à te, vt per huius sæculi
 delicias fallaces, concupiscentijs ab-
 tracti, & illecti percurrerentes; sic ego
 domine, sic ego; sed ad te venio festi-
 nus; scio enim, quòd nō abhorres pec-
 catorem, mortuus venio ad vitam, vt
 resuscites me, per sæculi huius deside-
 ria vagus, vt sustas me; tu Domine tra-
 xisti, me, neq; enim veniret mortuus,
 nisi tractus; sed volentem trahis, non
 inuitū; curram post te, donec inueniā
 te, tibi inuento adhæream, quia bonū
 est,

est, tu enim bonus es; sic stabo iuxta te te in hac vita, vt in beata in æternum. fruam te, & dicam; Benedictum nomē maiestatis tuæ in æternum.

CONSIDERATIO XII.

Dominus firmamentum meum, & refugium meum: quid enim poterit homo, nisi in te, imbecille, & luteū tu reddis fortem; inde dicitur; Deus, qui præcinxit me virtute, qui docet manus meas ad prælium, posuisti, vt arcum æreum brachia mea, & dedisti mihi protectionē salutis tuæ; cecū illuminas; inde dicitur; quoniā tu illuminas lucernam meā domine; in tribulatione facis constantem; inde dicitur, quoniam tu es patientia mea; afflicto sperare doces; inde dicitur; Dominus spes mea à iuventute mea; in periculis salus ostenderis; vt dicatur; Domini est salus; tu ergo domine; petra mea, robur meū, & Saluator meus; Esto mihi in Deum protectorem, & in domū refugij, vt saluū me facias; extra te namque non datur tutus præsidij locus; terrestrem Paradisum expugnauit Adami inobedientia, caelestem

Luciferi superbia: quæ sui locum, quò fugerem, sed sine te inuenire non potui munitum, inde te ipsum quæro locum, neque recuses te præbere confugiēti ad te homini munimentum, qui & petra refugium herinacijs, ò felix petra, ò robur, ò Saluator, ad te confugio, vt suscipias me.

CONSIDERATIO XIII.

Accedite ad eum, & illuminamini; Quibus pedibus domine accedendum est, nisi affectibus, quibus mouetur anima, & ad te venit, vt lumen recipiat, & vltcrius non tenebrescat; animo enim acceditur, non vehiculo; affectibus, non pedibus; præcipuè tamen fortitudine, vt in aduersis subsistamus, humilitate, ne in prosperis eleuemur, fide, per quam ambulamus, spe, qua incedendum est, nec dicam amando: amore enim ad te, Deum ascendit anima volando, non gradiendo, nec currendo, quis autem excitat affectus istos, quis dat fortitudinem, nisi tu Dominus fortitudo mea & ponet pedes meos quasi ceruorum, & super excelsa statuet me, quis humili-

liratem, nisi tu, qui dicis: super humilem requiescit spiritus meus: fidem, quis dat, nisi tu, quia fideles in dilectione acquiescent illi, fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi, spēs quis tribuit, nisi tu, Deus autem spei det vobis idipsum sapere in alterutro, & charitatem quis excitet, nisi tu Deus charitatis, & amoris, & charitas Dei, quæ exuperat omnem sensum, repleat corda vestra, & intelligentias vestras: tu ergo facis, vt quis veniat ad te, nostra autem culpa est, quando venire cessamus, affectum nāque excitās, tuo spiritu inflammās, nos autem peccatorum aquis extinguimur, eorum funibus constringimur, ne ad te ambulemus, inde in tenebris ambulamus, & in regione vimbæ mortis quasi vincti sedemus, temptationibus obnoxij, & quasi agitatæ ventis atundines huc, illucque inflectimur, & te non inueniendo nunquam quiescimus, tu domine, qui saluos facis sperantes in te, saluum me fac, quoniam in tu confido, & speravi in te.

CONSIDERATIO. XIV.

V Nam petij à Domino, hanc requiram, vt videam voluptatē Domini: Quare cor meum ad plura temporālia dirigitur, & æterna non suspirat? vnum petijt David, huic petitioni immorabatur feruens, & suspirans, quia vnum illud omnia continet; vt videam voluptatem Domini, gloriam Domini, vbi torrente voluptatis tuæ Beatos sarias; dulcedinē Domini, te ipsum dominum, qui dulcis, & rectus es; pulchritudinem Domini, te dominum, qui pulcher es, & decorus; delectationes Domini, recreationes tuas Domine, quod tu es; in visione tua anima glorificatur, voluptate, & dulcedine ineffabili repletur, delectatur, & recreatur, & sic torrente deliciarum satiatur, vt dicat; quā dilecta tabernacula tua Domine virtutum; quis autem hæc intelliget? quādiū in hoc corpore, quasi tenebricoso carcere detinemur, inde concupiscentijs quatimur, & delectationibus sensibilibus inhæremus, anima, quæ creata statim corpori infunditur, sine sensibus

sibus nescit operari, separatatum substantiarum à corpore naturam non intelligimus, & proinde ea solum, quæ obijciuntur sensibus, amamus; sed tu Domine illumina tenebras meas, lucernam meam, oculos meos, non exteriores, sed internos, ut videam, & tandem visitem templum tuum, Paradisum tuum, ubi habitas: discedant à me tenebræ peccatorum meorum accedente te, illuminante lumine accendatur cor meum amore tuo, adueniente te igne consummante abstrahatur anima mea à rerum visibilium desiderijs, & ad invisibilia dirigatur, diuisa desideria mea vniantur in te vno, quod es omnia, per hæc temporalia pertranscā, in amore tuo permaneam fixus, & firmiter; id enim erit in hac vita videre voluptatem tuam; hoc suauitatem, satietatemque significat, & præfigurat in illo æternitatis regno. Amen.

CONSIDERATIO XV.

LÆteretur cor quærentium Dominū:
 Quid mirum, si quærens ego miser temporalia, cor meum, & anima mea dolentes viuunt, per varia obiecta

ita circuunt, & minime requiescunt;
 quæsiui Domine, & minime inueni;
 sed non perseueraui, vt quærerem; tu
 autem ita quærendus es, ac si nunquã
 inueniaris; vt enim non cessat quæ-
 rere, qui non inuenit, ita qui te quæ-
 rit, nunquam debet ab hac inquisitione
 cessare; inde dicitur: quærite faciem
 eius semper, quia tu Domine, & si quæ-
 situs inueniri potes, imò aliquoties in-
 ueniris à non quærentibus; & palam
 appares ijs, qui te non interrogant, in-
 uentus etiam quærendus es; quia quæ-
 reris inueniendus, & inueniris quæ-
 rendus: tam magnum, & incompre-
 hensibile bonum es, quòd, & quære-
 ris, vt inueniaris dulcius, & inueniris
 vt quæraris auidius; neque anima, cū
 te inuenerit, à quærendo cessabit, quia
 felix inuentio non extundit desiderium
 sanctum, sed extendit: qui autem sunt,
 qui quærunte te Deum, ac Dominum,
 nisi qui totis visceribus amant te, toto
 corde adorant te, hilari, ac læto ani-
 mo recurrunt ad te, & à tuis manibus
 cuncta expectant, in tribulationibus
 hilarescunt, & non concidunt, in bo-
 nis non exaltantur, in cunctis quærunte
 te, & quæsitum, ac inuentum auidius
 quæ-

quærunt, vt strictius inhæreant tibi ; quod es omne bonum; in inquisitione non deficiunt, quia quærunt te tecum; viæ tuę inuestigabiles, quia quod quæruntur magis, eò magis quærendæ inueniuntur, tu finis, & scopus viarum, imò via ipsa; quæ ad te perducit: felix anima, quæ in via tua ambulat, hoc est in te, vt inueniat te, vt possit dicere; inueni, quem diligit anima mea; te sēper quærat, & inueniat anima mea, dirigatur affectus meus ad quærendū te, nec desinat quærere, si inueniat; sic enim latabitur, & cantabit in vijs tuis Domine: quoniam magna est gloria Domini. Amen.

CONSIDERATIO. XVI.

Propter nomen tuum Domine propitiaberis peccato meo; quod est nomen tuum, nisi misericordia tua; hoc nomen namque tibi est Deus meus, misericordia mea, propitiare peccato meo, vt cognoscatur nomen tuum, quod est propitiator suavis, & mitis; præstare, quod polliceris nomine; non propter facta mea, quæ mala sunt, sed propter te metipsum, propter bonitatem tuam propitiare pecca-

to meo, vt vbiq; gloria nominis tui, bonitas, & benignitas tua celebreretur, & cognoscatur; hoc nomen tuum inuocatum est super nos; propitiare ergo, remitte reatum, ac pœnam, condona noxam, magnum, & admirabile nomen tuum; magnus es tu, & faciens mirabilia, tu es Deus solus; magnum ergo magna condonare, æquū est, & si peccaui tibi, & malum corā te feci, propitiare mihi nihilominus, quia maximum, & graue peccatū meum agnosco, & deiectis præ confusione oculis propitiationem inuoco tuā, & te nomino propitiatorem, vt parcas mihi; magnum, & multum est peccatum meū, omnibus modis grande, & omnibus vitæ meæ annis extensum; sed tu parce propter nomen tuum, qui benignus diceris, vt dicatur; vbi superabundauit delictum, superabundauit & gratia; grauitatem peccati mei cognosco, & annuncio; vndique me peccantem ostendo tibi Domine; tu autē vndique magnus, sed miserationes tuæ super omnia opera tua; non in iustificationibus nostris prosternimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis; in his multis pro-

propitiare Domine peccato meo, quod est multum, ut luceat multitudo misericordiarum tuarum, & miserationum tuarum, quæ à sæculo sunt, dele peccatum meum, multum est enim, ut magnificetur nomen tuum; propitiatio tua, & magna dicatur, & multa, propitius esto peccato meo multo, & magno, ut dicaris faciens misericordiam Christo tuo David, & semini eius usque in sæculum. Quam magna est multitudo dulcedinis tuæ Domine, exerce dulcedinem tuam multam, multitudinè parcens peccatorum meorum; ut ubiq; dulcis dicaris, & propitiatione plenus, supereffluens; & superplena misericordia tua videatur; & glorificetur in remissione peccatorum meorum, quæ fluunt, & abundant; hoc est peccatum meum multum, hinc indulgentiam exopto, & remissionem implo-ro à te Domine, qui multus es in misericordia; & dulcis, o misericors, & propitiator, misere-re, propitius esto, ad te venio in amaritudine animæ meæ, reple eam dulcedine tua, quæ magna est, sic autem repleatur ea, ut non obliuiscatur iustus, & doloris propter multitudinè peccatorum; quod enim tu dulcior es, &

ad indulgendū promptior, & eò inexcusabilior sū in multitudine peccatorum meorū, & si indulges tu, quia multus in misericordia, ego flere debeo, quia peccatū meū multū est, quis mihi det te multum misericordem, & me multū peccantem quotidie considerare, vt tuam misericordiam exaltem, & mea peccata plangam multum: tu domine potes.

III. *CONSIDERATIO XVII.*

Dilexi: quia inclinavit aurem suā mihi: Quorsum Domine loqueri aures inclinas, nisi vt facias, quod facere solemus erga eos, qui submissē loquuntur, propē adinouendo aures, vt ex propinquo sensu excipiamus id, quod quis loquitur: quemadmodum ægrotanti alicui, & ex multa debilitate loqui clarē nequeunt humanus aliquis medicus auribus suis propius admotis ægroto, ediscit, quæ sint necessaria laborāti; ò Deus verē pius, verē misericors, & clemens, medicus cælestis, & infirmis salutem querens, tu magnus, & omnipotens infirmo homini, & loqui præ debilitate altius nō

va.

valenti te inclinas, submissas eius preces proxima aure benevolentius captas: quomodo voces meæ imbecilles ad thronum tuæ maiestatis pervenire valeant, nisi tu inclinatis quodammodo auribus percipias eas; inclinas aures, & exaudis verba mea, & sic mirificas misericordias tuas; mirabilom te ostendis, & mirabiliter operaris; Diligam ergo te Domine fortitudo mea, refugium meum, & firmamentum meum, & dilexi te; sed tu prior dilexisti me, quis enim te in amando præsumat prævenire, si tu charitas es, amor es, Deus ignitus es, imò, proh dolor, quoties tu amans Deus non diligeris, quoties, quoties ignem mittis in cor meum, ut ardeat, & nihilominus peccando remaneo frigidus, & sic frigescit cor meum, ut ignitum eloquium tuum extinguatur; & minimè illud accendit, repletum est cor meum, variisque septum temporalibus rebus, & desideriis, & amor tuo non dat locum; quomodo ergo verè dicam; Dilexi & imbecillibus, & frigidis orationibus meis pium præbes auditum; & tamen ingratus non diligo, nec amo vehementius si non Deum, ac dominum saltem misericor-

ricordem benefactorem, quare hoc
 considerans non doleo, ubi sunt lacry-
 mæ, & gemitus, cur tribulationem nō
 inuenio, & dolorem; nisi quia non
 quero, temporales delicias persequor,
 & quia umbræ sunt, fugiunt, & perse-
 quentem me lassant; ingratitude[m]
 meam non deploro, & si aliquando
 lacrymulas profundo, eas continuo
 risus sequitur, & tristitiam è vestigio
 consequitur voluptas; dicam Domi-
 ne; in omnibus diebus meis inuoca-
 bo, ut circumdant me dolores mortis,
 & pericula inferni inueniant me; & sic
 plangam ingratitude[m] meā, & per-
 ueniam ad amorē tuū; cor meum, &
 lingua mea dicant frequenter; Dilexi,
 dilexi; ex abundantia amoris tui in
 corde meo repleatur os meum, & vi-
 scera mea dilectione redundant; fu-
 giant à corde meo omnes affectus, ut
 amore tuo repleatur: stigmata tua
 portē in corde meo, quia seruus tuus:
 non in seruitute timoris impressa fer-
 ro, sed in a teptione filiationis amo-
 ris igne succensa, ut clamē: Abba pa-
 ter. Audacter dico, quia peccaui in te,
 & non sum dignus vocari filius tuus,
 dicam tamen, Abba pater, quia tu nō
 de-

desinis esse pater ; et filios recipis redeuntes. Amen .

CONSIDERATIO. XVIII

Bibite, & inebriamini charissimi: ò divinæ consolationes, quæ adhuc in via hac peregrinantibus, varijs tribulationibus onustis, & longo itinere lassis affluenter dantur, nè succumbamus: ò ebrietas, quæ facis sobrios: verè ebrietas gratiæ, non temulentia, quæ lætitiæ generas, non temulentiam, pignus illius, quæ in patria cœlesti iustis datur: vnde dicitur: inebriabuntur ab vbertate domus Dei: quæ verè sobria ebrietas est, vero, non mero, ingurgitans, non madens vino, sed ardens Deo, lugentibus, consolationem præstas, nedùm in cœlo, quando absterges omnem lacrymā ab oculis Sanctorū, & luctus non erit vltra, sed adhuc in via laborantibus nè deficiamus: in cœlo satias torrente voluptatis, & deliciarum: in terra autem te ipsum sic præbes, vt sis nobis cibus, & potus, sanguine tuo, quasi lacte reficis nos, & carne tua debilitatos nos, reddis fortes: exultat inde cor nostrū, & tibi Deo

Deo iubilat, secundum multitudinem
dolorum meorum in corde meo, conso-
lationes tuæ lætificauerunt animam
meā: inuitas, & præuenis nos, & Pa-
ter misericors, & pius excitas nos: &
cūm dixeris: bibite vinum, quo miscui
vobis, vltro te porrigis, & exclamas:
Bibite, & inebriamini charissimi: sic
bibite, vt corda vestra dulcedine, &
consolatione redundant: spirituales
tamen deliciae sunt, inde sensibus non
percipiuntur: & tu Domine aliquoties
sensibiliter consolaris, vt corpus etiam
viuificetur, quia exclamauit: Viuifica
me secundū verbum tuū: O felix anima,
quæ sic recipit consolationes, vt magis
timeat nomen tuū, quod est miseri-
cordia tua: timeat, nè te offendat, quia
bonus es, quia pius, quia misericors,
quia paracletus, quia consolator es:
nostrum desiderium replet in bonis, & si
quando differs, id facis, vt affectuosius
quæramus, vt famelici recipiamus, &
nutriamur magis: pressuris, & tribu-
lationibus mundi huius circūdas nos,
& quasi ad tempus derelinquis, vt ar-
dentius cœlestia inquiramus, & à te
consolationes expectemus, quæ verè
satiant, & inebriant: vide, quàm arida
sit

Sit anima mea, quam frigidus spiritus,
et tamen tuus sum: tu scis afflictionē
meam, et laborem meū: veni Domi-
ne: vt eripias me, vt confole-
ris me, et
dicant: Suauis Dominus vniuersis, et
miserationes eius super omnia opera
eius.

CONSIDERATIO XIX.

Domine Deus virtutū quousque
irascēria: super orationem serui
tui: Virtus tua Domine misericordia
est; inde dicitur in virtute tua iudica-
re me: misericordia tua ante oculos
meos est: quare ergo iratus serenita-
tem faciei, vultusque tui ostendere
desinis, ex ira eleuans fumum, ne vi-
dearis, quousque fumabis super ora-
tionem serui tui: in ira tua, fumus
ascendit, et lumen tuum, quod est ver-
bum tuum, videre nequeo, exardescat
in breui ira tua, quoniam ad momen-
tū est indignatio tua: quousque, quo-
usque irasceris, et abscondis te? iram
tuam mereor, quis negare audeat, quia
et ego irascor, dū in contradic-
tionem ponis me, et inimici mei substan-
tiant me, impatiens in tribulatione
sum

fnum, et amorem tuum non video, dñ
 flagellas, quasi pater me, peccata mea,
 quæ iram tuam excitant, et quasi car-
 bones succendunt, non considero: in-
 de dñm tributor non ad te recurro, vt
 exaudiar, sed in amore tuo frigesco,
 et de te lamento, quia nimium casti-
 gari videor, et misericordiarum tuarũ
 obliuiscor, in providentiam ineffabi-
 lem tuam, et quæ non fallitur, excan-
 desco, et vermis cum filijs eam apud
 tractare, et cogitare, curiam facias, et
 quare suo imponas, et insidere facias
 homines super capita nostra, in iracu-
 dia superbio, et contra homines affli-
 gentes me insurgo, et odio fumigante
 execror, et peccata mea, quibus iram
 mereor, non video, terrena sic con-
 cupisco, quasi coelestia non essent, et
 eorum privatione angor nimis, et vi-
 gente concupiscentia charitas frige-
 scit: ò me miserum peccatorem, quàm
 graviter offendite, nimium peccavi in
 te, et nihilominus recurro ad te, quia
 potentiam tuam contra folium, quod
 vento rapitur, non ostendes, vt per-
 das me, et ad nihilum reducas me: sed
 potius reminiscens miserationum, et
 misericordiarum tuarum, quæ à sæcu-
 lo

lo sunt, recipies me; nimis audacter venio ad te; nimis enim peccaui, & doleo parum; cognosco Domine, tamen scio, quia magis offenderem te, diffidens de te; exarsit cor meum in meditationibus meis super tribulationibus, quæ circumdederunt me, & aruit, madefac Domine illud rore gratiæ tuæ, ciba illud, quo cibo, nisi te ipso, antequàm autem venias, da panem lacrymarum, absque mensura lacrymis ciba me, ut defleam peccata mea; multa, & magna sunt, etenim fluxerunt horæ, in quibus non sicut debeo, amaui te, quis eas recogitando temperet à lacrymis, & tamen adhuc aridum est cor meum, & absque lacrymis oculi mei, fletus ille, & stridor dentium debetur mihi, & peccatis meis, quæ non defleo; sed tu Domine eripe me, quia fieri desidero; veni ad me, ut amem te, tu enim amor es; sic autem te amem, ut in te, & propter te amicos diligam, & inimicos; vehementiores passiones animi mei tempera domine; potes enim, illumina oculos cordis, ut rerum temporalium videant nihilitatem, in huius sæculi lubricis esto mihi baculus, & lumen

men in tenebris, vt dicam semper: Et factus mihi dominus in refugium, & Deus meus in adiutorium spei meæ.

CONSIDERATIO. XX.

Deficiant peccatores à terra, ita vt non sint; planè deficient, auferatur spiritus eorum, & deficient, vt emittant spiritum suum, & recreentur, ò felix defectio; ò beata renouatio; quando Domine vertis impios, & non sunt; quando conuersus facis illud vas alterum, sicut placuerat in oculis tuis: ò exinanitio peccatorum, vt iam non viuat peccator, sed homo iustus, idem homo, sed alterius qualitatibus; quis hoc facit, nisi tu Deus; hæc mutatio dexteræ tuæ est; conuersio, & transmutatio hæc misericordiæ tuæ opus est; deficient ego peccator post tot annos domine, & viuam iam non ego, sed tu in me, deficient passionibus meæ, ita vt non sint, nè illis vigentibus elonger à te, & sic peream; quoties offendi te, & pepercisti; manibus tuis mundaisti cor meum, & iterum inquinavi illud; sed non desino sperare in te; erubesco planè, & confusio faciei

ciei meæ cooperit me, adhuc tamen confido in te, quia tu peccatores recipis, & conuersus viuificas eos, vt latentur in te: exeant à me tumentes spiritus inflantes cor meum, spiritum tuum rectum innoua in visceribus meis: sic munda cor meum, vt alterum, appareat, diuersæ ex eo exeunt cogitationes; ad te suspiret, & iam non sibi viuat, sed tibi, qui nobis mortuus es. Amen.

CONSIDERATIO XXI.

QVoniam conturbata sunt ossa mea; anima mea turbata est valde, & impleta illusionibus: turbantur ossa, quæ totam portant corporis structuram, turbantur peccatorum pondere, metu mortis, terrore iudicij; inde dicitur: non est sanitas in carne mea à facie iræ tuæ, non est pax ossibus meis à facie peccatorum meorum; inde anima turbatur valde inter Dei præcepta, & cordis passionem, inter virtutes, & vitia, inter aduersa, & prospera, inter pœnas, & præmia, inter vitam, & mortem, stans in acie, bella sustinens, suscipiens vulnera, raro

214 *Considerat.piritualium*

rō stans occumbens sensu, turbatur
 anima, turbatur valde, quia carnis
 impedita ponderibus, stric̃ta vinculis,
 priusquā ad virtutes veniat, vitiorū
 sit ante captiua: ò bella, ò captiuitates;
 sentio aliam legem in membris meis
 repugnantem legi mentis meæ, & cap-
 tiuantem me in seruitute peccati; ca-
 ro concupiscit aduersus spiritum, &
 spiritus aduersus carnem; affligitur er-
 go anima compedibus grauata corpo-
 ris, ad bellum laccessita, & nè succum-
 bat, ad Deum adiutorem solū repe-
 titis orationibus, & fuis lacrymis ex-
 clamat; sed tu Domine vsquequò obli-
 uisceris me in finem; vsquequò exal-
 tabitur inimicus meus super me, respi-
 ce, & exaudi me domine Deus meus,
 respice in me, & miserere mei, quia
 Dominus, quia Deus, quia meus; tuus
 sum ego saluum me fac, multi insur-
 gunt aduersum me, multi bellantes, tu
 autem Deus adiutor fortis, in te sper-
 nemus insurgentes in nobis.

CONSIDERATIO XXII.

Dormitauit anima mea præ tēdio:
 affligitur namque anima mea,
 Do-

Domine tu scis, idè præ merore, ac dolore lacrymis stillat, & quasi lique-
 scit in ærumnis meis gemo, & dolore
 pressus, sædiq; vitæ afficior, & quasi
 dormio, nec aggredior pugnam, spiri-
 tum namque tristitiæ deijcior, quid re-
 medij domine, ut relever, confirma-
 me in verbis tuis; ea enim baculi, &
 fulcri vim habent, & deiectum, & col-
 labentem animum continent, & susti-
 nent, nè omninò cadat: hæc virga
 sunt, & baculus, quæ consolantur, ne-
 que spiritus tristis expellitur, nisi in
 tuorum eloquiorum meditatione, de-
 licie cordis eloquia tua sunt, quorum
 usus fastidium non generat, sed tollit:
 tantòque avidius amantur, quantò
 frequentius meditantur; quid mirum,
 si dormio miser spiritualibus, & tem-
 poralibus vigilo? mandata tua non
 frequens revolo, & in præceptis tuis
 non est meditatio mea; concupiscen-
 tiæ iactor fluctibus, & huc, illuc que
 fluctuor, & circumcursor; affectibus
 terrenis quator, & tribulationibus
 pressus vilescō, & non audeo cæli iter
 arripere; domine tu vides, operi ma-
 nuum tuarum porrige dexteram tuā,
 misericordiam tuam sic notum fac, ut
 exal-

exaltem eam, dulcescant eloquia tua
guttur meo super mel, & fauam, pro-
nuntiet lingua mea eloquium tuum,
non gloriatur ea, illa meditetur, & lo-
quatur; ut tandem eorum dulcedine,
& sapore repleatur cor meum, & spiri-
tus meus, qui languescit, viuificetur;
cœli arripiat iter, & in eo exultet, nec
difficultates extimescat: tu enim do-
mine confortas eos, & verus panis
subcineritius in itinere pascis nos: viā
hanc prior ingressus es, & in ea gres-
sus tuos posuisti, ut sequamur te oves
pascuæ tuæ; sed prohi dolor; quid hæc
meditor, & recogito vilis peccator, &
peccatorum fœces non desero, quo-
modò viam hanc aggrediar peccatis
onustus, & concupiscentijs, affecti-
busque fractus, affectus, quibus mo-
netur anima, quod me pertrahunt, nisi
ad gehennam, & à Deo meo diuidunt
me; immuta domine cor meum: po-
tens es enim, fiat gemitus mei, & la-
crymæ meæ, sed quia offendi te, Deus
meus es tu, & nihilominus peccaui in
te; dulcis Domine es, & suavis omni-
bus inuocantibus te: mihi aliquando
appares amarus, quia nimium tempo-
ralia concupiscit anima mea: & tu dif-
fers,

fers, vel negas ea, vt tandem videam,
 & intelligam, quia ad te creasti nos:
 ego autem tunc amaritudinibus re-
 pletus luctam non audeo contra car-
 nem meam, & debilitato spiritu ago-
 nizo, & quasi morior, & secundum
 carnem viuo, & mortem iure timeo:
 tu autem Domine nè me repellas in
 finem, nè obliuiscaris misericordiarũ
 tuarum, quæ à sæculo sunt, & igno-
 rantias meas nè memineris. Video Do-
 mine cor meũ, quomodò durefcit, &
 aret, & adhuc expecto misericordiam
 tuam, quasi pluuiã voluntariam, quæ
 fluat super cor meum, & concrefcet,
 vt ros super viscera mea, vt reddam
 iam fructum. O domina mater Domi-
 ni mei, fenestra cœli, et stella in hoc
 mari procelloso nauigantibus, succur-
 re mihi, protege me à facie peccatorũ
 meorum, quæ afflixerunt me, præfi-
 dio tuo colligat vires cor meum, nè
 deficiat, sed ad cœlum fortiter aspiret.
 Amen.

CONSIDERATIO XXIII.

AMpliùs laua me, sæpius laua me
 ab iniquitate mea, magis, magis-
 K que

que abluere; ex peccatis namque maculæ in animū influunt; Vnde dicitur; Lauamini mundi estote; infixæ cordi hæ maculæ hærent, quæ autem sunt Domine hæ maculæ, nisi propensio illa ad peccandum, quæ ex præteritis peccatis existentiam trahit, animi infirmitas ad resistendum, & carnis concupiscentia impugnans animum, & in seruitutem pertrahens; huiusmodi autem sine particulari auxilio tuo comprimi nequeunt. Amplius ergo, sæpius magis, ac magis laua me, munda me, qua autem aqua; nisi ea, de qua dicitur; qui biberit ex hac aqua, fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam; aqua gratiæ tuæ, naturam frequentiori lauacro nō destruit, sed perficit; Hinc Paulus exclamat; omnia possum in eo, qui me confortat: quomodo cōfortaris, & in quo euadis fortis? nonnè audis conquerentem de spiritu carnis, Angelo Satanæ, qui colaphizabat; & dominum confortantē, & dicentem; Sufficit tibi Paule gratia mea, & alibi; Gratia autem Dei sum id, quod sum; in gratia ergo lauatur, & confortatur, erat enim minimus Apostolorum, deinde vas electionis,

lotum vides, conualefcebat, & confũ-
debat Iudæos; vide confortatum; Ec-
ce Domine cor meum, laua illud; visce-
ra mea, munda illa; anima mea, ablue
illam; Petro renuenti, vt lauares eum,
dixisti domine; si non lauero te, nõ ha-
bebis partem mecum; inde ille respon-
dit; Non tantũ pedes meos, sed mā-
nus, & caput; erat autem mundus Pe-
trus; proinde non egebat, nisi vt pe-
des lauaret. Ego autem miser immũ-
dus, & peccator exclamo; Amplius
laua me, caput meum, & corpus meũ;
lauacrũ peto, & si dico audacter, par-
ce domine; si enim non laueris me, nõ
habebo partem tecum; quomodo au-
tem viuam sine te, quomodo subsistā,
si aqua gratiæ tuæ non lauas me, non
reficis me: si non reficis me Domine,
deficio; si non confortas, succum-
bo, colluctatio enim, & congres-
sus fortis, ego autem imbecillis, mi-
ser factus sum, & curuatus à facie
peccatorum meorũ, ò salutaris aqua,
quæ vires non extenuat, sed accrescit;
animæ arentis, & deficientis cibus, &
potus, quæ rerum temporalium extin-
guis sitim, & spiritualium excitas, &
accendis; animam lauas, & irrigas, vt

220 *Considerat. spirazunlium*
maculis lota euadat fortior, & irriga-
ta fructus afferat; laua Domine, laua,
irriga, perfunde, satia, ciba, pota ani-
mam meam criminū maculis fœdam,
aridam, & siccam, famelicam, & ina-
nem, sitientem, & detentam laqueis
rerum temporalium; sed tu Domine
veni, vt liberares me; tu enim inuitas fi-
tientes. Amen.

CONSIDERATIO XXIV.

AVditui meo dabis gaudium, &
lætitiā, & exultabūt ossa hu-
miliata: non est enim pax ossibus meis
à facie peccatorum meorum; redun-
dant in corpus animi affectus, & ta-
bescente anima mea ex dolore pecca-
torum meorum, corpus dolet, & præ-
tristitia languet; Audiam ergo Domi-
ne vocem tuam, qua dicas condona-
ta esse peccata mea, vt exulem in te
Deo salutari meo; auditam fac mihi
mane misericordiam tuam, nè tardet
nuntius indulgentiæ tuæ, vt iubilet
anima mea, & corpus meum reflo-
reat, & confiteatur tibi: Auditi meo
petij nuntium salutis, & si non auri-
bus corporis, dic saltem animæ meæ,
sa-

salus tua ego sum; sentiam interiori sensu, externo longè præstantiori, ad cuius officium non acies pupillæ, non foramen auriculæ, non spiramenta narium, non gustus faucium, neque alius corporeus tactus accedit, lætitiā illam, quæ ex aduentu tuo in anima mea oritur, dum auctor pacis pacem, & quietem præstas, mitis, & suavis dulcedinem affers, & suauitatem; Audit anima mea vocem tuam, qua dicis: Ego sum; qui es auctor suauitatis, & pacis; inde in pace quiescit, & canit, quoniam tu Domine suavis, & mitis, & multæ misericordiæ omnibus inuocantibus te; lacrymæ peccatoris trahunt te, qui illis abes, longè enim à peccatoribus salus, & adueniente spiritu illo bonitatis cõturbatum cor, & præ fortitudine mortis gemens quiescit, angustia spiritus dilatatur, & amaritudo vertitur in gaudium. Nuntius bonus de terra longinqua tu ipse venis, potus aquæ animæ sitienti; lacrymæ enim potauerunt te sitientem peccatores, & esurientem; ò felix anima, quæ ore tuo audire meretur indulgentiam peccatorum; ò dulcedo ineffabilis; ò vox, quæ cor replet dul-

cedine, & hominem ponis in cœlo; quod est gratia Dei, ceptum gloriæ pignus; sed quò percurro miser adhuc non deferens fecem peccatorû, quomodò dicam fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die, ac nocte, quando pro temporalibus contristot nimis, & minimè plango peccata mea, quibus irâ tuam merui; quæ erit pax mea, si tu à me abes dominus pacis? quæ erit salus mea, si tu Deus Saluator meus elongas te à me? quid faciam miser? dicam tibi, parum domine fleti, & multum peccaui; tu autem non peccasti, & quasi peccator in cruce pro me pependisti, & sanguinem pro lacrymis vberrimè fudisti; miserere mei ergo Deus, & salua me. Amen.

CONSIDERATIO XXV.

Discite à me, quia mitis sum, & inuenietis requiem animabus vestris: Quæ enim est requies animæ, nisi continuus cum passionibus conflictus, quæ sæpius vincunt, & trahunt hominem ad vindictam, & odium exercendum? discat ergo anima à te, quòd mitis es, & parcens nimis, proprium

prium tuum, misericordiam exercere, misereris omnium, quia omnia potes, passioni nulli cedis, nec affectui succumbis: patiens, quia fortis, neque irasceris per singulos dies, infirmus autem homo passionem suam plenè reuincere non potest, eique cedit sapius, & tanquàm ægrotus non conficit, sed vagatur quoties miser à passione, & affectu iræ vincor, & superior, & hanc infirmitatem fortitudinē existimo, & sufferentiam dico imbecillitatem: doce me Domine, quod sit tibi misericordia, quia potestas est, misereris, & suffers peccatorem, quia fortitudine, & potestate præstas; mitis es, & benignus, quia omnipotens; fortis, & potens, inde misericors, & parcens: In quacumque die innocauero te; ecce cognoui, quoniā Deus meus es; in ditione tua cuncta sunt posita; omnia quæcumque voluit, Dominus fecit; omnia potes, & ex hoc exaudis, & non repellis peccatorem, mitis, parcens, misericors, clemens, benignus, & præstabilis super malitia, quia fortis, omnipotens Dominus omniū damili intellectum, ut discam, quia mitis es, & humilis corde, & quiescam,

214 *Considerat. spiritualium*

reincam Domine impulsus passionū
 mearum, accedam ad te, vt iactari de-
 sinam, & animæ meæ inueniam re-
 quietem; Quomodò autem veniā; nisi
 trahas me, funiculis illis, vinculis illis
 amoris, & charitatis trahe me, quis
 non requiescet amore tuo vinctus, &
 alligatus? beati nexus, qui Creatorem,
 et creaturam simul dulciter ligant,
 vt Creator in creatura, et creatura in
 Creatore maneat: ò felix quies, quæ
 iugum suaue, & onus reddit leue; in
 te enim Domine spernit anima insur-
 gentes in eam inimicos, & à te sibi cō-
 municata mansuetudine, euadit for-
 tis, & patiens, passionēque debellat,
 indeque exclamat; Dominus fortitu-
 do mea, & super excelsa mea deducet
 me victor in psalmis canentem.

CONSIDERATIO XXVI.

Q Vi custodiebant animam meam,
 consilium fecerunt in vnum,
 Deus dereliquit eum, comprehendite,
 & persequimini eum, quia non est, qui
 eripiat: Quid dicam ego miser, & in-
 firmus, si David Rex fortis, & validus:
 exclamabat tamen timore perterri-
 tus;

tus; Deus nè elongeris à me, Deus meus in auxilium meum respice; inimici mei animam meam circumdederunt, & tentationibus continuis ad peccatū pertrahere conantur, etenim qui peccando elongant se à te, peribūt; tu autem Domine nè longè facias miserationes tuas à me; misericordia tua, & veritas tua semper susceperunt me, si enim derelinquis me, qui erit status meus, nisi perditionis, & mortis? Deus tu conuersus viuificabis me, nè dereliquas me, neque despicias me Deus salutaris meus; infirmitatem meam video, & aduersariorum validitatem; ego verò in te sperabo, quia tu adiutor fortis.

CONSIDERATIO XXVII.

N Iſi cōuerſi fueritis, gladium ſuū vibrabit, arcum ſuum tetendit, & parauit illum; quomodò tardas Domine verè pius, verè miſericors, antequàm caſtiges peccatorem? ira eſt in indignatione tua, ad momentum ſcilicèt indignaris, & iraceris; dùm ergo tardas, exardeſcit in breui ira tua, & vita cum ſis, non vis mortem peccatoris,

K 5

toris,

toris, sed vt conuertatur, & viuat; gladium vibras, arcum tendis, & paras, non vt ferias, & occidas, sed vt præparationem vlionis videas peccator, extimescat, & ad te veniat; à quo iam discesserat; Quando autem misereris, vt parcas, in auditu auris, & promptè venis; audiuit dominus, & misertus est mei, dominus factus est adiutor meus: Quis hæc respondens, exclamet; Benedictus Deus, pater misericordiarum, & Deus totius consolationis? ò me miserum, qui toties peccando prouocaui, & quasi laceffiui iram tuam, concepi dolorem, & peperì iniquitatem; misericordia autem tua, quæ est brachium tuum, in quo facit potentiam, dextera tua, in qua facis virtutem, vibratum gladium, & quem tetenderas arcum detinuit, nè occideres me, & à facie tua proijceres me, memor domine, quia in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis concepit me mater mea; inde sic concepi, & sic partus peperì, verè filius Adam, nimirum si infecta per generationis, & originis vitium natura peccata alia proferat, & germinet, tecum loquar dulcissime Pater, & Deus
vita

vitæ meæ, etsi audaciter nimis, parce,
quia tu es dominus Deus meus, si
peccatum primi parentis vnum fuit,
& tamen ex eo tanquàm ex radice, ac
stirpe multa prodeunt, atque nascun-
tur, quid mirum si peccata mea, quæ
multa sunt, & magna, alia concipiunt,
& pariunt; supplex rogo te, vt cle-
menter agas mecum, & non tam ad-
missorum peccatorum, quàm infirmi-
tatis meæ habita ratione, relaxa arcû,
vagina gladium, & extende brachia,
quæ in cruce extendisti, vocans pec-
catorem; sub vmbra alarum tuarum
pròtege me, à facie impiorum, meorû
nempe peccatorum, quæ me afflixer-
unt; ecce nunc Domine tempus ac-
ceptabile; ecce dies salutis, commissæ
meæ pauesco, & ante te erubesco, sed
tamen venio ad te, quoties gratia tua
exuberante vocasti me, & in vacuum
gratiâ tuâ accepi, fateor, & confundor
nimis, tempus miserendi mihi, quia
venit tempus, exclamo misericordia
tua in æternû, benignitas tua in æter-
num ædificatur in cœlis: parce mihi
Domine, parce maximo peccatori.

CONSIDERATIO XXVIII.

Quoties exacerbauerunt eum in deserto, pro beneficijs iniurias rependentes, quoties crucifixerunt eum, quia diuinorum beneficiorum memoria ab illorum animis exulabat; quid faciam miser? quid dicam? quomodo Deo benefactori meo pro collatis in me beneficijs correspondeo; memorare anima mea donatorem Deum esse beneficiorum, sed etiā obsequiorum exactorem, extimesce propter ingratitudinem tuā, scitote quoniā dominus ipse est Deus benefactor, & iudex; time iudicem, quem non amasti benefactorem; quoties contentiosè aduersus eum egisti? iussis diuinis reluctatus es, irritasti Dominum, & prouocasti, quomodo? nisi peccando, timor, & tremor veniat super me, quia dū n. exacerbauī dominum peccator, video te secundū multitudinem iræ tuæ non quarentem; quis non sustinebit domine, si iniquitates obseruaueris? auerte faciem tuā à peccatis meis, & respice in me, vt miserearis mei; delicta mea sunt, &

pecc-

peccata, ego autem tuus sum, ne perdas me cum peccatis meis, sed dele ista, & saluum me fac; quomodo facies, nisi in misericordia tua, non confundar, quoniam inuocaui te; dicitur enim, inuocabis, & Dominus exaudiet, clamabis, & dicet, ecce adsum; & iterum; clamabit, & ego exaudiam eum, eripiam, & glorificabo eum; unde eripies? à tentatione namque, sicut scriptum est, in te eripiar à tentatione, & in Deo meo transgrediar murum, murum illum concupiscentiarum, & affectuum, quæ septum me tenent, & circumdatum; tu protector omnium sperantium in te; sit spei meæ fructus facere bonitatem, ut inhabitem terram; & pascar in delicijs eius: futuram dico terram, quam inquirimus, patriam illam cælestem, ubi tu inhabitas, qui es omnium deliciarum fons, & origo, ut dicam semper; Beatus homo, qui sperat in te.

CONSIDERATIO XXIX.

Effundite coram illo corda vestra omnis congregatio populi; sperantes in eo omni tempore, semper enim pius,

pius, & clemens est, effundite, in poenitentia perfecta, maximo cordis dolore, vt foras effundatur per dolorē, & gemitum: ille enim dixit; in quacūque hora ingemuerit peccator, peccati eius non recordabor amplius; quid faciam ego miser; cuius cor coagulatum est, & obdurefcit, quomodo effundetur; cor meum conturbatum est in me, & formido mortis cecidit super me, quia peccaui nimis; tu autē Domine adiutor noster in æternum; effundo in conspectu tuo orationem meā, & tribulationem meam ante te ipsam pronuncio; quæ est tribulatio mea; nisi quia non plango pro peccatis meis, & super ipsis non doleo: oro autem, vt cor mundum crees in me, & spiritum rectum innoues in visceribus meis, vt sic ad perfectam poenitentiam perducas me; infirmitatem meam, tribulationes, & desideria mea, vniuersamque voluntatem meam effundo in conspectu tuo; sit voluntas mea in lege tua, & in ea meditetur, vt in voluntate tua deducas me, & cum gloria suscipias me; sint ante te desideria mea, & quæ conspectu tuo non sunt digna, deleantur Domine, eradicentur

tur à fortitudine manus tuæ, ne pul-
lulent amplius tribulationes, vide Do-
mine Deus meus, vt ex illis eripias me;
infirmi-
tatem considera, vt memorata-
quæ mea substantia, mihi parcas, & in-
dulgeas, & sic dicā: Deus meus, adiu-
tor meus, Deus auxiliij mei, & spes
mea in Deo est.

CONSIDERATIO XXX.

ET inuoca me in die tribulationis:
Quare Domine inuitas me, vt af-
flictus, & in ærumnis veniam ad te,
nisi quia officina vniuersalis remedio-
rum tu es; tu dixisti; Veni ostendam
tibi omne bonum, in te enim, tanquā
in suo fonte, sunt omnia bona abun-
danti-
us, quam in oceano aquæ; mala
quoque, tribulationes, & angustia,
vniuersaque pœnarum genera à tua
in nos voluntate deriuant; dicitur
nāque; si est malū in ciuitate, quod nō
fecerit Dominus? mala ergo, & reme-
dia in manu tua sunt, quia tu Deus, &
dominus vniuersorum; dū ergo tri-
bulor, velociter exaudi me, benè scio
Domine, quod aperiente te manum
tuam, omnia implebuntur bonitate,
&

& si quando castigas, non est ad mortem; inde dicitur; castigans castigauit me dominus, & morti non tradidit me; & si quando in tribulatione mea inuocaui te, non exaudisti me, mea culpa est, fateor Domine, & inuoco misericordiam tuam, vt dimittas mihi; non enim veni ad te, sed ad remedia temporalia confugiebam, & si quando veniebam, id erat post hominum implorata præsidia, nec plenè confidens in tua misericordia, & bonitate: tu autem admirabilis in misericordia, bonitatem fac cum seruo tuo Domine; paratum sit cor meum sperare in te, vt confirmetur, & si in angustijs, & tribulationibus validum, & forte, nec ab amore tuo separetur, vt possim dicere: Quis nos, separabit à charitate Christi? tribulatio, an angustia? Dic animæ meæ, de quacumque tribulatione clamaueris ad me, exaudiam te, & ero dominus tuus in æternum; amen te etiam non exaudientem me, aliàs non te, sed bona tua detegar amare, sis tu portio mea in terra viventium, tu pars hæreditatis meæ, sicut beneficia conferas, siue castiges, dummodò mecum sis, diligam te, & si
 elon-

elongaueris te à me, adhuc diligam te, quia tu es Creator meus, Redemptor, & conseruator meus; exclamet in tribulatione anima mea, & in ærumnis, & afflictionibus eleuet vocem suam, & dicat : ad te Domine leuaui animam meam, quia tu Deus, & dominus omnium, vt tu eruas me, & benedicam nomini tuo in sæculum, & in sæculum sæculi. Amen.

CONSIDERATIO XXXI.

TRibulatio, & angustia in omnem animam hominis operantis malum: Videam, Domine, miserum statum peccatoris, vt super eo plangam, & lugeam; habitant in eo omnes socij eius, qui non est, dæmonum turba circumdat illum; de ipsius enim dicitur, quod sint, quia à summo esse recesserunt; socij autem illorum, tribulationes, anxietates, rabies, inquietas continua, quæ mentem, & cor lacerant, pūgunt animam, totumque peccatorem vexant, nec sistere sinunt; erubescētia, & tumultuatio inuadit eos, laniatus, & ictus patitur, & perpetuam sentit irrefragabilem accusationem, & consciē-
tiam

tiam dico, quæ decipi, & deceptionem
ferre nunquam potest; ipsa incorrupti
iudicis vices tenet, & intrinsecus ha-
bentes eam, ab illa delitescere nequa-
quàm possumus; circumuenit, con-
turbat, laniat, flagellat, nec quiescit;
vera, atque incorrupta pœnarum,
præmiorumque arbitra; cogitationes
mouet accusantes, quæ peccatoribus
absentiam à Deo, in qua stant, demō-
strent; ipsi met sibi concipiunt dolo-
res, dum pariant iniquitatem, in eorū
animā foueas habent. F. . . .
namque, quæ spinis, & rhamnis for-
titer pungentibus eam lacerant, sem-
perque magis, ac magis, dum auge-
sunt, dumque per varios cruciatus,
quasi saucia currit, vbi quiescat, non
inuenit, querit in bonis temporalibus
quietem, sed decipitur, & anxietur ad-
huc: oculi autem mei ad te sunt Do-
mine, vt eripias me, Domine ad adiu-
uandum me respice; vide humilitatē
meam, & laborem meum; tu enim la-
borem, & dolorem consideras, quia
benignus, & misericors es; tu vocas
laborantes, oneratos, vt eos reficias;
& ecce ego venio ad te, ad auctorem
quietis, & pacis, adueniente te quie-
scunt

scunt fluctus furentis maris conscientia mea, & tunc anima mea exclamabit, & dicet; confiteatur Domino misericordiae eius.

CONSIDERATIO XXXII.

ET erit firmamentum in terra in summis montium superextolletur fructus eius: hoc firmamentum Domine, quod ponis in terra, tu idem ipse es sub speciebus panis; inde dicitur; Et erit pugillus frumenti in capitibus sacerdotum, firmamentum est Dominus omnibus timentibus eum, dicat anima mea gustantibus eum; quis timebit huic innixus firmamento, quando dicitur panem Angelorum, quod est, panem fortium, panem robustorum manducauit homo: conuertentur sedentes in umbra eius, viuent tritico, confortabuntur frumento; umbra tua Domine nequaquam inanis, & vacua, sed vitalis, & strenua; sceptrum est enim, in umbra tua viuemus in gentibus: umbra tua caro fuit, quae nostrarum aestus refrigerauit cupiditatum, quae compescuit insolentiam vitiorum, quae auaritiae, diuersarumque passionum

in-

incendia temperauit : rursus dicitur ;
 & in vmbra alarum tuarum sperabo ,
 donec transeat iniquitas ; tu vocasti
 Domine firmamentum cælum ; in ter-
 ra ergo cælum ponis, quando te ipsum
 das sub speciebus panis ; dum ergo ve-
 nio , & recipio te, in cælo collocor ,
 eiusque diuitijs fruor ; dicitur per Pro-
 phetam ; Cælum cæli Domino , terrā
 autem dedit filijs hominum , ego au-
 tem dico audacter : Cælum cæli das
 filijs hominum, imò cæli auctorem ;
 quid mirum, si dum tali frumento pa-
 scitur anima , euadit fortis , nec ho-
 stium conflictus expauescit , sato in
 anima frumento, quod es tu, superex-
 tolletur super Libanū fructus eius, &
 quæ prius anima erat sterilis, & aresce-
 bat, dicebatque gembunda : aruit tā-
 quam testa virtus mea, adueniente
 auctore gratiæ, florescit, & fructum
 affert: ego; qui peccaui, ego qui ini-
 què egi, ad te confugio , & exclamo ;
 Dominus firmamentum meum, turris
 fortitudinis à facie inimici persequen-
 tis, refugium meum in die tribulatio-
 nis .

CON-

CONSIDERATIO XXXIII.

Quid vis, vt faciam tibi? Quanta est miseratio tua Domine, quanta dignatio tua; quæris, cum sis Dominus, vt serui facias voluntatem, conscius, quòd visum esset postulaturus; lumen cum sis, libenter illuminas, ego miser cæcus ambulo in tenebris, quid aliud petam, nisi vt videam, vt videam misericordiam tuam, & peruersitatem meam; Dominus illuminatio mea, quem timebo; dicat ibi anima mea, dicat seruus ad Dominum; quid me vis facere? sic enim decet, sic omnino dignum est, non meam à te, sed à me tuam quæri, & fieri voluntatem; sic abijciam Domine propriam voluntatem; vt ne ipsum quidem cor proprium habeam; quid tu velis, omni hora requiram, sine intermissione dicam; Quid me vis facere? in lege tua sit voluntas mea; repetam frequenter, loquere Domine, quia audit seruus tuus: lex tua voluntas tua meditatio mea sit. Vt autem faciam, quod tu vis, doce me facere voluntatem tuam, quia tu Dominus, & magister

238 *Considerat. spiritualium*

ster es , quando autem doces , vires
 prebes, & Deus saluator meus es, ideo.
 que salutem meam desideras, video, &
 tristis sum nimis , quòd paruifeci vo-
 luntatem tuam , vt propriæ obtempe-
 rarem : ego miser sum , qui non intē-
 di tibi, neque volui te, nec obediui ver-
 bo tuo , ideoque iustè dimisisti me se-
 cundùm desideria cordis mei, quæ me
 distraxerunt per varia temporalia, &
 abstraxerunt à te , ad te nihilominus
 tanquàm ad perennem misericordiæ
 fontem recurro, & proiecta volunta-
 te mea ante pedes tuos fiducialiter di-
 co; Domine quid me vis facere ? lo-
 quere domine, quia audit seruus tuus;
 imperium non expecto , sed nutus tu-
 us lex mihi erit, voluntate tua flector,
 nec expecto potestatem: audio, & obe-
 dio nunc: nec differo in futurum, quis
 opus hoc est misericordiæ tuæ , quæ
 ante oculos meos est: sic fiat Domine,
 vt dicam: in voluntate tua deduxisti
 me , & cum gloria suscepisti me .
 Amen .

CON-

CONSIDERATIO XXXIV.

Quoniam ego in flagella paratus sum: Hoc peto Domine, ut ex corde dicam, ut videns tu pater misericordiarum seruulum tuum peccata propria confitentem; & vltro se pœnæ offerentem, inflectaris, & ignoscas, nec erubescas spontaneum me offerre flagellis iniquus, & peccator, si non erubuit amicus, & Prophetarum tuorum, à te Rex electus, doce me considerare peccata mea ad detestandum ea, quando peccatum ipsius peccati cognitione curatur, & crimen criminis confessione aboletur: nec sit consideratio brevis, & superficialis confessio; sed recogitem omnes annos meos in amaritudine animæ meæ; faciam recogitando, quod reparando non possum ad sanitatem animæ meæ considerare ea; amaritudo mea sit amarissima, quia peccaui, & iniquè egi in conspectu tuo, ut tu proijcias post tergum tuum omnes iniquitates meas: si non viderem domine corpus tuum flagellis cæsum pro me, quasi desperatam de salute mea, quia onus graue peccatorum

rum meorum grauatum est super me; sed confidero te offerentem tergum, totumque corpus Patri, & dicentem; Ecce ego in flagella paratus sum; neq; pro te offers, vt flagelleris, quia peccatum non fecisti, nec dolus inuentus est in ore tuo, sed pro me liuores illi, rubor, & verecundia tua, dum flagellis cæderis, & nudus manes, diuinam inuocent misericordiam pro me; flagellatus in corde meo sis, vt si quando flagellor ego, diuinam me irritante iustitiam, feram patienter, & dicam; nunquid maior seruus domino suo? & innocens Deus, & dominus affligitur, quare non ego seruus, & peccator? prius vulneribus locus defuit, quâ cessissent vulnera; inde dicitur: vulnus & liuor, & plaga tumens, à planta pedis, vsque ad verticem capitis non est eo sanitas; vulnus potius, quàm corpus vulneratum, semperque Patri te offers, & dicis; Ecce in flagella paratus sum; ò amor, ò misericordia, quæ ingratitudo meæ poterit æquari, si te me flageillis onustum iterum flagello; ò longanimitas, ò sufferentia verè diuina, qua me peccantem quotidie; & non pœnitentem sustines, lucem mit-

tis

tis tuæ gratiæ excitantis, & adhuc ambulo in tenebris; vbi fletus domine, vbi lachrymæ pro tot, tantisque peccatis? vbi concupiscentiarum moderatio; & passionum conculcatio? vbi promptitudo ad flagella? vbi charitas, & amor erga te, qui Deus meus es, & Saluator: ò cordis durties, quæ non alia manu molliri poterit, nisi tua; quo modo autem tanges illud tam immundum, etiam domine, quia non abhorres peccatores, si non doleo, si non plango, cupiam fletum, & dolorem, si abest desiderium doleam, saltem huius desiderij defectum; quis autem de petra cordis mei educet aquam lachrymarum, nisi tu, qui educis de petra, tanquam flumina aquas, nec apponam adhuc peccare tibi, nè te excelsum iterum excitem in iram: contritum, & humiliatum sit cor meum, ut tu in eo habites; & quæ fuit habitatio de fecta, cœlum fiat: Parce domine, si ausus sum nimis, quia rectum loquor, qui in altis habitas, & humilia respicis. Amen.

CONSIDERATIO XXXV.

Pater in manus tuas cōmendo spiritum meū: Quorsū Domine spiritum tuū in manus cōmendabas Patris, qui paterno semper tenebaris, & fouebaris amplexu? spiritum tuum seruos tuos vocas, & in eo omnes homines apud Patrem deponis, ac cōmendas, pro te, & in te viuificandos: ò charitas, ò benignitas, ò ineffabilis dulcedo Saluatoris, dum in agone stas, & pernarum tuarū procellæ, & fluctus irruunt in te, & super te transeunt, de creaturis cogitas, & quod mirabilius est, de me, quem videbas toties offensurum te, neque enim despero, quod viuificaturus sis me, quāuis adhuc iniquum, & peccatorem: nē quēso domine mortuus remaneā, & in peccatis, sed viuifica me secundū verbum tuū; quomodo autem viuificabis me? nisi spiritu tuo, vt de Spiritu sancto viuam, & si secundū carnem vixi, spiritu tuo actus in posterum carnis facta mortificem, vt verè viuam, & spiritus tuus vocer; ò dignitas, ò nobilitas viuentis iustè, vt nō
solum

solum filius Dei nominetur, & sit, sed anima Christi, spiritus Redemptoris; audacter dicam; anima Dei Christus est, anima autem Christi iustus est; ò mystica Hierusalem anima fidelis, quæ in fide benè operaris, & cursû vitæ benè operando feliciter exples, tu vocaris anima dilecta domini Saluatoris, & divinæ confors efficeris naturæ, inde dicitur; Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectâ, propter nomen tuum domine vivificabis me; sed quare ego miser hæc tractare, & cogitare audeo? ò immensitas benignitatis, & misericordiæ domini Dei mei; cælestes illi Spiritus, & Angelicæ Hierarchiæ tibi proximè coherentes tremunt ante te, ego autem vermiculus, & peccator immundus, inter iustos tamen connumerari, & à te iustificandus confidens dixi; sed parce domine, qui dum in cruce moriens expiras, naturam humanam Deo Patri tuo reconciliatam offers; ò felix cõmendatio, quam cum hostia sanguinis tui, ò bone Iesu, eidem Patri cõmmdasti, quis desperet, & si peccator, & iniquus, si tamen ab iniquitatibus, & peccatis elonget se, ad proportionem festinet: quod es tu, ò dulcis, ò pie Iesu.

L. 2 CON-

CONSIDERATIO. XXXVI.

Quoniam tu illuminas lucernam
 meam domine; accendis nāq;
 lucē fidei in capite meo, vbi
 viget potissimum lux rationis, quasi
 oleum capiti meo infundis, ac fidei lu-
 men acuis, illustras, & exornas, & il-
 luminato fidei oculo, bonorum operū
 exercitium exigis, & inducis ad illud,
 reiteratis clamas vocibus; *Conuer-
 mini ad me in toto corde vestro; diui-
 na tua mysteria considerata propo-
 nis, ea præcipuè, quæ in passione, &
 morte Domini mei Iesu Christi præ-
 fulgent, lucem fidei acuens, & expur-
 gans; ò summa bonitas Creatoris, qui
 non dedignaris lucernæ meæ, intelle-
 ctus mei purificare lumen; Apostolus
 exclamat; Sapientia in mysterio ab-
 scondita, quam nemo Principum huius
 sæculi cognouit; quis enim intelliget
 qualis tua, ò Deus, bonitas, qualis, di-
 gnatio, claritatis, qui vt seruum redi-
 meres, filium tradidisti, qualis malitia
 peccati, quæ sine diuino sanguine ple-
 nè non potuit expiari, quid in anima
 mea ipsum peccatum operabitur, cu-
 ius*

ius imago à Dei filio assumpta splendorē gloriæ obtexit; Dei scēdauit pulchritudinem, fortitudinem ipsam infirmavit, virtutem deiecit, vitam intermit: quid facere. teneor Domine, in tanti beneficij recompensationem, quā horrēda mea est ingratitude, & perpetuis deflenda lachrymis, dū in vitijs, & peccatis meis iterū crucifigo te, qui vt me à perpetua morte redimeres crucis mortem pati non recusasti; huic considerationi immorari cupio, vt cor meum accendatur, & diligam te Dominū meū, benefactorem meum; ne permittas, Domine, adhuc mentem meā tenebrescere ad spiritualia, & solum recipere temporalia, illumina Deus meus tenebras meas, oleo misericordiæ tuæ inpingua caput meum, peccata mea, & iniquitates dele, claritatis tuę lumine foga noctē peccatorū meorū, illustra faciem tuam super seruū tuum, saluum me fac in misericordia tua, non confundar domine, quoniam inuocaui te. Amen.

CONSIDERATIO. XXXVI.

EXultabimus, & delectabimur in te, memores vberum tuorum: ò verè beati, qui hanc lactant māmillam; tu enim domine, qui dilectus noster, & alitor es, effudisti pro nobis sanguinem tuum, per quem in Deū credimus; ad māmillam Patris, quæ curarum obliuionem inducit, nèpè Verbum, confugimus, lac nostrū tu Christus es, quādo sanguine tuo pascis nos. Inde dum inuitaris anima ad sacrum, hoc conuiuiū, vt cōsoleris, & gaudeas, infantis puritas exigitur, & desiderium ardens, vtj accurrentis ad mammillā, & lac, vt sugatis, & repleamini ab vbere consolationis vestræ, & iterum dicitur, quasi modò geniti infantes, rationabiles, sine dolo, lac concupiscite, ex maternis suspensi vberibus, totius malitię expertes, sic qui epularis ad hanc mensam, ea oportet esse mūditiā, vt ipsius quoque animæ extremas imagines habeat purgatas, hoc est filij tui sicut nouellæ oliuarū in circuitu mensæ tuæ, accumbentes namque hinc mensæ non sint infructuosę salices,

ces, sed arbores fructū habentes maturū, nulla sit in eis ariditas ex vetustate, sed novellæ sint, viridiores, ac fortiores fructū copiosius afferentes, tunc delectaberis, tunc dices; Exultabimus, & delectabimur in te, quare autem ego miser in tali conuiuio non exulto? nisi quia concupiscentiarum huius sæculi accedo plenus, non lotis pedibus, affectibus scilicet terræ adherentibus, nec famelicus, & sitiens, quia satis plenum est cor inanibus, non nutritibus, sed satis grauantibus cibis: audus curris infans ad vbera matris, non enim alios cibos cognoscit, frigidus ego (proh dolor) accedo ad te dulcis Iesu qui semper vbera pròpta, tenes, ut pascas me, quia alia quero fercula, quæ tamen nunquam satiabunt me, usquequò ero gravi corde? usquequò diligam vanitatem? & quæram mendaciū? Videam domine, quæ huius sunt sæculi, umbras esse prætereuntes, ut autem videam: emitte lucem tuam, & veritatē tuā, quæ huius mundi mēdacia fugiet, & veritate cor meū repleatur: Inde domine amem te, & exultē in te, repetam, quasi ceruus fons aquas, sic anima mea à te Deus.

248 *Considerat. spiritualium*

concupiscit; unde exultabit cor meū,
et caro mea in Deū-viuū; diligam te,
quia Deum amans anima reuerā in
cælum à terris emicat, sumptisque alis
sublimia petit, & nimirum, quia tu
quasi aquila prouocas eam ad volan-
dum, et super eam volitas; ò dulcedo
Saluatoris, ò dignitas animæ, volat
Deus super te, vt tu voles, volitat, vt
volatū addiscas, alta petas, et humilia
deseras; quid ergo tibi est anima mea,
cum inferioribus terræ? quare anxia-
ris, vt acquiras ea? surge, quare ob-
dormis, alæ tibi præsto sunt, et Deus
tuus volitat super te; vola, et requie-
sces.

CONSIDERATIO XXXVIII.

S Aluum me fac Domine, quoniam
defecit sanctus. Veraces homines,
qui non fallant, & simulent, defece-
runt; periit Sanctus de terra, & rectus
in hominibus non est: omnes in san-
guine insidiantur, vit fratrem suum
venatur ad mortem: vndique ergo
Domine cinctus à malis ruam misera-
biliter, nisi à fortitudine tua sustenta-
tus misericorditer emergam: vide Do-
mine

mine miserator, & misericors, nedum homines malos aduersum me irruentes, sed peccata mea, quæ pœnè transferunt in consuetudinem contra me bellantia, & dimicantia fortiter, vt ad æternum ignem pertrahant me, & à te elonger in sæcula; Quid ergo faciant miser, si non adiuuas, & dexteram porrigis? tu scis Domine, cui est nihil occultum, quòd inter malos, quasi inuitus incedo, hoc statu meo requirente, neque te litet recessum meum ab eis difficilem, ac pœnè impossibilem, saltem non cõmunicem cum electis eorum, non vescar delicijs eorum, illorum nè sequar mores, & prosperitatibus non inuideam; euadam ab eorum continuo congressu sic purus, vt possim dicere; Singulariter sum ego, donec transeam; non enim solitudo facit solum; sed mens si amore tuo teneatur, spiritus, & anima mea tendant ad te, & tecum sint, sic enim roborabor, & euadam fortis; dextera tua, misericordia tua tenet me, nè cadam præceps; laqueum enim parauerunt pedibus meis, vt incuruent animam meam, nonnè laquei sunt homines mali, inter quos viuere oportet, sed non timebo mala,

si eris mecū, sint ad te oculi mei, quoniam tu euellēs de laqueo pedes meos; affectus mei, quasi fluctus maris conturbantur, & sonant, & ventis tentationum impellentibus malis hominibus, qui agunt iniquē, ut perdant me; neque substantia mea ænea est, tu autem Domine veni ad me, esto in adiutorium meum; te enim adueniente, quasi spiritu auræ tenuis filebunt fluctus, & cogitationes meæ torquentes cor meū, quiescenti & conquiescente spiritu in te eripiar à tentatione, & hominum malorum multitudinem, quasi fortem murum in Deo meo transgrediar; Deus nè elongeris à me, Deus meus in auxilium meum respice; quoties eneruiter uiuo, quasi diffusus, quia in medio sæculi huius ambulo, undique septus tentationibus. Tu scis Domine, tu vides, nè deficias, & tu misereris, qui diues es in misericordia, in semitis istis, & difficilioribus vijs deduc me, timorem expelle, ut intret amor, quia si semel amauero te, robustum erit, & forte cor meum.

Amen.

DEO GRATIAS.

LI.

LIBER²⁵¹

QVARTVS.

Consideratio Prima.

Lazarus amicus noster dormit; eamus, & à somno excitamus eum. Cur Domine nō à morte ad vitam, sed à somno ad vigiliam dicitur euocatus? nisi vt potentia tua vis, & in agendo facilitas demonstraretur; tibi enim dormiebat Lazarus, qui hominibus erat mortuus, qui illum non poterant suscitare: nām Dominus tanta eum facilitate excitabat de sepulcro, quanta homo excitat dormientem de lecto: si ergo corporaliter mortuū, & quatr/duanum tam facile reddis viuū? quis neget te ita, & specialiter mortuum; et annosum peccatorem eadem facilitate resuscitare: qui educit vinctos in fortitudine, similiter eos, qui exasperant, qui habi-

L 6

rant

tant in sepulchris; digito tuo eijcis de-
 monia, et summa facilitate animam à
 peccatis liberas, et daemones, qui illà
 obsederant, fugas: tu venis Domine,
 ad Lazarum; ille enim mortuus acce-
 dere nequiverat; veni ad me, quæso,
 peccatorem mortuū; ipse talisque ve-
 nire, utique non possum: ò misericor-
 dia, ò benignitas Saluatoris, verè Pa-
 ter misericordiarū, libera animā meā
 putredine peccatorū, excita prægran-
 di voce tua, et sic suscita, ut sequatur
 te spiritus meus, et anima mea: ego
 peccavi, tu autem ploras, quia me
 flentem non vides; ò benignitatis ex-
 cessus; tu solvis me priorū pecca-
 torum funibus constrictum, et solutū
 præcipis abire, ut, quod tua sit gratia
 opus meum dicatur, et fiat corona iu-
 stitiæ, quæ est tuæ miserationis effe-
 ctus: tu coronas in misericordia, et
 miserationibus; et nihilominus dici-
 tur: Labores manuum tuarū, quia man-
 ducabis, beatus eris, et bene tibi erit;
 gloriā vocas fructū manuum hominū,
 ut reddatur suavior, rectè dicatur, sua-
 vis Dominus vniuersis, et miserationes
 eius super omnia opera eius: tu
 salvas hominem, et cum homine gratia
 tua

tua laborat, et tamen gloriā das, quasi mercedem, et laborū fructū; inde dicis magnificus in sanctitate, quod tu facis; tribuis nobis maximā tua magnificētia; verē benedictus in seculū. Amen.

CONSIDERATIO II.

Tu scis impropertū meū, et reuerentiam meā, verecundiā meā, et ruborem: unde Domine confusio tua, rubor, et verecundia tua? nisi quia benignitate tua onustus intende-
bas peccatis meis, ante oculos æterni Patris tui sistens, quasi peccator, et reus mortis; inde dicis: confessio faciei meæ cooperuit me; et iterū; timor, et tremor venerunt super me, et con-
texerunt me tenebræ: times, o fortitudo Dei; à facie peccatorum, quæ tua non erant, sed mea; quid ego faciam infirmus proprijs peccatis, et iniquitatibus grauiatus, ut possim dicere, sicut onus graue grauata sunt super me: Confunderis Domine sic innocens, sic scriptum sit: Qui peccatū non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius; talis fuit verecundia, et rubor tuus, ut

vn-

vndique stilles guttas sanguinis; mira-
 rha guttae exeunt ex corpore tuo non
 ferro præciso, sed calore charitatis
 adusto; verè arbor cælestis, qui quasi
 therebintus ramos extendis, vt pecca-
 tores protegas à peccatorum turbine,
 et tempestate, liquorem emittis san-
 guinis tui, vt sanes eos, et ab omni
 peccato emundes illos: quæ erit con-
 fusio mea à facie tua; et qui rubor
 meus ex tot, tantisque peccatis; ex-
 erabilis malitia mea est, quia multo
 sudore sudatū est, et non exiit rubi-
 go; lauasti me in sanguine tuo; et te-
 rā inquinatus sum, iterū, atque iterū
 pecco, considero te pro meis peccatis
 bis emanantem sanguinem, neque
 cessas mortuus, sed lancea vulneratus
 aquā emittis, et cruorem, vt laues me,
 et adhuc frigidus sum, et cor meū are-
 scit; factum est cor tuū, tanquā cera li-
 quescens igne amoris tui; inde glo-
 bos emittis sanguinis, quasi cor stilla-
 vū, et nihilominus cor meū coagula-
 tum est, flāmas amoris non sentio, et
 in effusū sanguinis tui pro me medita-
 tione non effervesceat cor igne amoris,
 vt lacrymas effundant oculi mei, quia
 peccaui in amantem Redemptorem, ò
 du-

durū cor meū, et lapideū : auxiliare
Domine, memorare sanguinis tui mi-
sericorditer fusi pro me, nè indure-
scat, sed liquefiat amore tui, et san-
guis tuus semper sit ante oculos men-
tis, et cordis mei, timor tuus, confu-
sio tua, omnesque pœnæ, quas libens
assumpsisti, meditatio mea sint. Sic
fiat. Amen.

CONSIDERATIO III.

CLamanit Iesus voce magna, ■
quis sitit, veniat ad me. Voce ve-
rè magna clamabas Domine, qui ho-
mines vocabas ad regna cœlorum, ut
discamus, & nos magna orare, ea sci-
licet, quæ æterna sunt, non quæ cadu-
ca; homines vocas ad regna cœlorū,
ideòque clamas, quia temporalium re-
rū sonus, et strepitus detinet nos, nè
audiamus; satis imperfectè intelli-
mus, ideòque huius mundi gloriā per-
se satis exiguam, et abiectā, ingentem,
et sublimem arbitramur; imperfectis
oculis grandescunt formæ, turbantur
species, res falluntur ipsæ, quia non
iam visionem capiunt, sed adhuc ym-
brā sustinent visionis; ad vera nos bo-
na

na vocas, & clamas, vt tandem aliquando veniamus; clamat Propheta, filij inclyti, ad grandia creati, ad gratiam, & gloriam vocati, qui estis hæredes Dei, cohæredes autem Christi, vt quid diligitis vanitatem; & quæritis mendacium? Inde intellectum summis effragitabat precibus; Intellectum da mihi, & viuam; da mihi intellectum, & scrutabor legem tuam: & postquam obtinuit, grates rependebat pro singulari mercede; Benedicam Dominum, qui tribuit mihi intellectum: nisi enim lucem præbeas tuam, ab huius mundi figura detinemur, & ad tuas voces surdescimus, minimeque eleuamur ad cœlestia; tu autem Domine Saluator, qui venteras saluum facere, quod perierat, clamas, vt veniamus ad te: ò magna bonitas, ò benignitas Redemptoris, sienti, offers aquam gratiæ tuæ; nos autem miseri sitim nostram amamus, eamque temporalibus bonis explere nitimur, & decipimur, quia vmbrae sunt; quis autem inquam satiabitur vmbreis; Cū clamas Domine; Emitte lucem, illumina oculos mentis, absterge sordes illius, quæ luci tuæ, uè iniret, impedimento sunt, vt audientes

VO-

vocē, videamus; videntes moueamur.
& curramus, & in gratiæ tuę fonte pe-
renni alacriter bibamus, cælestique
potu refecti ascendamus ad montem,
qui es tu; aqua refectiōis gratia tua
est; ibi educa me, & animā meā con-
vertis, spiritūque viuificas, vt corpo-
ris huius sarcina grauatū ascendere
nihilominus valeam: aqua ista oculos
meos abstergat, vt mundi imagines
falsas videā, nē ampliū ab eis, illectus
remaneā, & abstractus; sed statim ad
primas voces tuas surgam, & dicam:
Domine quid me vis facere?

CONSIDERATIO IV.

Erat Domine in corde meo exar-
s tuans ignis non indignationis,
sed amoris, & charitatis: vratur igne
amoris tui spiritus meus, exardescat
anima mea videns, & intelligens,
quod pro tuis peccatis has plagas su-
scepisti; pro meis sceleribus hec vul-
nera sustinuisti; quæ sunt in corpore
tuo vulnera, ò Deus, Redemptor me-
us: ò Christe Saluator meus; non tua
sunt vulnera, qui sanctus es, & inno-
cens, sed mea, qui peccaui, & iniquè
gē-

gessi, ideo plus amare incipiam, postquam in tuo corpore vulnera recognosco: excitem in me vehemens desiderium patiendi pro te, qui tantum pro me passus es: dicam in tribulationibus meis; ego quidem iuste tributor, nam digna facis recipio: tu autem Domine infirmitatem meam porraſti, & pro me doluiſti: in doloribus tuis, quos pro me, & à me tibi infixos fuſiſti, non friguit amor tuus, quæ aquæ multæ non extinxerunt charitatem, imò alia tormenta, & penas exquirens, exclamabas ſitio, neque mortuus accenſi amoris tui ſigna ceſſas dare, & copioſius ſanguis, & aqua emanarunt, ut lauareſ nos, & tamen penas peccatorum meorum luebas: quare ergo ego miſer, dum pro meis iniquitatibus affligor, ſum impatiens, & in amore tuo frigefco, niſi quia de pecco, tu longè facis auxilium tuum à me, diſcedis à me verè ignis diuinus, & frigidus remanco, quis erit ardens ſine te, quis fortis ſine te, qui es Dominus fortis, & potens? quis reſiſter, dum tentatur, abſque te, qui es baculus, quo ſuſtentabantur omnes: plagæ tuæ, quas cælo redemptionis meæ vexilla

xilla inferre voluisti, cordi meo infligantur : & considerans charitatē tuā, ardeat cor meum amore tuo; repetam semper : quid sunt plagæ istæ non in medio manuum, sed in toto corpore tuo? & respondeant: effectus sunt peccatorum meorum; melius dicam, succensi amoris tui : diligam te Domine, quia tu amasti me, doleam fortiter pro peccatis meis, quæ te Domine tā immaniter vulnerauerunt. Considera verba, & lacrymas vertant oculi mei; quid feci tibi? aut quid molestus fui? imò quid potui facere vineæ meæ, & non feci? quid mali feci, quod crucifigis me? aut quid boni desij facere, unde non ames me & exardescat in huiusmodi meditatione cor meum, & exitus aquarum deducant oculi.

CONSIDERATIO. V.

FRATRES obsecro vos per misericordiam Dei, &c. Surge anima mea, nè dormites amplius : rogat Paulus, imò per Paulum rogat Deus, rogat omnipotens : rogat autem creaturam vilem, & infirmam, rogat amās Deus, quia plus amari vult, quam timeri : s
 non

non tam Dominus esse vult, quàm Pater ; rogat Deus per misericordiam , nè vindicet per rigorem : audi rogantem Dominum : Tota die, inquit, expandi manus meas : nonnè qui expandit manus, ipso habitu rogat ? expandit alas suas , atque portauit in humeris suis ; inde Propheta exclamat : sub umbra alarum tuarum protege me à facie impiorum , qui me afflixerunt : Expandi manus meas , ad quem ? ad populum : ad quem populum ? non tantum non credentem, sed contradicentem : ò dulcedo , ò bonitas : Extendis brachia ad me quotidie tuis uocationibus repugnantem ; ò longanimitas Domini , & seruatoris : distendis membra , dilatas viscera , pectus porrigis, sinum offers , gremium pandis, ut patrem te tantæ obsecrationis demonstrares affectu ; grandi uoce uocas ; videte, videte in me corpus vestrum, membra vestra , vestra viscera , ossa vestra, vestrum sanguinem, & si quod Dei est , timetis, quare vel quod vestrum est non amatis ? Ut viscera demonstrares lutus tuum lancea perfodi permisisti, ò charitas , ò amor : venite ergo, redite, & vel sic probate patrem, què

quē videris pro malis bona, pro iniurijs amorem, pro vulneribus tātis tātam reddere charitatem; Deus meus omnipotens, qui rogas me, vt exaltes me; ego autem terræ conglutinator, & à peccatis meis curuatus vsque in finem, nec mandatis Domini obtempero; nec Patris exaudio præces, Deus rogat, & creatura obstitit: hæc cogita, & ululatu magno plange ad Patrem, & Dominum, vt exaudiat te, & illuminet te, nè in morte obdormias, & inimicus dicat; præualui aduersus eum. Amen.

CONSIDERATIO. VI.

A Ridum est Domine cor meum; spiritus meus tristis, quid faciam? Audi Prophetam: In ipsa sperauit cor meum, & adiutus sum, & refloruit caro mea: exiccat ossa spiritus tristis, lætitia autem irrigat ea: vnde autem lætitia, nisi à te, dum excitas spem, & fiduciam in te: dicitur autem fecunda spes congaudeat; sit cor meum fiduciam habens in te Domine, vt euadat hilare, & ad tibi seruiendum validum, & forte: quare anima mea, &

COR

262 *Considerat Spiritualium*
cor meum desinitis sperare in Domino, & tamen audio, sperare in eo omnis congregatio populi : & iterum, quoniam in me sperauit, liberabo eum : & rursum : Spera in Domino, & inhabita terram, & pascere in diuitijs eius, nisi quia adhuc non cognosco te, & obliuiscor, quod Deus es ; audi Psalmistam : Et sperent in te, qui nouerunt nomen tuum Domine, esse tuum, essentiam tuam, hoc enim tibi idem, quod nomen ; tu dixisti ; Ego sum qui sum ; qui eduxisti populum tuum in manu Moyse, & Aaron de Pharaonis, & Aegypti seruitute dura. Patres nostri, qui te cognouerunt, in te sperauerunt, & non sunt confusi ; es ergo Dominus liberans, & uiuificans nos ; infelix homo, qui in homine confidit, & in bonis temporalibus ; spes enim sterilis est, & infecunda : doce me Domine sperare in te, ut confirmetur cor meum, & fecundetur, latentur viscera, & cantem ; spes mea in domino Deo meo, qui fecit Cœlum, & terram, mare, & omnia, quæ in eis sunt ; tu illuminas cœcos, tu pascis esurientes, tu iudicium facis iniuriam patientibus, tu soluis denique cōpeditos, & elisos erigis :
di-

dicā; in te spes mea semper, quia adiutor fortis; inde letabitur cor meū, nō ut timeat, sed ut exaltet nomen tuū. timeat insuper, nē ampliū ostendā te; erubescā, & confundar; quia desij sperare in te; peccauerā Domine; inde timebā te, nec recordatus sum misericordiarū tuarū, quæ à seculo sunt; discessi Domine à te, quia operatus sū iniquitatē, inmemor benignitatis tuę, & longanimitatis, & quod non reijcis venientes ad te, & expansis in cruce manibus vocas peccatores: irritavi te Domine in peccatis, recidiuus, sed non debebam desinere sperare in te, qui & Iudā proditorem amicū vocasti, & desperationem eius grauius existimasti peccatū, quā proditiōē, ò dulcis, ò misericors, da mihi fletū, & dolorē, ut lugeā, & contrister pro peccatis meis, inde confidam in te, iubilem, & exultem.

CONSIDERATIO VII.

VErū tamen non mea voluntas, sed tua fiat: O sacra oblatio voluntatis, quā in ipsa conceptione fecisti, dicens: Ecce venio, ut faciā volun.

264 *Considerat. spiritualium*
 luntatē tuam Deus, & legem tuam in
 medio cordis mei: & iterū: Veni, non
 vt faciam voluntatem meā, sed volun-
 tatē Patris mei, qui in cælis est: & rur-
 sum: Meus cibus est, vt faciam volū-
 tatē Patris mei: in qua voluntate san-
 ctificati sumus per oblationem corpo-
 ris Christi: O verē digna oblatio pro
 mundi salute, tu domine Iesu, in cuius
 nomine omne genu flectitur cælestiū,
 terrestriū, & infernorum, charitate
 ignita impellente te, orans vehemen-
 ter, nedū genibus positis, sed procisa
 in tetram facie, humilitate admirabili,
 voluntatem tuā offers pro me, o verē
 cor ardens domini mei Iesu Christi, o
 ineffabilis bonitas, & mira dignatio
 charitatis, amore languebas domine,
 idē in faciem cecidisti; verus Iacob
 pronus in terram, & adorans dixisti;
 Fiat voluntas tua, non filios videre
 cupiens viuos, sed mortuos iam ad vi-
 tam reuocare, vitam tuā offerens Pa-
 tri in holocaustū, & odorem suauita-
 tis, voluntatem moriendi immolans
 Deo, æquē charum holocaustū, quā
 vita, sed magis repetitam semper
 cupiens, quod semel fieri poterat, o
 effectus amoris, charitatis, doce me
 me

me domine voluntatē meā offerre tibi, & genu flexo non tantum corporis sed cordis dicere: fiat voluntas tua; Immolem tibi in holocaustum intellectū, & voluntatem meam; hæc enim anxietatum causa est, & dolorum, & quis valeat eam tibi offerre in sacrificiū, nisi grandi auxilio tuo roboratus? viuum namque sacrificiū, in quo non extranea caro, sed propria voluntas decollatur, fortior animæ potentia subijcitur, tuæ gratiæ domine vi, est, & potestas. etsi fetrea est voluntas mea, tu ignis es, & gratia tua ignitat inflama, eam, & deducet quo tu vis, carbonem succensū sit memoria passionis tuæ, & ventus gratia tua succendens magis, sicque voluntas mea in lege tua sit, & pro re ardens, ut dicam quiesceps, Fiat voluntas domini.

CONSIDERATIO VIII.

Vbi crucifixerunt eum: Illum nēpē, qui in carne venerat, ut me redimeret, illum, de quo dicitur: Verbum erat apud Deum, tu eras sacrosanctum, vnicum, supremum, omnipotēs Verbum, ipse Deus, Dei pectus, con-

M ceptus

266 *Considerat. spiritualium*

ceptus, virtus sapientia Dei substan-
tialis bonitas, infinitum in se, & infi-
nitæ durationis, ratio admirabilis, lux
gloriosa, inaccessibilis splendor, ens
reale, & verissimum inter omnia, &
super omnia, infinitas, plenitudo, ex-
pressio, conceptus, pronunciatus, lu-
men de lumine, claritas, filius denique
dilectissimus, ratio, definitio, Verbum,
partus diuinæ mentis, cordis feruor,
peccatoris secretum, diuini sinus, in-
trinseca cogitatio. Idearum Idea, ,
fons fontium, causa causarum, gloriæ
splendor, figura substantiæ, imago bo-
nitatis, genita sapientia infallibilis, &
certa, in cuius contemplatione anima
deficit, alas meditationum colligunt
cælestes Seraphim, Maiestas tua om-
nes superat cogitationes, tu æternum
Verbum in principio seculorum sine
principio eras, cum Deo stabas inse-
parabiliter, eademque Deus potens,
sciens, & volens distincta persona: nā
eras apud Patrē, natura tamen, & es-
sentia idē Deus simplicissimus, quia
Deus erat Verbū, permanebas æternus
& in æternū duraturus apud Deū; in
eadē simplici, & indiuisibili natura,
eadē virtus, Sapientia, bonitas substā-
lis

his splendor, eadem diuina substantia, idem Deus, hoc eras apud Deū, antequam quicquam fieret in te, omnia, siue visibilia, siue inuisibilia facta sunt; cuncta, quæ sunt, in tua bonitate, & virtute consequuta sunt esse; ò Verbū, ò Verbum in te vita erat; in te enim viuimus, & tamen meā non dedignaris assumere, vt homo mori posses, & Deus impassibilis manens, redimere valeres; verus, & solus mediator. Amen.

CONSIDERATIO IX.

TVam ipsius animam pertransibit gladius. Non corpus, sed animā transfixit: quis intelliget dolores. Matris in morte Vnigeniti? sub silentio pertransiēre Euangelistæ, vt maior hic debeat affectus, vbi credulitatē cogit contemplatio, non fidem hortatur opinio, [hic vehementiores dolores, quàm parturientis; ibi enim nascitur filius, hic moritur; vera Rachel plorans filium suū; vox tua in excelsis auditur, & in conspectu omnipotentis lachrymæ tuæ sunt; dulcis vox fletus tui in auribus Altissimi, tunicam Ioseph

in hedi sanguine intincta manibus suis tenebat iacob, contemplabatur, veste in quasi filij amissi carnem osculabatur, flebat, & in veste presentem habebat in cogitatione filium, tunica eadem exagitabat, & mitigabat dolorem; tu autem dominæ non filij insignia sanguine aspersa, sed filium ipsum mortuum, carnem ipsam vulneribus plenam; corpus plagis afflictum in manibus tenes, ut grauior esset dolor, & asperior poena, constantiæ fortiori maior probatio debebatur: Deosculare Mater pedes illos, quibus mare liquidum solida terra fiebat, elaboratos pro me, non tamen lassos, transfixos videns: deosculare manus perforatas, manus expalmatas, quæ verè fuerunt palma victoriæ: lauent lachrymæ tuæ corpus illud diuinum denigratum à peccatis moisi: quis rependet dolorem tuum Virgo beata? amant cæteræ matres filios, sed tu amabas in filio Creatorem, considerabas tamen Redemptorem, qui ad hoc venerat, ut humanum genus, à faucibus mortis, & diaboli seruitute liberaret, te etiam domina redemit, præseruauit namque fuit meritis passionis à peccati labe, inde diceris, *Torapuluhra es amica mea,*

mea, & macula non est in te; hæc recordata es, & consolabaris; mater nostra charitatis super plena, & superefluens, iugebas tamen mortem filij passionem. Vixisti in super & illos quibus passio Dominica futura erat infructuosa; in hoc anima mea pertimescit, & perculsa timore ad te matrem misericordiae recurrit, ut mihi salutem impetres, quæ es mater Saluatoris.

CONSIDERATIO X.

ET valde manè veniunt ad monumentum; Angelus autem dixit; surrexit non est hic; matutinus enim, & antelucanus Dominus euigilans resurrexerat, humano namque generi resurgebat; ideoque dicitur; & resurrexit propter iustificationem nostram, amatis providebat sua resurrectione creaturis, ideo nec lucem expectabat, & vigilantes mulieres fortiori charitate præuenit, Sol iustitiæ soli materiali præcurrit, licet iste, qui ut suo cōmoreretur auctori ipsam meridianam suam mortificauerat claritatem, ut eidem consurgeret Creatori suo

M 3

cui-

exultis tenebris antelucanus erup-
 rat, & vt citius mane faceret, mani-
 cauerat: qui tamen exultauerat, vt gi-
 gas ad currendam passionis viam, tri-
 buens nobis resurrectionis fructum,
 voluit; & nimirum, quia alæ eius alæ
 ignis; ignitas alas habet amor; inde
 non inuentus apparet, sed inueniens;
 nec solùm quærentibus, sed & non
 quærentibus se manifestat; nescit præ-
 ueniri amor; exultas Deus, quia iusti-
 ficatus est homo; ad resurrectionem
 in momento vocabis nos; hilaritèr
 enim facis, quia amanter, in atomo,
 in ictu oculi; neque tardas; dùm mise-
 ris, & confers beneficia, ò charitas, ò
 amor, quis mihi det huiusmodi repen-
 dere, & frequens cogitare: da mihi
 Domine tecum resurgere, & cœlestia
 quærere; tu enim potes, si vis.

CONSIDERATIO XI.

Exultate iusti in Domino; & exul-
 tauit cor meum in Deo meo. Cō-
 firmatum est cor meum in huiusmodi
 lætitia, quia permanens, & constans
 est; docet me domine huiusmodi intel-
 ligere veritatem; spirituale gaudium
 non

non est lubricum, sed firmum; profanum verò fugacissimum; illud in Deo fundatur, quod semper idem est, cuius anni non deficient; hoc in mundo, quod semper immutatur, & ad exitiū properat; inde in eo gaudium festinat, nec moras potest ferre lætitia, terrena gaudia somnijs simillima sunt, veniūt, abeunt, occurrunt, refugiunt, prius quàm cōprehendantur, auolant; scēna humanæ vitæ, quasi somnus: spirituale gaudium forte, confirmat, & accerimū reddit bellatorem, gaudiū Domini nostræ est fortitudo, hoc muneri Propheta cupiebat; & spiritu fortis confirma me, radicata exultatione lætatur Domine, cū exultamus in te; hoc oleo filium tuū vnixisti Pater, strenuum gigantem illum, qui mundum, & diabolum debellaturus aduenerat; quare ergo, quæ velut somnitium auolant, & transennt, sicut visio nocturna, desideramus, & ex eis lætitiā quærimus, & anhelamus, exclamat Propheeta, dormierunt somnum suū, & nihil inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis; etanescunt enim terrena omnia non minus quam somnia; stabile verò gaudium, firmamque læti-

272. *Considerat. Spiritualium.*

tiam, quæ in te est Domine, nec intelligimus, nec desideramus, nisi quia præsens illud, & sentitur; hoc autem differtur, & sensibus non percipitur, inde illud sequimur, super hoc nauseamus; tu autem Domine, qui cor illuminas, & accendis, mentem præparas, & instruis, nè amplius obdormire sinas me, lætetur in te anima mea; exultet in te spiritus meus, gaudeant in te viscera mea, vt dicam: sicut adipe, & pinguedine repleta est anima mea, & labijs exultationis exultauit cor meum; ex adipe gratiæ tuæ prodeat in corde meo dulcedo amoris, affectus iubilans, & gliscens, vt tibi seruiam in lætitia, & exultatione. Amen.

CONSIDERATIO XII.

Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent. Vnde hæc exultatio, nisi ex vbertate fructuum, quos lacrymarum pluuie attulerunt; bonæ lacrymæ, quæ non solum nostrum possunt lauare delictum, sed etiã verbi cœlestis rigare vestigium, vt gressus in nobis eius exuberent; rigant animã, vt verbo diuino cadente super eã fru-

fructum afferat, nec arescat natum ex humoris defectu; non superuacue mendicant lacrymæ veniā, nec vnquā patitur contriti cordis holocaustum, repulsam; inde Deus meus lacrymas hominis ponis in conspectu tuo, intra te, quasi non inferior locus, quā sinus tuus humanis lacrymis debeatur: debentur tamen Domine lacrymę, debetur fletus, & planctus nostris peccatis, quibus offendimus te summū bonum, & benignissimum benefactorem: quis autem arens cor meū; exusa viscera, in aquā conuertat lacrymarum, nisi tu Deus omnipotens, qui conuertis petram in stagna aquarum, & rupem in fontes; anima mea, sicut terra sine aqua tibi, alijs, idest bonis temporalibus lacrymatur, immuta Domine fletus mei genus, immuta obiectū, tibi plorem, pro te plangā, quia te non inueniam; arens infructuosa ficulneas non afferro fructum; irriga lacrymis meis Domine surcos anime mee, cogitationes meas, vt in amaritudine, & fletu recogitem tibi annos meos: immitte ignitū rogam amoris tui in eā; vt exurantur tribuli, & spinę concupiscendarum mearū, quę suffocant se-

mentem tuā, nè anima fructificet; iuxta aquas lacrymarū, quasi platanus cōmoretur, sub vmbra alarū tuarum, nè in desiderijs tēporalibus ardeat, & frigescat spiritu; lugeam in tempore, vt in æternum gaudeam. Amen.

CONSIDERATIO XIII.

TURRIS fortitudinis à facie inimici. Dùm times anima mea à facie inimici, & persequentis, qui semper circuit quærens, quem deuoret, recurre ad turrim fortissimam nomen Domini; hæc verba meditare, & expende, vt consoles: confuge ad Redemptorem; Christus enim nobis factus turris à facie inimici, caue, nè feriaris à diabolo, fuge ad turrim; nunquā te ad illam turrim diabolica iacula sequutura sunt, ibi stabis munitus, & fixus; ante te est turris, recordare Christū, & intra turrim quicquid pateris, cogita, quo sine passus est, vt moreretur, & resurgeret; talem, & tu finem spera, qualis in illo processit, & intraisti turrim; hæc ad Dominum fuga non ignaua est, sed strenua, & à tentationum iaculis liberat; fuga hæc fecunda vir-

tu-

tutū est, non effēta inētorū; hęc fuga nescit frigus timoris, tremorem mortis, contradictionem sollicitudinis, dissolutionis otium, lasciuię ferias, torporem lentitudinis; turris istius portę plagę tuę sunt, in quibus ab infidelitate sanatur Thomas, & quiescit deinde securus, tentationū vndę, quę ipsum prostrauerant, dūm per portās intrauit, siluerunt, digitū intulit, manū adinovit, fortis, & strenuus factus est, resurrectionis, & diuinitatis fidelissimus testis; apertę sunt, vndique portę turris istius, vt cum fiducia intrent peccatores, ibique timorem, culpę conitētem indiuiduū deponant; & dicant securi; si consistent aduersum nos castra, non timebit cor nostrum.

CONSIDERATIO XIV.

DE te Domine sub speciebus panis dicitur: letificabis eum in gaudio cum vultu tuo: & rursus, illumina et vultū tuū super nos, & misceatur nostri amabilis facies, qua bonos facias, & recreas, terribilis altera, qua malos perdis; vnde dicitur: pones eos, vt cibum ignis in tempore vultus

tui; & iterum; vultus autem Domini
super facientis mala. In hac mensa
iusti viuunt, moriuntur impij, qui
fuerunt impij, & poenitentia loti ve-
niunt ad te, nam illos recipis, & pa-
scis, & diuinitatis participes effecti
manent in te; qui verò in impietate
perseuerantes audent accedere, mor-
tem inueniunt, dignus vitam accipit,
indignus in morté incidit; è timor, è
tremor; exclamabo; delicta quis intel-
ligit? quis dignus, dicetur, vt accedat
ad te, tu quis es? Dominus cœli, &
terræ, in quem desiderant Angeli pro-
spicere, quem cœlestium spirituum ro-
tus ordo genuflexus adorat, & intue-
tur timens; homo verò putredo, & fi-
lius hominis vermis; ego autem pec-
cator, & vix alicuius momenti inter
homines, accedo tamen in tua pietate
confusus: fuerat Maria Magdalena in
ciuitate peccatrix, ingenuit, doluit,
deinde accessit, nescit diuinæ gratiæ
virtutem. Pharisæus, inde dixit, pecca-
trix est, dicere debebat, fuit, sic immu-
rat gratia tua peccatores, vt faciat in-
nocentes; immuta me domine Deus,
vt efficiar dignus conuiuium, & sic ate-
pascat, vt viuam, & semper dicam, vi-
uens

uens ipse confitebitur tibi; sicut, & ego hodie. Amen.

CONSIDERATIO XV.

ET meditatus sum nocte cū corde meo, non intellectu tantū, sed affectu; tunc corde præ amore feruescens meditatur, & lingua, quādo dulciter modulatur; sic enim dicitur; & lingua mea modulabitur iustitiā tuam, rota die laudem tuā; quæ est autem meditatio intellectus, & cordis mei; nisi verba; aut obliuiscetur misereri Deus: aut continebit in ira sua misericordias suas? in medio ultionum misereris; & visciseris, ut miserearis, percutis, ut sanes, corpus tribulas, & affligis, ut gaudeat spiritus, & latetur: temporalia bona subtrahis, ut eleuemur ad cælestia; tu es Deus, qui facis mirabilia; redemisti enim in brachio tuo populum tuū, in brachio tuo fecisti potentiam; in filio namq; tuo suscepisti Israël puerū tuum, recordatus misericordiæ tuæ; saluas hominem, qui creasti hominē, dispersos congrgas, ut in vnum conueniant, maximū hoc opus est, & mirabile voluntatē hominis, quæ ad malū pro-

178 *Considerat spiritualium.*

prona est ab adolescentia sua, eandem
in sua relinquens voluntaria libertate,
sic immutas, ut nil appetat magis, quā
bonum, nihil enixius fugiat, quā ma-
lū; ò immutatio mirabilis dexterae tuae
solius; hinc exercebar, & scopebā spī-
ritū meū, ut nihil remaneat; quod ocu-
lis tuis displiceat, in tuis miserationi-
bus exercitatio mea est, & dū intueor
continuè miserantē, ardet in amore
tuo cor meū, exsiccatur spinæ, quæ cir-
ca illud sunt, cinere aspergitur, ut ad-
veniente aqua gratiæ tuæ fructum af-
ferat; expandi manus meas ad te, sed
anima mea sicut terra sine aqua tibi,
tu autem expendis manus tuas ad me;
dum autem dira lancea confoderis, sā-
guinem emanas, & aquā, ut lauemur,
& satiemur, quia apud te est fons vitæ,
ò sanguis, ò aqua, ò magna charitas
Saluatoris, anima mea, quæ sitis, acce-
de ad sanguinem, hinc inebriaberis; ò
felix ebrietas, ò suauitas ineffabilis
quis intelliget misericordias domini?
Amen.

CON-

CONSIDERATIO XVI.

ET circuibat Iesus castella in circuitu docens: Audisti, quemadmodū circuit, quemadmodū te, & propter te vbique pietas indefessa perquirit? aduersarius noster diabolus circuit; sed quærens, quem deuoret, quē perdat, & in gehennam pertrahat, vt patiatur sine fine supplicium, Deus autē, & dominus circuit, & quærit, vt doceat, & saluet te, & ad gloriam perducatur, quā tibi suo sanguine acquisiuit, vt cū eo in æterna beatitudine sine fine viuas, & regnes; verè miserationes eius super omnia opera eius, ille, de quo vox fideiū clamat; pleni sunt cœli, & terra gloria tua, propter te circuit, apparet, videtur, & tenerur in locis, quò se immobilis plenitudo mouet, quò accedit, vel vnde recedit quo sunt plena omnia, & tamen vadit, redit, descendit, ascendit, quia te nimis diligit nimis amat, habitus suscipit, formas variat, cōmutat officia, vt te mutet in melius, & à circumeuntis diaboli faucibus eripiat, & vindicet, diu quæsitum, & ereptum suis imponat humeris, & ad cœlests

lestia regna perducatur; errantem ouem
 quærit, & fugientem sequitur, in lati-
 bulis absconditam vera lux perquirat,
 & postquam inuenerit, lætatur, infirmā
 sanat, frigidam fouet, immundam la-
 uat, in sinu suo tanquā nutritus amans
 imponit, & eleuet secum; anima fugit,
 ut pereat, sequitur Deus, ut saluet, fe-
 stinat illa ad perditionem, volat domi-
 nus, ut viuatur, & si quando desinit, ut
 eat in vanitatibus suis, hoc facit, ut au-
 dius quærat, o Deus amans, & quæres;
 non enim quæreret nisi amaret; magis
 timeo domine amorē tuum, dilectionē
 tuā, quā omnipotentiam tuam; te
 enim amantem, & diligentē non amo,
 querentem te fugio; inde amor tuus,
 charitas, & dilectio tua erunt mihi in
 condemnationem, omnipotentia tua
 exerceas, ut me salues, & nihilominus
 rebellis uiuam, fixus in limo profundi à
 concupiscentijs temporalibus obstri-
 ctus; quando statum meū lachryma-
 bor, & gemam? quando, clamantem
 te sequar? quando audiam vocem in-
 cantantis sapienter? quando amantem
 te amem? quando quæram, sicut quæ-
 ro.

CON-

CONSIDERATIO XVII.

Miserere mei Deus, quoniā suavis, & mitis es, & multæ misericordiæ omnibus inuocantibus te; benignus in bonos, suavis; & facilis ad ignoscendum peccatoribus, nihil merentibus misericors, malè merentibus mitis; ijs tamen, qui ihuocant te, & de tuo homine se appellari volunt, eoque cupiunt, tamquā de honestissimo cognomine nobilitari; verè diues in omnes, qui inuocant te; ego autem ad te leuavi animam meā, tuæ voluntati dicaui illā, & quasi quoddam manus dedicaui tibi; vides domine, quod ab hominibus lassis non datur requies, & nimirum quia homines sunt; tu vero Deus ad quietē nos vocas; venite, clamas, ad desertum locum, & quiescite pusillum; rationabile petis obsequiū, & imbecilli naturæ compateris, & totus benignus, & suavis es, ò felix anima, quæ in te quiescit, inanantem à te suauitatem dilatato ore, & corde flagranti frequenter fugit, calix tuus inebrians quā præclarus est, sobria ebrietas, quæ animam replet, nec corpus

pus grauat: potant nos homines vino
 compunctionis, grauedinis, & agitationis,
 disponis hæc domine, vt ad te
 veniamus, sarcinatos enim, & onus-
 tos vocas, vt reficias nos; quare nos
 vocant homines, nisi vt dissipent nos,
 nouisque semper flagellis afficiant; tu
 autem congregas nos, vt confiteamur
 nomini tuo, & gloriemur in laude tua,
 in misericordia tua, in quo gloriaris,
 & laudem reponis, quomodo misere-
 tur pater filiorum, misereris nobis domi-
 ne, quia recordaris figmentum nostrum
 vires examinas, dum tribulas; & dum
 dissipare cogitas, tendis funiculum
 tuum in misericordia superfluens; te
 respicis, dum misereris; nos intueris,
 dum castigas, o dulcis, o misericors: tu
 dicis; inuoca me in die tribulationis;
 grauam te; angustia dies sunt; exaudi
 me domine inuocantem te, & intende
 voci deprecationis mee, vt in te viuam,
 & quiescam, & repleatur cor meum ab
 vberibus suauitatis tue. Amen.

CONSIDERATIO XVIII.

AD te clamauerunt, & salui facti sunt: Feruore cordis, & non clamore oris; venerunt, & exaudisti eos domine, Rex clemens, & amans, clamabo ad Deum altissimum Deum, qui beneficit mihi, corde humili, & prostrato, quia cum sis, domine altissimus, ad humilia respicis, vt extollas; clamaui in toto corde meo, exaudi me domine, feruet cor meum totum amore tui, ergo tu, qui prior diligis, nō defines exaudire; clamauerunt ad dominum, cum tribularentur, & de necessitatibus eorum eduxit eos, effuderunt corda eorum coram te, inde exaudisti, quia tu adiutor noster in æternum, cor effunditur, quando illud liquefacit amoris calor, nihil negas amans amanti, validè clamat homo, quando ardenter amat; cum clamore valido, & lachrymis exauditus fuisti, verè dominus meus, & Deus meus, quando cor tuū in cruce, quasi in ardenti fornace amore feruēs pingue holocaustū Patri obtulisti in odorem suauitatis, validè clamasti, quia
for:

284 *Considerat. spiritualium*

fortiter amasti; clamabit ad me, & ego exaudiam eum, cum ipso sum in tribulatione, cordi ardenti, & humili correspondet exauditio; quid autem petit amans, nisi amorem dilecti. Tu Deus, qui nos amas, petis amari, omnipotens dominus omnipotens cor ab homine petis; Pater à filio; non dominus à seruo, cuius cor in hac meditatione non accenditur; quid sum ego Domine, quod memores mei, aut filius hominis, quia reputas eum, homo vanitati similis factus est, dies eius sicut umbra prætereunt, & nihilominus deliciae tuæ sunt cum filiis hominum; quare hoc? nisi quia amas, & deliciarum torrente, qui à te derivat, & perenniter fluit; hominem pascis, & lætificas, deliciatur homo in te, à quo omne bonum, & dicis; deliciae meæ cum filiis hominum; magna vis amoris, ex quo nos in te, & tu in nobis; ò felix anima, quæ sic amat, ut hæc intelligat, tuas dicis Domine delicias, quæ nostræ sunt; deliciaris tu, quando ego delictior, hæc meditare anima mea; hæc modulare, & dic; Dulcis, & rectus dominus, pronunciet hæc lingua mea, & quasi fauus mel-

mellis stet in ore meo; clament, clament feruenti, & succenso corde, & dicam semper: Benedicte Deus.

CONSIDERATIO XIX.

A Diuua me, & saluus ero. Defectus viribus sum, vix me sustineo, & frequenter cado; Domine tu seis; adiuua me cibo verbi tui, & eadem fortis; auxilio tuo confirma me, cadentem me, & penè collabentem suffulce; nedum extrinseco auxilio, quasi virga; & baculo supposito suscipe me, sed interno quasi cibo firma, & custodi me cibo tuo, corpore scilicet tuo redde me fortem; verbo tuo confirma me: circumdà gratia tua cor meum, & tutus ero, præsidium tuum, quasi satellitium circumfiste, & ultra non timebit cor meum; quiescit anima, & ab inimicis salua erit; in iustificationibus tuis meditabitur, & quasi dulcisona carmina decantabit; inde dulcia erunt eloquia tua ori meo super mel, & fauam, eaque pronuntiabit lingua mea, nequaquam deglutiet, sed volutabit in ore, quia tibi dulcis est, & meditatio suauis; Debes me.

286 *Considerat. spiritalium*
 meus, nè elongeris à me, gratia tua
 quasi sepem circumda animæ meæ, ne
 incurfibus pateat inimicorum, murus,
 & antemurale fit gratia tua, nè anima
 mea ictibus subiaceat aduersariorum;
 veniat super me misericordia tua :
 prope me gratia tua, fepiat, & circū-
 det me vndique, nè valeat inimicus
 vulnerare eam; Domine tu fcis, quàm
 validus fit aduersarius meus, quantum
 vigilet, vt perdat me; audacter dico
 tibi; tuus sum ego, faluum me fac, præ-
 fidium mihi fit gratia tua in die malo-
 rum, vt dicam; Saluum me fecit, quo-
 niam vpluit me: exultabimus, & læ-
 tabimur in te.

CONSIDERATIO XX.

S Cientes, quòd non corruptibilibus
 auro, vel argento redempti estis
 de vana veftra conuerfatione, fed pre-
 tiofo fanguine, quali Agni immaculati
 Chrifti. O verba, quæ alijs deuotionē,
 alijs præbent occafionē timoris, Deus
 redemit me fanguine fuo de faucibus
 mortis, & inferni; & vitæ reftituit, &
 Paradifo; ego autem iterum me ipfū
 in feruitutem redigo; feruus peccati
 effi-

efficior, quia pecco; quomodo stabo
ad videndum eum, qui habet vulnera
cicatricum passionis suæ, & meæ re-
demptionis memoriale? quid dicam?
aut quid faciam? sanguinē Dei, meæ
redemptionis pretium cōtempſi, Deū
video cruore proprio coopertum, voce
magna clamantem, & dicentem; nè
repellas pretium meum, vitam meā,
sanguinem meū, passionem meā, tuæ
redemptionis pretium, à me Patri so-
lutum, vt redimerem te, & redderē
mihi populum acceptabilem, sectatorē
bonorum op̄erū; quare iterum vendis
te? cucurri in siti quærens te, tu au-
tem fugis sequentem, vt saluct te, &
perſequeris quærentem, vt perdat te;
paratus es suscitare Leviathan; ò me
miserum, qui audio hæc; & non exau-
dio, verè piger, qui vult, & non vult;
Domine Domine, qui redemisti me,
memorate, quod seruus tuus sum; sit
ergo voluntas serui in voluntate do-
mini sui, mea sit in voluntate tua, vt
redemptus sanguine tuo, iam non mi-
hi viuam, sed tibi, qui pro me mortuus
es, vita mea tua est; tuo enim sangui-
ne comparasti eam, non accipiam er-
go ad vanitatem vitam meam, cuius
pre-

pretium tu idem Deus es, omnia tua dedisti: & hominem comparasti, parum dixi, te ipsum; inde dicitur: empti enim estis pretio magno: & adhuc vili pretio vëdo me; carè emptus, quia magis dilectus; amen ergo diligentem me: reuela oculos meos domine, vt videam, ante oculos meos semper sit misericordia tua; intelligā me Christi domini sanguine emptum, vt amplius me non exhibeam venalē. Amen.

CONSIDERATIO XXI.

INtende in adiutorium meum domine Deus salutis meæ; Nè tanquam aliud agens mihi opem ferre, negligas, sed ad auxilium mihi ferendum intentus esto; hoc age; vt mihi citò succurras; tui namque muneris est afflicto subuenire, & cum sis Deus salutis, tuum est salutem dare, & opē ferre: accelera, nè tardes, intentus esto, vt opem feras: tu Dominus salutis hominum; eam enim vita tua comparasti, nè sinas eius perditionem, ruinam, & destructionem cuius, audacter dicam; parce mihi domine; studio tuo
accu-

accurationi indigeo, vt saluer; tu enim vides, quàm prona, & facilis sit ad peccandum natura mea: recidiuus, & debilis, in concupiscentijs ardens, nimijs desiderijs tēporalibus, quasi ergastulis detentus, in amore tuo frigidus, tuis vocationibus surdus, in tuorum executione mandatorum negligens: defectio tenet me; anima mea, sicut terra sine aqua, sed tibi, cui viuere deberem, palmes in vite, quæ es tu, fructum non fero, sed labruscas, vnde conquereris, & dicis: Quid potui facere vineæ meæ, & non feci, expectata est: longanimitate tua expectas me, tot annis prorogas vitam, & non mutor; verè Deus longanimis, & multum misericors; auge gratiam Domine, accelera, vt eripias me, esto mihi in Deum protectorem, & in locum munitum, vt saluam me facias; misericors Dominus, & iustus, & tamen Deus noster misereris, opus tuum misericordia, voluntas tua miseratio; quia vita in voluntate tua, ira autem in indignatione tua, voluntas tua potentia; saluum ergo me fac, & saluus ero: dirumpe vincula, inflāma cor, excita vires, adiuua, vt saluer; intende in adiutorium meum, custodi

N

me,

290 *Considerat. spiritualium*
me, qui saluos facis sperantes in te,
Domine, in tribulationibus meis, &
tentationibus non confundar, quoniã
speraui in te, oculi tui ad me, & non
deficiam. Amen.

CONSIDERATIO XXII.

INtroeat in conspectu tuo gemitus
compeditorum; gemitus meus Do-
mine à te non est absconditus. Addi-
ctus morti, ego sum, quia peccaui;
morti autem addictos soluere, tui bra-
chij, tuæ virtutis est, de te dicitur; Do-
minus soluit compeditos; imò disrum-
pere necesse habes misericors Domi-
nus, & fortis, quia non in fortitudine
sua roborabitur vir, & sic dicam; diru-
pisti vincula mea, solutus vinculis pec-
catorum, & concupiscentiarum com-
pedibus liber, collū meum libens inji-
ciam in legis tuæ compedes, & man-
datorum tuorū torques affectus meos;
vincula enim tua sunt alligatura salu-
tis, dura sensui sunt verba labiorum
tuorum; dulcia autem intellectui,
quis autem faciet, vt abstrahatur à
sensibus, & intellectui pateant, nisi tu,
qui vincula dirumpis, vt læti curra-
mus.

mus, & festinemus hilares tuæ legi
obedientes; tu auertis oculos, nè vi-
deant vanitatem: præceptum tuû luci-
dum illuminans oculos, tu illuminas
mirabiliter; denique tu saluos facis
sperantes in te: qua autem spe veniam
iniquus, & peccator, illa Domine, quia
pater es; intus est in patris pectore
ipse, qui interuenit, & exorat affectus:
sæpè Domine dissimulas iudicem, quia
magis vis implere genitorem; inde di-
citur: quomodo miseretur pater filio-
rum, misertus est Dominus timentibus
se: de cœlo prospexisti, vt audires,
gemitus compeditorum. Quis enume-
ret, quæ passus es, vt liberares eos;
quia ergo multum passus es, nè sinas
eorum perditionem; veniam peto pec-
catorum, & benè scio, quia tardius ti-
bi videtur peccatori veniã dare, quàm
ipsi peccatori accipere; neque tardans
diligens Pater dimittere, sed nos mise-
ri reiteratis peccatis, quasi nouis la-
queis, & funibus alligamus nos, & no-
nos subintramus compedes, & vocati
non venimus ad te. Sana me Domine,
& sanabor, saluum me fac, & saluus
ero, salutem à Salvatore expeto, tu
scis, quomodo salues, quia Deus salutis

292 *Considerat. spiritualium*
es, & dicitur: Deus noster, Deus sal-
uos faciendi. Amen.

CONSIDERATIO XXIII.

P Sallite Deo nostro, psallite, psallite
Regi nostro, psallite; quoniā Rex
omnis terræ Deus, psallite sapienter,
Deo nostro, qui fecit, & creauit nos.
Oues pascuæ tuæ confiteantur tibi in
sæculum, opus manuum mearum, di-
cis, hæreditas mea Israel; vniuersæ ter-
ræ tu es Rex Deus meus, & Dominus
meus; inde dicitur: quia ipse super
maria fundauit eam, & super flumina
præparauit illam; Dominus vniuerso-
rum tu es; omnes populi psallant, &
plaudant manibus coram te, quia non
vni Genti, & populo, sed omnibus to-
tius orbis terrarum populis, & genti-
bus imperas: parum hoc, nisi diues es-
ses in omnes, qui inuocant te, non re-
misse, sed alacriter, diligenter, & amā-
ter psallam tibi, quia creasti me; omnis
homo psallat tibi, quia suauis es, & re-
demisti eos in sanguine tuo; psallat
anima mea, & psalmum dicat; quia
tām pro omnibus, quàm pro me, vt
omnes, sic & me pretio tui sanguinis
de

de captiuitate, & morte eruiſti; tu enim es paſtor bonus, cui grex non non carior, quàm ouis vna; vnā illam errantem quæris, vnā præ omnibus deſideras, inuenis tandem, & humeris tuis imponis; vides enim, quantum errando laborauerat; laſſat namque via iniquitatis. Pſalmum ergo dicam tibi, quia Redemptor es, & pretiū redemptionis meæ nil aliud, quàm tu es, humanum genus conſeruas Domine, ideòque pſallat tibi, hymnum, & pſalmum dicam & ego, quia conſeruas me: verè dicitur, quòd in altis habitas, & humilia reſpicis; quid enim humilior peccatore? Peccantem Petrum, & te negantem amans reſpexiſti, & ſanſti eum; reſpice me, vt erigas me; ideò enim cōſeruas me, vt reſpiciſcam; iuſtificas Deus hominem; pſallat ergo tibi, iuſtificatum glorificas, ideòque pſalmum dicat, & nomini tuo benedicat in ſeculum, & in ſeculum ſæculi.

CONSIDERATIO XXIV.

CUſtodiuit anima mea teſtimonia tua, & dilexit ea vehementer.

N 3

Cu-

Custodia, Domine, amantis sit, non
 timentis; diligam, ut seruem, amem,
 ut custodiam; nihil enim graue aman-
 ti, leue onus diligenti; concupiscam
 sermones tuos, & diligam illos; quis
 autem disponet hæc, nisi tu, qui corda
 nostra diripis ad te, & inflammantia
 reddis; ignem venisti mittere in ter-
 ram, & dicebas, quid volo, nisi ut ac-
 cendatur: spiritum mittis tuum igni-
 tum, & cum eo validum ventum, ut
 accenderetur magis, & discipulorum
 corda succensa remanerent, inde igni-
 tum eloquium eorum, diligunt serui
 Dominum, & amici vocantur; ecce
 Domine cor meum, inflamma illud, ut
 ad te currat, qui in altis habitas, terre-
 na respuat, & ad cœlestia suspiret, dum
 flagellor, considerem, quia flagellor à
 te, tu quis es? Dominus meus, & Deus
 meus, tu formasti me, & posuisti super
 me manum tuam, & manus tua hæc,
 leuis ergo est, quia tua, leuis, quia Pa-
 tris, leuior, quia amantis, dum leua tua
 est sub capite meo, dextera tua ample-
 xatur me, misericordia tua magna est
 super me; quicquid facis, idè facis,
 nè perdas me, amariore me mihi sunt tri-
 bulationes meæ, quia non diligo te,
 gra-

gravis obseruantia mandatorum tuorum, quia in me amor non est, dignus non sum, vt amem te, concupisco tamen amare te, Domine tu scis, immuta cor meum, qui conuertis petram in stagna aquarum, & rupem in fontes; verè resisto vocationibus tuis; tu autem Domine, nè desinas me vocare; sic voca, vt audiam, & exaudiam. vocem tuam, diligā, & amem, vt custodiam mandata tua. Amen.

CONSIDERATIO. XXV.

R Eminiscere miserationum tuarū, Domine, & misericordiarum tuarum, quæ à seculo sunt. Non factum meorū, sed miserationum tuarū antiquarum memor esto; magisque cogita, quod te Creatore dignum sit, quàm quod ego merear: nihil noui agis Domine, dùm misereri consueuisti; recordatus namque es, quia caro sumus, nè ergo peccata dierum meorum, qui breues sunt, diurnæ, imò æternæ misericordiæ tuæ præponderent: Vbi sunt misericordiæ tuæ antiquæ Domine? nunquid oblitus es misereri? nequaquam; sed idem ipse es,

296 *Considerat. spiritualium*

imbecillis ego, & ad peccata proclivis, carnis meæ laqueos euadere non valens, recordare, infirmitatis meæ, ut sic ad clementiā flectaris, & si hoc non sufficit, memorare miserationum tuarum; ò me miserum, qui quotidie pecco, & de tua, ò Deus Creator, misericordia confido, de tua clementia præsumo, & sic tuæ iustitiæ pelago expono me; verum hoc, sed maius malum, si diffiderem: improbus peccator ego sum, qui flere nescio, & flenda cōmitto; cor meum lacrymas nesciens durum est, sordidum, & aridum est; tu autem Domine de oculis meis fontem lacrymarum, & cordi meo dolorem, ut reddatur molle; laua gratia tua, quod est sordidum; riga, quod est aridum, ut de corde mundo dignæ te exeant cogitationes, de mollito aquæ lacrymarum, ut gementem, & lacrymantem me Domine excipias, irriguū det fructū, quod oculis tuis placeat; Opus tuum erit Domine salus mea; hanc expeto, mecum sit misericordia tua. Amen.

CON-

CONSIDERATIO XXVI.

V Ideo Domine sensum corporis mei, quasi equos sine ratione currentes; anima autē mea, quæ retinet frēna currentium, imbecillis est, & inualida; vehementes sunt, & fortes animæ passiones, inualido tamen compestro frēno; in præcipitio ergo tuo, & ad exitum propero, ferunt me potius, quā ducunt affectus, & passiones meæ, neque reguntur frēno addiriguntur, concitant, & inflāmant, & rationis perturbāt iudicium, à bono auertunt, & ad malum instignant, & impellunt; miserere Domine animæ meæ, cui certum imminet præcipitium, quæ suis affectibus modum non valet imponere, quæ passionibus suis, qua si equis effrænatis ducitur, & circumfertur, nè quæso dimittas me secundam desideria cordis mei; sed potius sis tu auriga currus, quo ducor, equos frēna dextera tuā, quæ facit virtutē; esto mecum, & mecum labora, retine frēna currentium, nè præcipites ruant, corpus hoc sine ratione, & imperio animæ in suum fertur interitum; anima autem,

N 5

&

& ratio nequeunt fortiter imperare, nisi tu adiuues, qui es adiutor fortis; Tūc replebitur os meum laude, vt cantem magnitudinem tuam, & gloriam tuam; tūc dicam: benedictus Deus, qui ascendis super equos tuos, & quadrigæ tuæ saluatio; tu deduces me in viam rectam, vt eam in ciuitatem habitationis.

CONSIDERATIO. XXVII.

D Educ me in semitam mandatorū tuorū, quia ipsam volui. Ecce Ecce Domine motus voluntatis meæ ad te, sed non ambulat ad te, nisi tu opem feras; eadem autem voluntas nō fuisset mora ad bonū, quod es tu, nisi à te, velle meū deducere tuum est, in semitis mandatorū tuorū, auxilium tuum, gratia tua, quasi funiculus dirigat me, nē errem in custodia legis, & præceptorum tuorū, incumbente corde meo, quia homo sum, ad mala ab adolescentia mea, te Deo, mihi opus est, qui illud ad iustas transferas actiones: inclina ergo cor meū in testimonia tua, nec enim voluntatis meæ propensio in testimonia tua, in mea est po-

potestate, nisi tu inclines illam; quin etiam animū rapiendo ad sequendum illicias, segnis est humani cordis voluntas, & ad recta propensio, nihilque agit, nisi tu gratia tua illam ad cupiendum inclines, & inclinaram adiuues; parum est legem dare, nisi tui spiritus instinctu interioris illustres, atque excites hominem: ad manus tuas refero cuncta, ut cor meū in testimonia tua inclinetur; tu enim præuenis, ut disponas; excitas, ut aptum reddas; adiuuas, ut ambulet, deducis, nè erret; eleuas, nè proprio pondere trahatur ad ima; tandem dirigis, & trahis, ut ad te veniat; nolo scire, quomodo facias, sed rogo, ut facias: Deduc me, ecce enim venio, nè amplius sinas me in vijs currere peccatorum, semitæ tua vitæ latæ erunt, si tu velis Domine; dicam: Eduxit me in latitudinem, quoniam voluit me.

CONSIDERATIO XXVIII.

CUm multo timore, & tremore fuimus apud vos. Quid times o Paule? quid times vas electionis, & corpus tuū castigas, nè efficiaris reprobis;

bus; tuo nos tremore terres, & timore doces: da quæsumus Domine me hoc intelligere; quid enim faciet agnus, vbi aries tremit, vas electionis in cuius ore Christus resonabat, qui stigmata domini Iesu in corpore portabat: macerat corpus suū, & subijcit seruituti, & tamen cernit naturalem carnis ardorem suæ repugnare sententiæ, & exclamat, dicens: Sentio aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ; non extra me repugnantia est, sed in membris meis, quibus compactus viuo, quæ erit custodia cordis mei, nè labatur, & vulneretur; Ego autem ad hoc imbecillis ad te suspiro, & voce magna clamo; custodi animam meā, & erue me; vides, quia vim faciunt, qui quærunť animā meā, & qui inquirunt mala mihi loquuti sunt vanitates, & dolos tota die meditantur; multi bellantes aduersum me, qui oderunt me, multiplicati sunt super capillos capitis mei; fortes sunt aduersarij, & plures, & quærunť me, malū meū, perditionem meā, fallacias, fraudes, & imposturas sine cessatione, attentissima consideratione, apertisque oculis oculis mentis considerant; caro mea,

quæ

quæ intra me est, militat contra me
 fortis inimicus ego ipse mihi; quid mi-
 rû, si timor, & tremor, venerunt su-
 per me; fortes enim quæsierunt animã
 meã; sis Domine mecû, tanquã bellator
 fortis, sim ego semper tecû, qui di-
 scedo primus à te, vt vagari incipiam
 post delectationes fallacis sæculi huius;
 oculos meos aperis Domine, & video;
 quòd omnia vanitas, & nihilominus
 persequor vanitatem, & diligo men-
 daciû; imbecillis caro mea, vt faciat
 bonum, inualida, vt fugiat malû, for-
 tis, tamen contra me, & spiritû inse-
 quitur vehementer; rationi validè se
 opponit, & cû diaboli persecutoribus
 meis ad meã se coniungit perditionẽ,
 & intentat continuè ruinã; ad te ergo
 Domine clamabo, & ad te Deum meũ
 deprecabor, timens, & tremens auxi-
 liũ inuoco tuũ, nè tradas me calum-
 niantibus me.

CONSIDERATIO XXIX.

Miserere mei Deus. Nec dicò
 meus, quia quotidianis inuo-
 luor peccatis, & offendo te; agnosco
 te Deũ; sed meũ dicere non præsumo;
 nam

302 *Considerat. spiritualiam*

nam cū mibi esses natus, mibi datus, ac
pro me mortuus, & ideò propriè Deus
meus; ego infelix, propter peccata per-
didi te, imò meū perdidi in te; ò infe-
lix iactura, dicam tamen: Deus meus
es tu, & confitebor tibi, Deus meus es
tu, & exaltabo te; verè offendi te, sed
nihilominus diligo, & diligam te, & si
desij ego tuus esse, quia elongavi me à
te, tu dulcis sēper meus, quia peccatū
odisti, & creaturā amas, vocasti me,
& ad me venisti; verè nō solū meus,
sed dilectus meus, magna est super me
misericordia tua Domine, qui eripis
animā de morte, qui à peccato liberas,
& longanimitate maximo distulisti
condemnationē meā; maiorem osten-
dis benignitatem, dū ego te voco meū,
cū sis Dominus omnium, & finis: iusti
dicunt, exultet spiritus meus in Deo
meo; ego autem peccator vilis, & mi-
ser quare hoc audeo? quare non inuo-
co te solū Regem, Deū, ac Dominū?
hoc timeo, hoc exanescō, quia pecca-
ui nimis, meū imploro, meū deprecor,
ut salves meus, quem Deus, & Domi-
nus esses condemnaturus, nisi à te
meo non spero salutem; nimium enim
irritavi iram tuā, spes mea in te, quia
Deus

Deus omnipotens, mihi natus, mihi factus, mihi mortuus, mihi resurgens, mihi ascendens, vndique meus; non ergo perdas, quod tuum est, nè simula has me cū peccatoribus, & operantibus iniquitatem, nè perdas me; sine, vt dicam semper, Dominus meus, & Deus meus.

CONSIDERATIO XXX.

Tenebræ iam factæ erant, et non venerat ad eos Iesus, mare autem nō vento magno flante exurgebat: Quid hæc sequitur, nisi timor, et tremor? sed quod plus timoris afferebat, non enim aderas Domine: te præsentem non timebo mala, inde dicis: Ego sum nolite timere: tunc cedit omnis perturbatio: cunctaque pericula desinunt: Saluator enim ades, tu eruis animam de morte, affectus à lapsu: contexerunt me tenebræ: inde timor, et tremor venerunt super me, sed tenebræ non observantur à te, luceſcunt accedente te, qui illuminas omnem hominem, ubi es tu, non sicut dies illuminabitur; vis ventorum, et vndæ maris procellosæ cor turbant, et timorem afferunt, sed
tu

tu statuis procellam in auram; tuus enim spiritus aura tenuis: vnde silent fluctus, et ventorū impetus arcetur; tu omnium periculorū solutio es: mundus iste mare est, procellis turbulentū, falsedine amarū; irruunt venti concupiscentiarum, et sæuiunt fluctus desideriorum; vndique circumunt tenebræ peccatorū, in corpore tanquā in nauī iter facimus; quomodò non expectemus naufragium, et ruinam? si tu eris nobiscum, quiescemus, qui absente te laboramus, videam te Domine mecum, et audiam vocem tuā; tunc enim sæuiat licet mare, conturbentur montes, Deus in medio eius non commouebitur; sonet vox tua in auribus meis, quā dicas: Ego tecum sum, ut liberem te; tunc dicam: Exulta, et lauda habitatio Syon, quia magnus in medio tui Sanctus Israel; parum dixi: ipsas inferni umbras te comite securus aggrediar, et medias penetrabo flammās, et decantabo lætus: Et si ambulauero in medio umbræ mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es. Amen.

CON-

CONSIDERATIO XXXI.

TVnc non confundar, cum per-
spexero in omnibus mandatis
tuis; Sic respiciam, ut auxilium expe-
ctem, nec me faller eventus, cum in
præceptis tuis fidens ero; sperans in
ipsis non confundas; bene video, quod
omnis confidentiæ finis est latum mā-
datum tuum nimis: quælibet animi, &
corporis passio ex his recipit medici-
nam; tristitia, & sollicitudine negotio-
rum oneror, & premor (tu scis Do-
mine) remedium audio; quare tristis
es anima mea, & quare cōturbas me?
Spera in Deo; ipse enim faciet; & rur-
sum; sperate in eo omnis congrega-
tio populi, & iterum: effundite coram
illo corda vestra; Dens enim adiutor
noster in æternum: inopia frangor, te
non latet Deus cordis mei, & statum
meum bene scis, sentio, quid faciam;
iacta cogitatum tuum in domino, cō-
fide de eo audacter, & ipse te enutriet;
omnis homo mendax, & deficit: Deus
autem stat in æternum, & scit, quia
his omnibus indigemus; undique in-
sidias, & calumnias sustinemus, quia
di-

diminutæ sunt veritates à filiis hominum : magnum malum , sed ibidem remedium , ipsi detrahebant mihi ; ego autem orabam ; & iterum : Saluum me fac domine , quoniam diminutæ sunt veritates à filiis hominum , & vana loquuti sunt vnusquisque ad proximum suum ; ad te nos domine inuitas , vt opportunè recipiamus auxilium : quæ dulcedo , quæ misericordia tua poterit comparari ; dicam ergo ; Confitebor tibi in directione cordis , letanter , & totis viribus ; dirigatur oratio mea , sicut incensum in conspectu tuo ipsum cor meum , tanquam incensum sit ante te ; affectus mei ex accenso corde igne amoris tui dirigantur tanquam virgulæ fumi ex aromatibus amaritudinis , & doloris propter peccata mea , & thuris deuotionis , & humilitatis ; quomodo autem hæc fient Domine , nisi tu adiuues cor meum , & caro mea exultabunt in Deum viuum ; quando non iratus nō dormies mihi , sed amore excitāte te mihi vigiles , & enutries me ; quando preparabis cor meum , vt speret in te , & sic dicam : paratū cor meum Deus , paratum cor meum ; dicitur namque ; paratum cor eius sperare

rare in Domino, confirmatum est cor eius, non commouebitur, donec despiciat inimicos suos; tunc angustiae, tribulationes, necessitates, ceteraque mundi mala erunt infra me, eaque despiciam confidens in te, & dicens, tribulatio, & angustia inuenerunt me; mandata tua meditatio mea est; Tunc viuet anima mea, & laudabit te, & iudicia tua adiuuabunt me; Verè dulcis Deus, & misericors, qui saluas sperantes in te: viuae spei effectus est salus, & tu das eam, quia Deus salutis es.

CONSIDERATIO XXXII.

Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum. Multa sunt domine mandata tua; vnū tamen sunt, vt diligamus inuicem, facile amamus nos amantes, nos verò odientes quomodo diligemus? cor nostrum angustum est, & tantum capit, quæ sibi iudicat vtilia; dum autem veniunt aduersa, disrumpitur, & contra infligentem, & mittentem ea, iram, vindictamque eructat: quis illud dilatat, nisi charitas? vnde omnia siue prosp-

pera sunt, vel aduersa capit, nec redū-
 dat, ab alijs illata mala tolerat æqua-
 nimiter, & proximum quantumcum-
 que contra nos agentem recipit, am-
 plum facit charitas sinum cordis, vt te
 ipsum Deum capiat, & in se teneat,
 fasciculus mirræ dilectus meus mihi
 inter vbera mea commorabitur; quan-
 tumcumque amarus sis mihi Domine,
 & mittens amaritudines: mecum ta-
 men eris, & intra cordis viscera, quia
 diligeris: molestant me proximi mei,
 & incutiant aduersa, habitabunt nihi-
 lominus in corde meo, quod dilatat
 charitas; dicitur, cor nostrum dilata-
 tum est; incurris in aduersis Aposto-
 le, nec angustijs premeris, & retar-
 daris, exultas tu Domine verè amor,
 & curris lætus in tuis amaritudinibus,
 cor tuum namque charitas dilataue-
 rat; inde pro inimicis rogas, nec ad-
 mittis mortem, nisi prius dixisses: Pa-
 ter ignosce illis, quia nesciunt, quid
 faciunt: omnes sensus occupat amor;
 inde videns non vides, quia Deus Ia-
 cob, audiens non intelligis, nec habes
 in ore redargutiones, sed orationem:
 exclamabo: quàm magnum bonum est
 charitas ista, quid pretiosi us? quid lu-
 mi-

minosius; quid firmitus? quid vtilius?
quid securius? eam Domine expeto:
hanc requiro, vt dilatato corde cur-
ram: & curram sic, vt tandem perue-
niam.

CONSIDERATIO XXXIII.

SI dormiatis inter medios cleros .
Inter medias sortes, quieta, & at-
tenta consideratione expendens, de
limo hominem formatum, initiũ sum-
psisse de pulvere, & in pulverem con-
uertendum, tunc non appones te ma-
gnificare homo super terram, homo
de terra nequaquam vltra superbies,
nec te æstimabis super te: vide inter-
nis oculis, non transcursum, aut rap-
tim, sed permanenter, & quietè, quid
fueris, quidue eris, inter medias for-
tes tuas attentè quiesce; inde pennæ
tibi columbæ de argentatæ, tunc dices,
volabo, & requiescam: nequaqua-
m superbiæ ventus effret te; tunc corā
Deo humilis, & prostratus corde di-
ces; loquar ad dominum meum pul-
uis, & cinis, tunc intelligens non me-
liores tuas, quàm proximi sortes, eris
cum eo modestus, tunc volabis ad su-
bli-

310 *Considerat. spiritualium*

blimia ; & cœlestia meditaberis, eaquo
concupisces, appetens vitam beatam,
vbi Dei participatione effectus Deus,
vilitatem deponas, fige oculos in sor-
tes tuas, contemplare eas, diu, noctu-
que, vt tandem voles, non te detineat
lutus, vnde originem trahis, & in quē
conuerteris, sed ipsum cōsidera exor-
dium, finemque tuum, vt in alas con-
uertatur, & eleuet tē : quis autem ela-
tum hominem in suæ vilitatis confide-
ratione apponat, nisi tu Deus gratia
tua, voce tua, qua clamas : memento
homo, quia pulvis es, & in puluerem
reuerteris ; hic est legislator, quem
expetebat David dicens ; constitue
domine legislatorem super eos, vt sci-
ant gentes, quoniam homines sunt ;
nē euanescat Domine spiritus meus
in externarum consideratione rerum :
sit intra me, meditetur semper vnde
venerim, & quo tendam, vt eleuet, &
tandem ad te perueniam .

CONSIDERATIO XXXIV.

INfirma est virtus mea, imbecillis
voluntas, ægra anima, inualida
ad bonum, & malo non resistit ; tu scis
Do-

Domine, quia custodis me, ad te festino sanandus, quia tu Verbum diuinum solus es humanarum ægritudinũ medicus, & sanctus egroræ animæ incantator, in febribus viciarum meorum ficio, & in concupiscentijs exardesco; quis mihi propinabit aquam, vt bibam, & refrigeret; tu solus Domine ad hoc vales, tu das aquam salutis; ecce ego clamo ad te, & dico: Domine Deus salutis meæ in die clamaui, & nocte coram te: sana me Domine, & sanabor, pascere cor cibo illo diuino, vt dicam: qui pascis me à iuuentute mea; tunc firmabitur cor meum, quia panis cor hominis confirmat; verus vtiq; panis, qui de cœlo venisti Iesu bone; tunc temporalium rerum extinguetur sitis, quia super aquam refectionis pasces me; tunc ad te conuerteretur anima mea, & tu ostēdes mihi faciem tuam, & saluus ero, febris, & dolor aufugient adueniente te, & in te firmabitur anima mea, & non flectetur; dextera enim tua amplexabitur, & tenebit me, sed & dextera tua, & brachium tuum, & illuminatio vultus tui, quoniam complacui in me; dextera tua quæ facit vir-

tu-

tutem: brachium tuum, in quo facis potentiam; illuminatio vultus tui, splendor Patris, qui illuminat omnem hominem: sitiat Domine anima mea ad te, vt tandem venias auctor pacis, & iustificatus pacem habeam; viuat spiritus meus in te, deosculetur te, & in amplexibus tuis euadat fortis, facta carnis mortificet, vt viuat, & quiescat: ex fæce peccatorum; & de stercore desideriorum temporalium erige me; tunc surgam, & quæram te; & quia tecum quæram, inueniam te; nobiscum es, quando quærimus te, & non ostendis te, vt laboremus, & quæramus, & fiat inuentio dulcior, quis enim nos mouet ad te, nisi tu, & dic's tamen; venite ad me, cum tu aduenieris prior, & traxeris nos: væ mihi misero, & iterû atq; iterû væ: quâdo tu trahis, & ego limo passionum, & concupiscentiarum, in quo infixus sum, detineor, & venire nequeo; extende Domine manum tuam, eripe me de luto, vt non infigar, vt lætus dicam; Dexterâ tuâ Domine percussit inimicos meos, & suscepit me.

CON-

CONSIDERATIO XXXV.

Quoties audio Domine vocē tuā,
qua clamas ad me, & dicis mi-
sericorditer, Voluicongregare
te filium meum sub alas, & noluisti,
pater filium vocas, & renuit ad nup-
tias tuas, vbi tu Rex discumbis, æter-
nam gloriam quasi optimas dapes pro-
pinas, & sæpe ministras, vocas me, &
tamen excuso me, quia temporales de-
lectationes magis æstimo, quàm te;
ideo negligo vocationes, & venire no-
lo; quando moueor, vt veniam, non
expectas Pater amans aduentum meū
sed in via occurris, festinus, & lætus su-
scipis peccatorem, quia voluntas tua
sanctificatio mea est, multoties venio
ad partum, Domine tu scis, & non est
virtus pariendi, verè piger sū, & ener-
uis animus meus solui non valet, inde
differo, & dum vocatus non venio, ti-
meo audire vocem tuam, qua dicas,
& qui inuitati sunt, nō fuerunt digni;
Hoc Domine terret me, quia tu quē-
libet motum meū ad te æstimas, & ego
neglexi vocationes tuas, nec dignè æ-
stimavi, nō tamen despero; opus enim
O pro-

proprie tuum est iustificatio peccatoris : misericordia motus accurris, quia Deus susceptor meus es, Deus meus misericordia mea; praeuenis nos in benedictionibus dulcedinis, non confundar Domine ab expectatione mea, à mora mea, ne claudas mihi ostium misericordiae, & miserationis: renui vocatus venire, tu autem aduenis sola, vocante pietate tua, stas ad ostium vocans, & expectas creaturam, opus tuum non negligis, & ego miser neglexi creatorem, omnia parasti in voluntate tua, qua hominem saluas, nuptiae paratae sunt, praesto est gloria tua, tu Domine Iesu mihi quaesisti eam, benedictus in saecula, ne desinas me inuolutum in huius saeculi desiderijs, ne detineant me illecebrae rerum temporalium, rependam animo bonitatem tuam, recogitem misericordiam tuam, audiam vocationes tuas, timeam vocis tuae neglectum, audiam, quid loquaris in me Dominus meus, praesto sum ego, & in manu tua voluntas mea, ut deducas eam, anima sequatur te quasi pedissequa, quia tu es Deus meus, gloria mea, & exaltas me, tibi dicam, ne despicias me Deus salutaris meus. Amen.

CON-

CONSIDERATIO XXXVI.

Q Vis confurget mihi aduersus malignantes? aut quis stabit mecum aduersus operantes iniquitatem? Malignantes sensus meos contra me, concupiscências meas dolosè decipientes me, quis cohibebit? aduersus tentationem exercentes contra me, iniquos operarios ad mala tentantes, & excitantes me, quis erit mecum? Impar sum ego validis hostibus, inde animi incertus, auxiliij egens nullum inuenio ad eripiendum me validum, clamabo igitur ad te, & dicam tibi: Nisi tu Domine adiuues me, paulominus habitat in inferno anima mea, Deus meus es, Deus auxiliij mei, spes mea in te est, à facie impiorum, qui me affligunt, protege me: impietates meæ circumdant me, concupiscentiæ meæ inimici mei sūt, qui animam meam circumdederunt, adipem suum concluserunt, valde lætati sunt, in tempore hoc tribulationis ne derelinquas me sine adiutorio, quod es tu, sub vmbra alarum tuarum protege me sub vmbra maiestatis tuæ, defende me, nomen tuū grande est, à

316 *Considerat. spiritualium*

sæculo namque, & vsque in sæculum
 tu es Deus, custodiens paruulos domi-
 nus, secundum nomen tuum Deus, ita
 & laus tua in fines terræ, sub vexillo
 tuo recipe me, Dominus enim exerci-
 tuū tu es, dominus fortis, & potēs, do-
 minus virtutum, sub alis tuis pullus hi-
 rundinis clamabo, & requiescam, me-
 ditabor, vt columba, ore cantabo, &
 dicam habitabo in vmbra Christi mei,
 o felix vmbra, quomodo nō sanet hec,
 quando Apostolorum vmbra sanabat,
 quomodo non respirem afflictus incē-
 dio desideriorum, dū in hac vmbra
 viuo; per diem sol non vret, neque
 luna per noctem, Dominus enim cu-
 stodit me ab omni malo, custodit ani-
 mam meam dominus: Grates rependā
 tibi, & dicam, in die malorū abscondit
 me in abscondito tabernaculi sui, sub
 velamento manus tuæ protexisti me,
 sub protectione dexteræ tuæ, maiesta-
 tis, & gloriæ. Amen.

CON-

CONSIDERATIO. XXXVII.

ET erant appropinquantēs publicani, & peccatores ad Iesum, vt audirent illum. Infirmi ad medicum, vt curarentur à lāguoribus, & quomodo sanabas eos Domine? manducans cum illis, ò vera mensa salutis, vbi cibus es Saluator ipse: veniunt, vt audias eos, sed tu nescis audire, nisi exaudias, nec videre nisi prouideas, carnem meam assumpsisti, in qua non erat bonum; hæc est enim, quæ concupiscit aduersus spiritum, cuius opera contentiones sunt, & immunditiæ, diuinamque effectā mihi restituis, vt viuifices me; hoc expetebat Dauid, clamans: viuifica me secundum verbum tuū; quod enim de nostro assumpsisti, totum nobis confers ad salutem; Rex enim noster aduenisti nobis, verè camelus expectatus, & desideratus, qui ad suscipienda nostræ mortalitatis onera sponte descenderes, tu humiliatus, & genuflexus præparasti te, & in te positæ sūt iniquitates omnium; inde dicis; supra dorsum meū fabricauerūt peccatores; Taceas Pharisee, neque dicas, hic pec-

catores, recipit; Saluator est enim, qui venit peccatores saluos facere; nonne audis illum clamantem; venite ad me, qui laboratis, & onerati estis, onusti venimus ad leuantem nos; appropinquamus ad Saluatorem Christum Iesum; nemo ergo desperet, dum audit, erant appropinquantibus ad Iesum peccatores, & manducabat cum illis. Verè diues in misericordia Deus, superabundantes, quàm petimus, aut intelligimus, quis enim hæc intelliget? Deus venit; assumpsit hominem; seipsū Deū, ac hominem dat homini in cibum, & potum; appropinquantibus ad se homines recipit, manducat cū illis, nec alio cibo reficit, quàm se ipso; exclamas domine, caro mea verè est cibus, tuum enim effecisti, quando Verbum caro factum es, non tamen tibi assumpsisti, sed mihi cibum meum, restituis mihi eam, vt diuinitatis efficiar particeps, et diuinæ carni concorporeus, vita diuina viuā, in te Deo maneā, & tu Deus in me, & bene mihi sit in æternum: ò misericordiatum pelagus immensum, ò bone Iesu, verus Deus, tu nobis quasi apud argumentosa deseruisti, in huius namque mundi hortum venisti, in

vtero

vtero Virginis, quasi in flore requienisti, rorem rorem purissimæ carnis, quā fugens accepisti, eamque ad diuinitatē elenasti, sicque essentię diuine participem effecisti, vt in te inhabitet omnis plenitudo diuinitatis corporaliter, incorporatam in diuinitate carnem indigestum rorem, mollem aquā, mel dulce effectum nobis restituis, & de tua plenitudine omnes accipimus, totumque nobis confers ad salutem, cū deificatam carnem tuam mihi das in cibū, verē suavis vniuersis, & miserationes tuę super omnia opera tuā, peccatores recipis, & māducaſcum illis, verē memoriam facis mirabilium tuorum dū das te in escam miserator dominus: dicant peccatores, dicam ego maximus inter eos: Benedictus dominus in æternitū, viuat à sæculo vsque in sæculum gloriosus. Amen.

CONSIDERATIO XXXVIII.

Conuersus sum in crumna mea, dum configitur spina. Spinam, domine, peccatum nomino, inutile ger men, & ad pungendum natum, spina s, & tribulos infigit caro, dum pec-

cat, curarum morsus, sollicitudinum-
 que generat, quasi clavis quibusdam
 suffigitur anima corporeis voluptati-
 bus, & cum semel adhæserit cupidita-
 tibus demersa terrenis, difficilè in al-
 tum potest, vnde descendit, sine Dei
 fauore reuolare, percutitur ictibus, &
 laniatur, & nihilominus falsa delecta-
 tione detinetur; clamat, vt sanetur, &
 medicinam deprauato gustui amarâ
 respuit, oleum offers, & viuum ad vul-
 neris salutem verus Samaritanus, &
 & animæ custos, vtrumque respuit de-
 ceptus homo, extimescit remedium,
 & in ægitudine remanet, clamat do-
 lens, vulnus videt, sanari cupit, sed re-
 manet a ligatus vinculis peccatorum;
 tribulationes frequenter ex carne su-
 spicio, & tamen carnis volutatibus de-
 lector; repeto peccata, & magis in-
 trant spinæ, augetur dolor, & diffici-
 lius extrahuntur; dextera tua domine
 faciet hâc virtutè, dextera tua adiuua-
 bit me; ecce cor meum transfixum
 spinis, anima mea vulneribus lacera-
 quæ in peccatis reuoluitur, & vulne-
 ratnr magis; à te expectat auxilium, ne
 peream in æternum; gemam semper,
 donec auxiliæris mihi, & desinas in fi-
 xis

xis sagittis confirmare super me ma-
num tuam ; auerso enim te, meisque
sceleribus offenso in incurabiles mor-
bos animus meus incurrit ; conuersus
autem viuificabis me, de regione mor-
tis extrahes me, ad vulnera in ea quo-
dammodo descendes, & ad motis ma-
nibus tuis sanabis ea ; inde canam ; de
tribulatione inuocaui dominum, &
exaudiuit me in latitudine dominus,
tu consideras laborem, & dolorem,
vulnera peccatorum quæ, & qualia
sint, tu scis, eaque mederi solus potes;
adiuua me domine Deus meus.

CONSIDERATIO XXXIX.

IPse enim est pax nostra, qui fecit
vtraque vnum. In pace est anima
mea, cū ades tu dominus Iesus Chri-
stus, tu facis in eā vtraque vnum, quā-
do te adiuvante, præsentēq; inter car-
nem, & spiritum facis pacem, quando
huic illa famulatur, & ancilla deseruit,
& membra, quæ fuerant arma iniqui-
tatis peccato, fiunt arma iustitiæ Deo;
te præsentē Rex gloriæ abest inordi-
nata pax, & pessima, quæ spiritus ac-
quiescit desiderijs carnis, & ratio con-

322 *Considerat. spiritualium*
 cupiscentiæ seruit, ita quod fatua famula domine principetur, tu secūdis Adam cælestis pacem illam coinquinatam, quam primum Adam terrenus habitam cum Eua in coniunctione fructus prohiberi trāsmisit nobis; destruis, & veram pacem tribuis; vnde dicis; pacem meam do vobis, non quomodo mundus dat; ò felix pax, & summa, quando Domine audiam vocem tuam qua dicas, pax tibi, etenim pax ista bellum diabolo est, pugna hæc inter carnem, & spiritum fortior diaboli exercitu, hoc sepius vincit, lassatur enim spiritus continua pugna cum carne sua, & cum diabolustentationibus irrui, sæpe cadit, domine tu cognoscis signum meum, vides laborē meū, caro mea pugnat contra me; veni domine, veni, & fac pacem; videat lupo pastorem custodientem, & fugiat, ne obdormias Domine; & ne attendas iniquitatem meam, pax mea Deus, & Dominus meus.

CONSIDERATIO XL

Percutiam, & sanabo; amara scilicet fui tribulationis plaga, sed felix, qua

qua peccati digeritur venenum; salutare vulnus, quo lethale vulnus euomitur: fortunatum supplicium, quo peccato infecta anima curatur; ne timeas anima mea, si percutit, quia dulcis dominus dicit, percutiam, & sanabo; manus domini est, quæ dñm vulnerat, sanat, cornu forte ad percutiendum, sed ad sanandum fortius, hoc validat nos, vt aduersarij cornua timere nequeamus; erexit nobis dominus cornu salutis, quando fecit potentiam in brachio suo: vade anima mea quasi litura ad figulum tuum, & in manu Dei fortis, & robusti quiesce, & salutem inuenies; quæ te percussit dextera; sanabit, si eris in manu sua nemo rapiet te; si fortiter ames eum, fortiter teneberis, dilectionem fortem virtutis sue posuit dominus recumbe anima mea in manu Christi tui, ibi seruaberis, effloresces in dies, & reddes fructum; disces ibi non timere à facie tribulantis; si erit ipse tecum, non timebis mala; dices ei, tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt; amplexare manum illam, quæ vulnerat te, quia ferit, vt spiritus saluus fiat; aurea est, tormata plena hyacinthis; non ergo vulnerat ad

324 *Considerat. spiritualium*

mortem, sed ad salutem; vulnus sentis, & hoc vult Deus, vt reminiscaris, & dicas, peccaui, grauiatur nimis manus diuina super vulnera tua, ne derelinquat te cor tuum, quia manus domini est, ad salutem animæ ordinat cuncta, vide in manibus eius fixuram clauorū dicas, mihi transfixe manus quomodo nocebunt? distenta pro me brachia, & plena liuoribus in cruce quomodo vulnerabunt me, vt peream? nequaquam, sed percutiunt, vt saner, & viuam, Deum meum eleuatis manibus in cruce pro me video, & iram eius extimesco; non sic, sed in vmbra illius sedebo, & quiescam, tunc sol per diem non vret me, neque luna per noctem; prospera non extollent, nec infringent aduersa; o felix vmbra, quæ sanas, & recreas; vmbra es, sed fructus facis, tui fructus dulces gutturi meo; quæ procedis vmbra de corpore domini mei pendentis in cruce, inde sanas protegis, conseruas, & ad vitam reuocas. Amen.

CONSIDERATIO XLI.

DEus tu cōuersus viuificabis nos:
Ad te domine pertinet, tuique
mur-

muneris est, nobis vitam, lætitiāque reddere; neque enim quisquam alius adest extra te, qui dum affligimur, recreet nos, & pœnè mortuos reuocet ad vitam; tu namque auctor vitæ; proprium tuum domine est, cum aliquantulum correxeris, rursus ad clementiā redire; fallax huius sæculi lætitia, vanum gaudium, dumque enerues nos ad quædam huius vitæ solatia conuertimur; tu veram lætitiā subtrahis, & elongas te; quare faciem tuam auertis, obliuisceris inopiæ, & tribulationis nostræ; auerte faciem tuam à peccatis meis, & conuersus vivifica me; peccata ne videas, sed me; me, quia tuus suū me, quia fragilis homo & peccator; me quia confugio ad te, dulcis Asyle, turris fortis, magnum propugnaculū; ubi me videat Pater sub alis tuis, quomodo vulneret, quomodo non videat, quomodo auertatur à me, si semper respicit in faciem Christi sui? quando ego ero tecum, peccaui, sed te aduocatum habeo apud Patrem, quomodo desperem; peccata terrent, sed dum tu conuerteris, lachrymas excitas, quæ lauāt; amorem accendis, vt doleam, qui peccaui in te; amoris ignis emundat ma-

cu-

[illegible]

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

601-610 **611-620**

Director, Federal Bureau of Investigation
Washington, D. C. 20535

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

et al. 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678

1. *Chlorophyll a* and *Chlorophyll b* content of the leaves was determined by the method of Arnon and Whistler (1940).

1. The first step is to identify the problem or question that needs to be answered. This involves understanding the context and the specific requirements of the task.

MO.

- 4 -

MOTIVA SINGVLARVM

CONSIDERATIONVM,

Quæ in hoc Opusculo
continentur.

LIBRI I.

Consideratio 1. Peccandi lubricitatem agnoscens, Dei adiutorium deprecatur, vt seipsum coerceat: repetens ante Confessionem illud Dauidis: *Fortitudinem meam ad te custodiam, quia susceptor meus es.* Pag. 1.

Consid. 2. Post Confessionem, idem, rogans Dominum: Nempè, vt ei sit Firmamentum, & protectio, nè ad eadem corruat crimina, illud eiusdem Regis expendit: *Firmamentum est Dominus timentibus eum.* 2.

Consid. 3. Ante, & post Communio-
nem,

nem, Eucharistici panis suauitatē,
& dulcedinem exprimere nititur,
premēs ea verba, *Panem Ange-
lorum manducauit homo.* 3.

Consid. 4. Infrā hebdomadam Corpo-
ris Christi, considerans efficaciam
huius Sacramenti, in gratiarum
actionem, contemplatur illa ver-
ba: *In me sunt, Deus, vota tua, quae
reddam laudationes tibi.* 4.

Consid. 5. In huius saeculi pressuris, &
ærumnis à Domino postulat auxi-
lium, & solamen, repetens: *Tu es
refugium meum à tribulatione, quae
circumdedit me.* 5.

Consid. 6. Premēs illud Ezechielis: *Vi-
di, & ecce similitudo, quasi species
viri à lumbis eius, & sursum ignis,
&c. diuinum rorem, ut animae ar-
dor extinguatur, postulat.* 6.

Consid. 7. Ex verbis Hieremiæ: *Con-
turbata sunt viscera mea super
Ephraim, miserens, miserebor eius;
Dei pietatem, & misericordiam fi-
denter sibi pollicetur.* 7.

Consid. 8. Præuentionem gratiæ, vo-
cantis, & responsionem hominis
obsequentis, vnde peccatoris con-
tingit iustificatio, colligit ex illis

ver-

verbis Dialogi inter Petrum , &
Redemptorem: *Tu es Christus filius
Dei vivi : & : Tu es Petrus Simon
Bar-Iona. 8.*

*Consid. 9. D. Pauli Apostoli patrocini-
nio se commendat , nè in huius sæ-
culi tenebris excæceretur : explanan-
tur eiusdem Apostoli verba : Deus
huius sæculi obcecavit mentes infide-
lium. 9.*

*Consid. 10. Diuitiæ gratiæ munia, ac
effectus, in ipso conuersionis ini-
tio, medio, & consummatione, con-
siderat, cælestis Sponsæ denarrans
verba : Dilectus meus mihi, & ego
illi. 10.*

*Consid. 11. Ineffabilem Dei amorem
in Peccatorum receptione , & con-
uersione admirans, considerat ver-
ba Euangelij : Cum peccatoribus
manducat magister vester. 11.*

*Consid. 12. B. Virginis vocem, iugitā,
ac ad Dei amorem , accendentem ,
agnoscit ex illis Elisabet verbis : Ex
quo facta est vox salutationis tuæ in
auribus meis, exultauit infans in utero
meo. 13.*

*Consid. 13. Humanæ conditionis pul-
uerem contemplan, illud Psalmæ
ad-*

adfert: *Miserere mei, Domine, quoniam infirmus sum.* 14.

Consid. 14. Et tribulationibus petit eripi, oculis ad figuram Iesu paruuli, firmiter conuersis, illud psalmi recitans: *Quoniam in te, Domine, sperauit, in exaudies me Domine Deus.* 15.

Consid. 15. Ad ideam subiectam, eiusdemque Regis Dauid illud pronunciat: *Lacifica animam serui tui, quoniam ad te Domine animam leuaui.* 16.

Consid. 16. Peccatorum pondus, & multitudinem sentiens, Dei misericordiam rogat, illis verbis fidens: *Ego sum, qui deleo iniquitates meas propter me.* 17.

Consid. 17. Diuini iudicii æquitatem timens, ad Dei clementiam, quæ in sua Passione elucet, confugit, illud Dauidis versiculum usurpens: *Et non intres in iudicium cum seruo tuo; quia non iustificaberis;* &c. 18.

Consid. 18. Peccandi facilitatem, eiusque rei causam exquirens, colligit ex illis verbis: *Ecce in iniquitatibus conceptus sum.* 19.

Consid. 19. Desidiam erga Dei amorem,

rem, ac recessum contemplationis,
animo reuoluens, Dei charitatem,
& desiderium exposcit, præ alijs il-
lud vsurpans: *Dominus soluit com-
peditos. 20.*

*Consid. 20. Peccandi consuetudinem
expauet, illis verbis Iob: Peccantem
me quotidie, & non me poenitentem.
timor mortis conturbat me. 22.*

*Consid. 21. B. Felicis Religiosi Capuc-
cini laudes refert. 23.*

*Consid. 22. 48. Per passionem ad cle-
mentiam, & iniquitatemque ad iram,
meditatur. 24.*

*Consid. 23. Verba Euangelij: Mife-
recordie motus, &c. fuficis expromit. 25.*

*Consid. 24. Ex Sacramenti Altaris su-
fceptione, coeli harum, ac pignus
habere praesentit. 27.*

*Consid. 25. Voces Dei, quas ad aures
anime continuè dirigit, hominisq;
ad eas surditatem, & ingratitude
deplorans colligit ex Sponsæ Verbis:
Murenulas aureas facis nobis, ver-
miculatas argento. 28,*

*Consid. 26. Extimulans corpus suum
ad amandum Creatorem, plura ad
eiusmodi charitatem exercendam,
mo.*

motiua suggerit. 31.

Consid. 27. In cor suum inuehit, quia in Dei desiderium non feratur. 32.

Consid. 28. Ex verbis Publicani: *Deus, propitius esto mihi peccatori*, ad peccatorum detestationem, Deiq; amorem excurrit. 33.

Consid. 29. Mortem, ab homine, non à Deo, ortum ducere; in Lazari resurrectione reperit. 35.

Consid. 30. Aerumnis & afflictionibus oblitus, ~~vigilans~~ ^{num} ~~num~~ ^{num} ex sola Eucharistia ~~haurit~~, premens verba illa: *Edent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt Dominum, &c.* 36.

Consid. 31. Inter innumeros peccati effectus, Iustitiæ ex loco suo motionem, & subtractionem asserit? Genesis verba perpendens: *Adam, ubi es?* 38.

Consid. 32. Humanitati Christi, ex qua omnia bona in homines effluere, applaudit cum Propheta: *Letantium omnium nostrum habitatio est in te: In templo tuo omnes dicent gloriam.* 39.

Consid. 33. Ingentem Dei amorem, erga homines, ex cibi Eucharistici
in-

institutione speciatim recolit. 41.

Consid. 34. Infantis Iesu imaginem contemplatus, saluationis inde trahit vora, quod & pluribus scripturæ locis confirmat. 42.

Consid. 85. Dei proprium, asserit, misereri: Ex quo, suis peccatis veniam concipit. 43.

Consid. 36. Ex Patris nomine, quo gestis Deus appellari, benignitatis viscera erga filium, etsi rebellem, perbellè mouet. 48.

Consid. 37. Natiuitatem pueri Iesu ex Virgine Matre, cum generatione æterna ex Patre, confert: ac nasci eundem in eius anima, enixè deprecatur. 48.

Consid. 38. Timens in eadem crimina relapsus; nilque suis viribus adscribens, diuinæ Gratiæ assistentiâ postulat. 48.

Consid. 39. Beatiss. Virginis Prærogatiuas, præsertim eius immaculatum passuum conceptum, ex ipsa Dei paræ electione, plenè scripturi adstruit. 49.

Consid. 40. Veritus Dei oculos omnia introspectientes, iisdem sponte reuelat seclera, repetens illud Psalmistæ;

Dixi

20

Dixi confitebor aduersum me iniustitiam meam Domino: Delictum meū cognitum tibi feci. 51.

Consid. 41. Diuinę gratiæ necessitatē in toto iustificationis processu demonstrat. 53.

Consid. 42. Meditatur, ad illa verba reflectens: *Latatur iustus, cum viderit vindictam. 54.*

Consid. 43. Ex Deo omnia bona, ex mundo non nisi amaritudines, haberi, colligit ex illo Psalmi: *Quid mihi est in cælo, & à te quid volui super terram, &c. 55.*

Consid. 44. Nominis Iesu mysteria reuoluens, salutis spem firmam haurit. 57.

Consid. 45. Crucifixi aspectat vulnera, ex quibus, mundi contemptum colligit. 57.

Consid. 46. Infirmitatem ad opera bona, petit diuinā gratiā roborari. 61.

Consid. 47. Spem in obtinenda peccatorum deletionē, vnde, & quomodo concipiat. 62.

Consid. 49. Diuini iudiciij rigor, & seueritas perpenditur. 65.

Consid. 50. A Dei misericordia postulat adiutorium, vt euadat mūdi fallacia.

lacias , ac peccatorum consequatur remissionem. 67,

Consid. 51. Peccatorum pondus , dāna , & ruinas examinat. 69.

Consid. 52. Motiua , ad excitandum in nobis Dei amorem , recenset. 71.

Consid. 53. In afflictionibus ne opprimatur , diuinū amorem anxius exquirat. 73.

Consid. 54. Eucharistia dignè sumpturus , quæ , & qualia cogitare debet. 74.

Consid. 55. Idem prosequitur argumentum. 76.

Consid. 56. SS. Crucis decora , & mysteria recoluntur. 78.

Consid. 57. Passioni Domini quales grates referendæ , ex illo Davidis : *Quid retribuam Domino , &c.* 79.

Consid. 58. Expenduntur verba : *Sidiligitis me , mandata mea seruare.* 81.

Consid. 49. Eucharistiæ mysteria reuoluuntur , vt Dei amor in nos facile excitetur. 83.

Consid. 50. Ad idem argumentum vsurpantur verba Euangelij : *Qui sequitur me , non ambulat in tenebris sed , &c.* 85.

L I.

LIBRI SECUNDI.

Confid. 1. Immensā Dei misericordiam erga peccatores celebrat.

87.

Confid. 2. Ibidem subiectum expendit.

89.

Confid. 3. Comenatur verba illa :
Et iusti epulentur, & exultent in conspectu Dei. 91.

Confid. 4. Item illa : *Confiteantur tibi Domine omnia operatua, & sancti tui benedicant tibi.* 93

Confid. 5. De Verbi diuini Incarnatione exponit ea : *Egredimini filia Syon, & videte Regem Salomonem, &c.* 95.

Confid. 6. Pro diuina gratia vsurpat illud psalmi : *Deus tu conuersus viuificabis nos.* 97.

Confid. 7. Gloriam Dei, & crucē Christi, passionem, & mortem, idē esse meditatur. 99.

Confid. 8. Quare Deus speciatim dicatur magnus in misericordia. 102.

Confid. 9. De charitatis oleo nonnulla subtexit. 104.

Confid. 10. Christi amor in nostræ carnis

nis

nis assumptione. 106.

Consid. 11. De Incarnationis mysterio
exponit ea verba: *Fiat manus tua, et
salvet me.* 107.

Consid. 12. Ad laudem nominis Iesu
viſurpantur verba Plalmi: *Laudate
Dominum, quoniam bonus eſt Domi-
nus, & psallite nomini eius, quoniam
ſuave eſt, &c.* 113.

Consid. 13. Decor Iesu, etiam ex Matris
decore, & pulchritudine. 114.

Consid. 14. Ex Iesu crucifixo, propriæ
ſalutis ſpem ducit. 116.

Consid. 15. In Dei miſericordia iterum
ſuam ſalutis ſpem ponit. 118.

Consid. 16. D. Pauli Apoſtoli charita-
tem celebrat: eiſque patrociniſe
committit. 120.

Consid. 17. Doctrina, & præcepta Chri-
ſti, à doctrina, & præceptis mundi
quàm remota. 122.

Consid. 18. Expendit, cur dicatur: *Ver-
bum caro factum eſt, & non verbum
bomo factum eſt eſt.* 124.

Consid. 19. Videns, nil boni, tot elapſis
annis egiffe, poſtulat à Deo auxi-
lium, & impulſum ad bene operan-
dum. 125.

Consid. 20. Ut cognoſcatur, quàm ſua-
p uis

uis sit Dominus, à curis sæculi vacare debemus, iuxta illud: *Vacate, & videte, quàm suavis est Dominus.*

127.

Consid. 21. Expenditur: De torrente volupratis potabis eos. 128.

Consid. 22. Sitis, & rauco Christo, quid figurent. 129.

Consid. 23. De Christi cruciatibus quomodo flendum pariter, & exultandum, iuxta illud: Venite, exultemus Domine: & Ploremus coram Domino, &c. 131.

Consid. 24. Exemplo B. Andreae Apostoli, crux expetenda. 132.

Consid. 25. Exponitur illud Apostoli: Expiugate vetus fermentum; ut sitis noua conspersio. 135.

Consid. 26. Ut segreget se à malis, & adhæreat Deo, expendit illud: Apprehende arma, & scutum, & exurge in adiutorium meum, dic. animæ meæ salus tua ego sum. 137.

Consid. 27. Item illud: Exurge & quare obdormis Domine. 141.

Consid. 28. Incarnationis mysterium agnoscit, ex illo psalmi: Descendet sicut pluvia in vellus. 143.

Consid. 29. Gloria celestis omnibus

bo-

bonis referta, inò supereffluens, & præ omnibus cupienda. 145.

Confid. 30. Vtrumque Christi aduentum, in carne, & in iudicio, contemplantur, considerans illud: *Ignis ante ipsum pracedet, &c.* 147.

Confid. 31. Præsentia Dei, & gratia, quæ bona animæ causet. 149.

Confid. 32. Spiritus bonus, & spiritus malus, simul habitare nequeunt: expendantur illa: *Auferes spiritum eorum: et: Emitte spiritum tuum, &c.* 151.

Confid. 33. B. Mariæ humilitas commendatur ex illis verbis Euangelistæ: *Turbata est in sermonibus eius, &c.* 153.

Confid. 34. Carnis concupiscentijs, absque Dei auxilio, non possumus resistere: expenditur: *In Deo speramus, non timebo, quid faciat mihi caro.* 155.

Confid. 35. Deiparæ laudes, & prærogatiuarum recensentur, ac usurpatur illud Apostoli: *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ, ut misericordiam &c.* 157.

Confid. 36. Spiritus sancti auxilium, ad bona operanda deprecatur, ex illis

his verbis: *Spiritus tuus deducet me
in terram rectam.* 159.

Consid. 37. Exponuntur verba Psalmi:
*Pluviam voluntariam segregabis
Deus hereditati tue.* 161.

Consid. 38. De Iudæis intelligit Psalmum:
Desiderium peccatorum peribit. 163.

Consid. 39. Christi amor erga homines, ab ipso lucis primordio, colligitur ex illis verbis: *Primam vocem similem omnibus emisit plorans.* 165.

Consid. 40. Mariæ sacunditas, & Virginitas examinatur, ac eius filij humilitas, & amor. 167.

Consid. 41. Ineffabilem filij Dei misericordiam reuoluens, interpretatur illud: *Qui replet in bonis desiderium eorum.* 169.

Consid. 42. Amor Christi, & Animæ, ex illo Canticorum: *Osculatus me osculo oris sui.* 171.

Consid. 43. Ex salutari nonnisi salus expectanda. 173.

LIBRI TERTII.

Consid. 1. Pro Christi Passione
nouum Canticum Deo concin-
nen-

nendum: expenditur illud Psalmi:
Cantate Domino canticum novum,
quia mirabilia fecit. 175.

Confid. 2. Diuina beneficia meditatur,
præ cæteris extollit beneficium In-
carnationis, repetens: *Sic Deus di-*
lexit mundum, ut filium suum uni-
genitum daret. 175.

Confid. 3. Non minus piè, quàm eru-
ditè, exponit illud Psalmi: *Benigne*
fac in bona voluntate tua, ut edificen-
tur muri Hierusalem. 179.

Confid. 4. Explicat illud Canticorum:
Qui habitas in hortis, fac me audire
voce tuam. 181.

Confid. 5. Cor à nobis Deus efflagitat:
explicatur illud psalmi: *Quotiam si*
voluisses sacrificium, dedissem uti-
que. Sacrificium Deo, spiritus con-
tribulatus, cor contritum, & humilia-
tum, &c. 183.

Confid. 6. Doctè simul, ac piè dilucida-
tur illud Psalmi: *Iustus Dominus, &*
iustitiam dilexit. 185.

Confid. 7. Linguae custodiam ponendā
fusè probat, iuxta illud: *Pone Domi-*
ne custodiam ori meo, & ostium cir-
cumstantia labijs meis. 187.

Confid. 8. Tituli super crucem positi,

myſteria pandit; perpendens illud:
*Posuerunt ſuper caput eius cauſam
ipſius ſcriptam: Jeſus Nazarenus
Rex Iudeorum.* 188.

Conſid. 9. De quibuſnàm intelligatur
illud *Psalmi: Audiam, quid loquatur
in me dominus Deus, quoniam loque-
tur pacem in eos, qui conuertuntur
&c.* 190.]

Conſid. 10. Quomodo ſit accipiendū:
*Cor meum, & caro mea exultane-
runt in Deum uiuum.* 191.

Conſid. 11. Ibidem & illud: *Quia ecce,
qui elongant ſe à te, peribunt.* 193.

Conſid. 12. Nonniſi adiutus à Deo, ho-
mo aliquid poteſt aggredi, ſecundū
illud: *Dominus firmamentum meū,
& refugium meum.* 195.

Conſid. 13. Explicatur: *Accedite ad
eum, & illuminamini.* 195.

Conſid. 14. Expenditur illud: *Vnam
petij à Domino, hanc requiram, ut
videam voluptatem Domini.* 198.

Conſid. 15. In Deo ſolo latandum, iux-
tā illud: *Lateatur cor querentium
Dominum.* 199.

Conſid. 16. De diuina miſericordia ac-
cipit illud: *Propter nomen tuum,
Domine propitiaberis peccato meo.*
201.

Con-

Confid. 17. Expositio valde singularis,
& erudita affectur in illud Psalmi:
*Dilexi, quoniam inclinavit aurem
suam mihi: Et actus dilectionis in-
simul eliciuntur. 204.*

Confid. 18. Cœlestiam consolationum
modus, & mensura colligitur ex il-
lis verbis: *Bibite, & inebriamini
charissimi. 207.*

Confid. 19. Interpretatur ea verba:
*Domine Deus virtutum, quousque
irasceris super orationem seruis tuis.
209.*

Confid. 20. Similiter explicat ea: *Desi-
ficient peccatores à terra, ita ut non
sint. 212.*

Confid. 21. Quomodo dicatur anima
turbari, iuxta illud: *Quoniam con-
turbata sunt ossa mea, & anima mea
turbata est valde. 213.*

Confid. 22. Explicatur item: *Dormita-
uit anima mea pre radio. 215.*

Confid. 23. Quomodo anima amplius
laetetur, secundum illud; *Amplius
laua me Domine, 218.*

Confid. 24. Exponitur; *Auditus meo
dabis gaudium, & letitiam, & exul-
sabunt ossa humiliata. 220.*

Confid. 25. Item & id Evangelij; *Di-
scite*

scite à me, quia mitis sum: & inuenietis requiem animabus vestris.
222.

Consid. 26. Quomodo sit intelligendū:
*Qui custodiebant animam meam,
consilium fecerunt in unum.* 224.

Consid. 27. Expenditur illud Psalmi:
*Nisi conuersi fueritis, gladium suum
vibrabit, arcum suum tendet &c.*
225.

Consid. 28. Diuinis beneficijs grates
sunt referendæ, præsertim diuinæ
patientię in ferendis peccatoribus.
228.

Consid. 29. Effusio cordis, quid sit, iux-
tā illud: *Effundite coram illa corda
vestra.* 230.

Consid. 30. In tribulationibus, ad Deū,
& non ad temporalia remedia con-
fugiendum, vt præscribitur in Psal-
mo; *Ex inuoca me in die tribulatio-
nis.* 231.

Consid. 31. Peccatoris status, & con-
ditio exprimitur per illud: *Tribula-
tio, & angustia in omnem animam
operantis malum.* 233.

Consid. 32. Eucharistici panis decora,
& mysteria contemplata, vsurpans
illud: *Et erit firmamentum in terris,*

in summis montibus &c. 235.

Confid. 33. Cæcitas in rebus terrenis:
& voluntas Dei, in omnibus expe-
tenda, deducitur ex illo: *Quid vis, ut
faciam tibi? 237.*

Confid. 34. Peccator verè debet pro-
nunciare, quod renerà Christus,
eius vices, sustulit: *Quoniam ego in
flagella paratus sum. 239.*

Confid. 35. Dignitas animæ, colligitur
ex illo: *Pater in manus tuas com-
mendo spiritum meum. 242.*

Confid. 36. Præ cæteris petitionibus à
Peccatore, Deo porrigendis, est
sue mentis illuminatio; secundum
illud: *Quoniam tu illuminas lucer-
nam meam Domine. 244.*

Confid. 37. Eucharistiæ deliciæ, & sua-
uitates, ex illo: *Exultabimus, &
delectabimur in te, memores verbum
tuorum. 246.*

Confid. 38. De malignorum artibus
petit eripi, premens illud Psalmi:
*Saluum me fac Domine, quoniam
defecit Sanctus. 248.*

L I B R I I V.

Confid. 1. Omnipotentiam Dei in omnibus admiratur, præsertim in peccatorum viuificatione: expēdens illud Euangelij: *Lazarus amicus noster dormit, eamus, & à somno excitemus eum.* 52.

Confid. 2. Ex nostris peccatis ipsi etiā Deo, rubor, improprium, & verecundia, pritur, iuxta illud: *Tu scis improprium meum, & reuerentiam meam, &c.* 253.

Confid. 3. Erudite exponitur illud Euangelij: *Clamavit Iesus voce magna, si quis sitit, veniat ad me.* 255.

Confid. 4. Meditando Christi cruciatibus, & vulnera, varios amoris actus elicit. 257.

Confid. 5. Suadetur Dei amor ex verbis Pauli: *Fratres, obsecro vos per misericordiam Dei.* 259.

Cōfid. 6. Tota spes nō in hominibus, sed in Deo ponenda: vt monet Propheeta: *In ipso sperauit cor meum, & iudicatus sum: & refloruit caro mea.* 261.

Confid. 7. Volūtas Dei in omnibus quer-

rendi, ad illud: *Verumtamen nō mea voluntas, sed tua fiat.* 264.

Consid. 8. Verbi diuini maiestas, & amor in quam re magis luceat: expenditur illud: *Въскрѣсавъ ерunt eum.* 265.

Consid. 9. Dolores matris Dei librantur, secundum illud: *Tuā ipsius animam pertransibit gladius.* 267.

Consid. 10. Resurrectionis mysteria indicantur per illa verba: *Ecce valde mane veniunt ad monumentum; Angelus autem dixit: Surreximus non est hic.* 269.

Consid. 11. Perpenditur illud psalmi: *Exultate iusti in Domino, & exultauit cor meum in Deo meo.* 270.

Consid. 12. Lachrymarum fructus, & virtutes ex illo: *Qui seminabit in lachrymis, in exultatione metet.* 272.

Consid. 13. In tentationibus, recurrendum ad vulnera Christi, qui est, ut ait Psalmista: *Torris fortitudinis & facie inimici.* 274.

Consid. 14. Ad Eucharistiæ mensam qualiter sit accedendum. 275.

Consid. 15. Expendit sensus illorum verbotum: *Et meditatus sum nocte cum corde meo.* 277.

Con.

Consid. 16. Christi diligens charitas erga animarum salutem, iuxta illud: *Et circumibat Iesus castella in circuitu docens.* 279.

Consid. 17. De ineffabili Dei miseratione, loquitur cum Propheta: *Miserere mei Deus,* &c. 281.

Consid. 18. Vult Deus ab afflictis invocari; & quas delicias tunc ipse meretur hauriat. 283.

Consid. 19. Quomodo nostra debilitas reficiatur, secundum psalmum: *Adiuvum me, & salus ero.* 285.

Consid. 20. Exponitur: *Scientes, quod non corruptibilibus auro, vel argenteo* &c. 286.

Consid. 21. Sibi opem à Deo poscit, & deprecatur, usurpans dictum psalmi: *Intende in adiutorium meum, Deus salutis mee.* 288.

Consid. 22. Peccatorum compedibus petit absolui, & his vinculis fractis, divinatorum mandatorum observationibus ligari, secundum illud: *In tractatu conspectu tuo, domine gemitus compediarum.* 290.

Consid. 23. Psallit, & gratias agit Deo, uti omnium Regi, Pastori, & sapienti Cōservatori, animadvertens verba psal-

psalmi: *Psallite Deo nostro, psallite
Regi nostro, quoniam Rex omnis ver-
re Deus.* 293.

Consid. 24. Postulat, sibi cor in flamma-
ri, & incendi ad diuinorum obser-
uatione mandatorum, ex qua verus
amor oritur; ponderans Psalmum:
*Custodiuit anima mea testimonia
tua, & dilexit ea vehementer.* 292.

Consid. 25. Attendens ad illa verba:
*Reminiscere miserationum tuarum,
Domine, & misericordiarum tuarum,*
diuinam erga sua peccata misera-
tionem expetit, & gratia, qua adiu-
tus, eadem in posterum vitet. 295.

Consid. 26. Passiones suas, vti equos
regendos à caelesti auriga, enixe po-
stulat, repetens illud: *Tu deduces me
in viam rectam.*

Consid. 27. Alludit precedenti postu-
latui, rogans deuò, vt sua volun-
tas à Deo dirigatur in mandatorum
obseruatione, explicans illa: *Deduc
me in seruitiū mandatorum tuorum.*
297.

Consid. 28. De propria salutis reina,
valde timendum, exemplo Pauli di-
centis: *Comminatus timore, & tremore
sumus apud uos, & uos.*

Q

Q

Con-

Consid. 29. Dei iacturam, & discessū
suspexit, ad illud psalmi: *Miserere
mei Deus*. Actusq; dilectionis mul-
tiplices reiterat, pronomen illud,
Mens, deuotè interpretans. 302.

Consid. 30. Ex Dei præsentia omnia
bona, ex absentia omnia damna, &
pericula promanant; iuxta illud: *Te-
nebre iam factæ erāt, & non uenerat
ad eos Iesus, &c.* Marc, nostrum
corpus: procellas, tentationes: Dei
præsentiam liberatricem, intelligēs.
303.

Consid. 31. Soli Deo fidendum, &
mandatorum obseruationi inniten-
dum, non hominum fallacijs, iuxta
illud, quod & exprimitur: *Tunc
non confundar, cū perspexero in om-
nibus mandatis tuis*. Expenditur
insuper & aliud; *Paratum cor meū
Deus, paratum cor meum*. 305.

Consid. 32. Omnia Dei mandata in
sola charitate radicari, & comple-
ri, fusè meditatur, alludens illi di-
cto: *Viam mandatorum tuorum cu-
curri, cum dilatasti cor meum*, 307.

Consid. 33. Magnates huius seculi, &
diuites, docet, intueri vnaquæq; suas
sortes, & status, nè præ timore ele-
uen-

hientur: ac eorum principium ex-
palluere, & finem; exponitur illud:
Si dormitatis inter medios clexos,

2. *Ec. 309.*

Consid. 34. Propriis debilitates, lan-
guores, & ad mala proclivitates de-
plorat: A Deo solo auxilium, &
robur postulans, iuxta illud, *Infir-*
mata est virtus mea. 311.

Consid. 35. Denarrans ineffabilem
misericordiam Dei vocantis, & pro-
prium lentitudinem, & surditatem
confitens, supplicat, ut de huius
mundi illecebris, & Passionum ia-
queis expeditum, ad se trahat: Ex-
penduntur illa verba: *Regni congre-*
gare te sub alas, & nolui. 313.

Consid. 36. Omnipotentis auxilium,
& protectionem deprecatur, contra
proprias concupiscentias, repetens:
Quis consurget mihi aduersus mali-
gnantes, aut quis stabit mecum ad-
uersus operantes iniquitatem. 315.

Consid. 37. Dei Charitatem erga ho-
minum genus exaggerat: Dum se
dat in cibum peccatorum, premens
illa verba: *Et erant appropinquan-*
tes publicani, & peccatores ad Iesum,
ut audirent illum. 317:

Q. 2.

Con-

Consid. 38. Peccatorum morsus, spinas, & sollicitudines sentit, & tamen remedia, & curationes, deprauata voluntate renuit: confitès cum Rege Propheta: *Conuersus sū in ærumna mea, dān cōfigitur spina.* 319.

Consid. 39. Veram pacem, quæ à Christo est, non eam, quam mandus dat, postulat, considerans illud Apostoli: *Ipse enim est pax nostra, qui fecit utraque vnum.* 321.

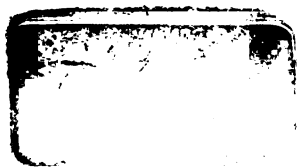
Consid. 40. Plagæ, & afflictiones cōmendantur: utpote à Domino immissæ, ut sanemur, iuxta illud: *Percutiam, & sanabo.* 323.

Consid. 41. In ærumnis, & doloribus, à Deo venit omne solamen, iuxta illud; *Deus, tu conuersus uiuificabis nos.* 325.

GRATIAS DEO,
B. Virgini, & Angelo meo Custodi

IN LIBRARIIS

pi-
te-
de-
res
m
ma.
x
on-
ud
ra.
o-
u
i
u
di

5